

Ofertă condiționată

Exceleței sale Vântului
Pe glob

De și poet de contrabandă
Cu un trecut neînsemnat;
Scriind mai mult câte-o... postală,
De unul și-altui îndemnat.

Cu plete cum poartă poezii
Și galben ca de uremie;
(Port pletele nu de plăcere,
Ci jur că din economie).

Cu haina peticită'n coate
Și cu genunchii tot așa,
Având pe nas în permanență
Călare scumpa-mi iavașea.

În fine, ce mai tura pura,
Așa cum sunt și mă gălesc,
În patruzeci și cinci de ode,
M'as prinde să te preamăresc.

Aș spune că ești de neam mare,
Că ești boer din tată'n fiu,
Că ai domenii fără margini,
Și mineregi de argint viu.

Că te'nrucești mai cu toți sfinții
Și intri'n rai oricând poțestești;
Chiar de la Creator, îndată
Ori ce ai poștă dobândești.

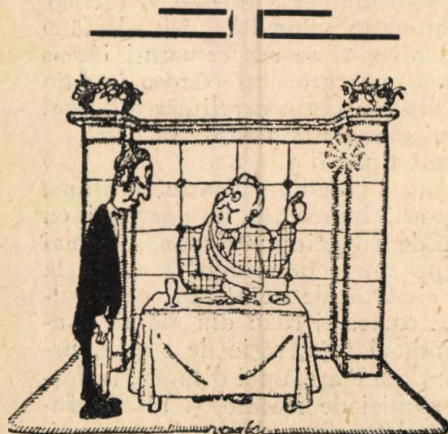
Ți-as preamări agilitatea
Și forța ce o dovedești,
Când luând zăpada de pe case
Prin colțuri e mototoleşti.

Îuțea de picior, talentul
De care dai dovezi mereu.
Făcând un tren rapid să meargă
Mai prost decât un S. T. B-eu.

Aș înșira verzi și uscate
Despre trecut și viitor;
Te-aș înălța pe cât se poate
Mai mult în ochii tuturor.

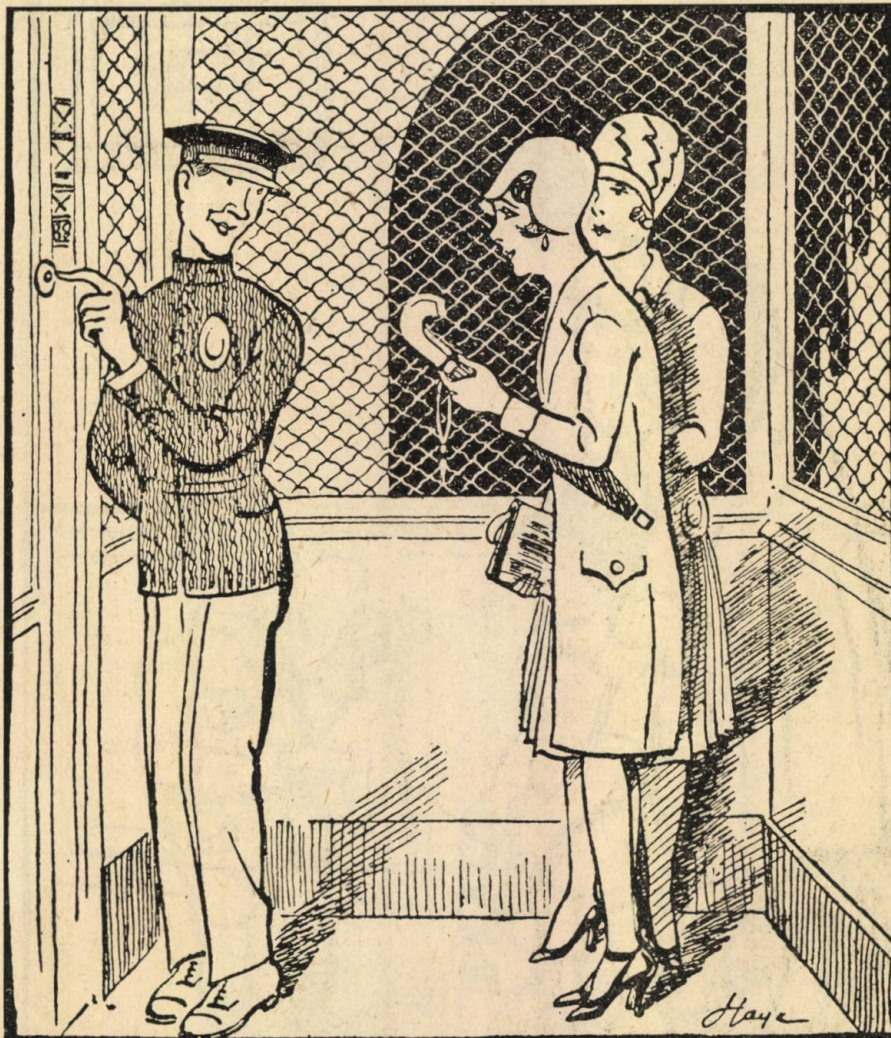
În schimb nu cer decât un lucru
— De colo, colo nu o scald —
Aș vrea să suflă vară rece,
Iar iarna, când sunt geruri, cald!

Iorgu

— Chelner, oprește ventilatorul
că-mi zboară antricotul!

MENAJERE PRACTICE

— Spune, te rog, la ce etaj sunt armele de foc?

— La al treilea, doamnele mele, la articolele de menaj.

Almanach Vermot

Cămașa sau degetul lui Dumnezeu

Acei ce nu cred în pronia cerească
să nu citească mai departe. Acest
poem este scris tot pentru a celebra
buna-voitoare intervenție dumnezeieș-
că a aventurilor noastre omenești.

Câte odată e plăcut să-ți afirmi
credința și această clipă mie îmi este
dulce.

Pe vremea aceea Stamatie Bonbonel
trăia sub o umbrelă; bine înțeles e un
acoperiș foarte fragil, dar înfățișat tot
e mai bine, decât nimic: eroul nostru
și avea deci locuința pe uliță; dar ce
are aface, la douăzeci și cinci de ani,
când ești voinic, când ai picioare și
ochi buni, — și stomac bun... Vai!...
ce-ți mai pasă? Stamatie al nostru este
înalt de cinci picioare și șase degete,
părul des, barba crețată, dinții ca de
câine. — așa ni se înfățișează el la
fizic; — la moral e un fel de artist,
fără nici un pic de talent real, plă-
cându-i frumosul însă, libertatea, soa-
rele, râzând de mizerie, ca să fie si-
gur ca într-o zi să nu plângă... e figu-
ră foarte simpatcă, în sfârșit!

Într-o dimineață de Aprilie, după o
noapte de hoinăreală, se găsea pe bu-
levardul Elisabeta, cu stomacul lipit
de vre-o două zile și cu inima cam în-
cercată... căci toate mergeau prost.
Deodată și aduse aminte că prin
partea locului sedea un camarad de
școală, Florea Năsturel, băiat de fami-
lie bună, care ducea viață de boeri
din capriciu, și câte odată avea pa-
rale. Aide la el, voi mânca dejunul,
poate, cu el; trecu două străzi o luă la
stânga, intră într'un gang întunecos
în care și puteai băga degetele în ochi,
urcă patru etaje dintr-o săritură și

— Cioc! cioc!

— Intră!

Florea Năsturel era tot în pat.

— Ce faci acolo sybaritul?

— Aștept Norocul.

— Drace!... eu alerg după el... Și tot
fără gologan?

— Mai puțin decât nimic; golul de
care și naturei îi este groază... și buzu-
narele și stomacul de asemenea.

— Ce păcat, că mi era foame.

Generositate

— Uite ce inimă bună are fratele tău: Ți-a dat jumătate din prăjitura lui.

— Cred și eu... După ce a mâncat-o pe a mea!... (Almanach Vermat)

Năsturel se sculă, se îmbracă repede apoi lăsa să-i scape aceste cuvinte profunde: „Să născocim ceva!“

Amândoi tăcură; cugetau... Nici un prieten? Toți niște pârliti. Nimic de vândut? Nu; ieri, ce sacrificiu! am dejunat vânzându-mi nargileaua și am prânzit cu cele două cutite.

La Muntele de Pietate? Ce să duc? Haine? caută, dar mă îndoiese că vei mai găsi ceva!

Stamatie Bonbonel deschise un cutar; era gol și el; cutiile goale, scotoci prin dulap: — și deodată dete un strigăt triumfător, al picioarelor învinse, al dorințelor satisfăcute; găsise un petec de postav negru, sdrențuros fără nici un D-zeu.

— Redingota mea! ce ești nebun? Și apoi... o am de cinci ani.

— O sută de lei! O sută de lei face la Muntele de pietate, mă înțelegi?

— Ce spui? zise Năsturel încântat; dar nu se poate; foamea te zăpăcește,

mă Stamatie, aiurezi... nebunia grandomaniei...

— Bine, ai să vezi!

— Aidem!

Pe stradă Bonbonel, cu redingota, simbolul speranței, strânsă cu îngrijire pe brațul stâng, cu umbrela în mână dreaptă, gesticula cu nervositate. Ii spunea tovarășului său, că trebuia să se ducă la biurul K, dela Muntele de pietate; acolo era cunoscut, foarte cunoscut, acolo are să-i dea un pol mai mult, decât la celelalte biurouri... Și făcea niște pași mari de tot, alături de Năsturel, care era mai mic decât el și care-l urma ca un câțel.

Ajunseră în sfârșit la pământul fagăduit, la biurul K.

— Așteaptă-mă aci, zise Bonbonel peste cinci minute mă întorc și mergem să dejunăm...

Năsturel care prinsese curaj, începu a se plimba pe trotuar, combinând o masă bună pentru 60 de lei, într'un birt de pe bulevardul Carol, a

cărui bucătărie era renumită; acolo mâncau și birjarii, oameniiăștia știu să mănânce... carne de vacă, fasole cu untdelemn, să bea o cinzacă... Ce mai chef, d-le!

De odată, galben ca lămâia, Stamatie reapăru — cu redingota, tot se prefăcuse în cenușe.

— Ei, ce e?

— Catastrofă! Ne trebuie o învelitoare.

— Ce e aia?

— Copilule! Invață-te să trăiești. Eu știam, dar uitasem. Zăpăcit ce am fost!! o învelitoare, pentru Muntele de Pietate, este o bucată de pânză care servește a împacheta vestimintele care le pui amanet. Așa se cere, este indispensabil... și astea se vând colo... dar ca s'o cumperi trebuie s'o plătești cu 20 de lei!

— Cincizeci de lei! Cam mult!

— Dacă am avea noi douăzeci de lei nu am fi aci.

— Cred și eu! Ce să facem dar? Se întrebau cu privirea, îngrijați, căutând ideea care era scăparea. De data asta nu găseau. Era naufragiu la port... sfârșitul... abizul...

— Dar un jurnal n'ar ajunge?

— Nu, și de unde să luăm și jurnalul? Deodată, și de astă dată, cu o exclamare de speranță renăscândă, Bonbonel ridică capul... „Eurêka!“ foamea justifică mijloacele... Aide, totul nu este încă pierdut!

— Ce vrei să zici? întrebă Năsturel.

— Ia taci tu, taci; și cu ochii ceretători Stamatie inspecta casele din vecinătate.

Approape de ei, era un gang mare și liniștit, pragul unei clădiri cu patru caturi, azil inviolabil, în care burtă verde dormeau încă pe o ureche, pe căpătâiul lor moale și bogat. Pe zidul marelui gang, care ducea pe o scară enorm de mare și acoperită de un covor, se desprindea pe o tablă, această frază elegantă, pictată în litere de toate culorile:

„Portarul este jos“.

— Uf! D-zeu este cu noi... bolborosi Bonbonel.

Și ca fulgerul intră în casă.

Florea, buimăcit îl urmă neînțelegând nimic.

Cu repezițiunea unui om, pe care dorul amorului, sau altceva, îl încinge și-l chinuște, Stamatie își desfăcu pantalonii și-și scoase cămașa-i imens de lungă, pe care desfăcând-o în fața lui, îi strigă: „Iată învelitoarea! Apoi cu o mișcare largă o rupse în două.

Un alt țipăt îi răspunse.

O tânără blondină, foarte nostimă, bine pusă, îmbrăcată în negru și cu cartea de rugăciuni în mână, tocmai intra pe gang; înmărmurită asista la scena ciudată, de neînțeles... ea văzuse tot... cartea îi căzu din mâini, și acoperindu-și fața, roșie de rușine, urcă scara cea mare, apoi dispăru, în foșnetul rochiei de mătase, și al parfului îmbătător, ce lăsase în urma ei.

Turburați un moment, cei doi prieteni, o luară la fugă; ajunși în stradă,

Dramă sombră

— Nu-mi place să plec așa târziu acasă.

— Mă urmărește cineva.

— Să iușim pașii.

— Dar individul a luat-o și el la picior!

— S'o luăm la fugă.

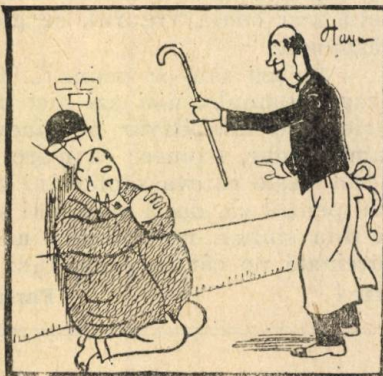
— Drace, fuge și el!

— Dar e armat cu un ciomag!

— Nu mai pot, simt că mi-a sosit ultimul ceas!...

— Domnule Dobrescu v'ați uitat bastonul în cafenea.

(Almanach Vermat)

— Nu-ți primesc redingota — nici de geaba — e prea veche!

Incremențiți, fără a mai scoate un cuvânt, o luară cu capetele în jos, în susul bulevardului.

Bonbonel oftă: „E scris ca eu să nu mai mănânc de loc... nici să mai prânzesc“, adăogă el după o tăcere.

Se înșela. Portarul era după ei, până la casa lui Năsturel, unde, neavând încotro, sau altceva mai bun de făcut, oferi ospitalitatea prietenului său, în așteptarea timpurilor mai bune.

Bălăioara Marghiolița Drăgotescu, muncită timp de opt zile, de vedenia tânărului frumos și voinic, în posa lui eroică, în momentul când își scotea cămașa, bălăioara noastră înțelese în sfârșit că-și găsisse idealul visat de atâta vreme.

Il iubea. — îl iubea nebunește, — și simțea că dacă nu-l va lua de bărbat, va muri. Așa făcu ce făcu, de se cunoscură și îi întinse mâna.

Stamatie Bonbonel, i-o luă fără multă vorbă. Ce mai avea de zis? Marghiolița este în sfârșit fericită, de oarece nu și-a cumpărat fericirea cu ochii închiși; ea și-a cunoscut bărbatul pe de-antregul, mai dinainte.

Stamatie e bogat; vor avea, copii mulți, cari le vor semăna... Amin!

Și acum, să nu mai îndrăzniți a nu crede în Pronia cerească!

Tepeș

Mărțișorul

Mic și șmecher, mărțișorul
Prins cu lănișorul de-aur,
Aninatu-și-a trupșorul
Pe un gât ca de silfidă —
(Nu pe-un piept sbârcit stafidă,
Nici pe-o ceafă ca de taur).

Jucăreț, nervos, sclipește
Raza câtorva carate —
Se agită ca un pește,
Incurcându-se prin funde,
Iar sub bluză se ascunde
Ca un hoț și jumătate.

Soarta lui este măreață
Când de-o fată e purtat —
Scurta, dar frumoasa-i viață
Ce-i acordă luna Marte
(Cum poeții scriu la carte)
Zău, e de invidiat.

Insă'l plâng, nevinovatul
Mărțișor pentru copile,
Dacă v'o mpinge păcatul
Să'l dăruieți la fosile —
Pentru-asa cadou la babe
Meritați vre-o două labe.

Zefir-Pitești

izbucniră în râs... atât mai rău pentru frumusețea cuconiței... acum ei pusese ră mâna pe învelitoare... restul nu mai avea nici o însemnătate pentru ei.

Și din nou Stamatie Bonbonel urcă scările sus la Muntele de Pietate.

Dela o fereastră, a primului etaj al casei, fără ca el să bănuiască măcar, după o perdeă dată la o parte, doi ochi frumoși, îl urmăreau cu un interes ciudat.

Ați ghicit, nu e așa? Era cuconița cu cartea de rugăciuni.

Se numea Marghiolița Drăgotescu; se măritase acum patru ani, din interes, cu un bătrân foarte bogat, care murind îi lăsase casa pe care o locuia și titluri de rentă pe care abia în opt

zile le putea număra. Dacă însă bătrânul îi adusesse bogăția, nu o învățase însă, ce este dragostea — și de, din cauză foarte binecuvântată; numai buna-voință nu ajunge întotdeauna.

Tânăra văduvioară, aștepta, pentru a-l înlocui ocazia, de a întâlni pe cineva, — bogat ori sărac, — numai unul care să-i placă, cel puțin. Stamatie Bonbonel, așa cum i se înfățișă, o încântă, se simțea răpită.

Ea porunci portarului să observe și să urmărească pe cei doi tineri.

Pentru a doua oară Stamatie Bonbonel, eșea de la Muntele de Pietate, plouat, vânat la față de ciudă, tot cu hainele în brațe, și cu bucata de cămașă ruptă.

FAMILIA

Trenul de Iași era gata de plecare în gara de nord.

Intr'un compartiment de clasa I-a gol până atunci, veni de se instală o pereche.

El, un oare cine.

Ea, fără personalitate bine definită.

(Să poftescă cineva să spună că complice miza n scenă).

Cu o grăbită unanimitate, cei doi călători apucară să risipească pe amândouă canapelele, toate „bagajele de mână“ cu care se înzestraseră din belșug.

Pe urmă, se așezară amândouă lângă ușe, în două colțuri, unul în fața altuia.

Și se scufundară în cetire, el citind gazetele cu cele mai noi știri asupra ultimelor isprăvi ale guvernului, ea cetind „Veselia“, ceea ce era de ajuns ca să dea o înaltă dovadă de inteligența lor.

În timpul acesta, călătorii pentru Moldova începură să se înmulțească pe peron.

Călăuziți de hamali, toți grăbiții aceștia se înșirau de-alungul trenului, aruncând căutături inchizitoriale prin vagoane, ca să descopere locurile bune încă disponibile.

Ajungând la compartimentul unde se imobilizase perechia despre care am vorbit la începutul acestei povestiri, cei mai mulți se depărtau imediat, descurajați de bogata garnitură a canapelelor.

Unii totuși, mai neîncrezători, cereau unele explicații.

— Scuzați, vă rog. Toate coletele acestea sunt ale d-voastră?

— Vezi bine, mărturisea domnul cu o bună credință foarte rară în aseme-

nea împrejurări, trebuie să o constatăm spre rușinea majorității concetățenilor noștri.

— Sunteți singuri?

— Până acum, da... Atâta numai că așteptăm pe cineva din familie.

În fața acestei categorice declarații era foarte greu cuiva să mai insiste. Și întrebătorii decepționați se duceau să-și caute adăpost în altă parte.

Cu toate acestea, tot îndesându-se călătorii în restul trenului, veni un moment în care compartimentul perechei noastre rămase singurul ne complet.

Și ceasul plecării era iminent.

Și cinci sau șase întârzieri alergau grăbiți, din vagon în vagon, căutând zadarnic un colțor de loc.

În momentul acesta un subșef de gară supra numerar se apropie, foarte bătos și cu acea aleasă politeță ce caracteriză în același timp interesanta corporație a birjarilor și pe câți va din înalții noștri funcționari dela căile ferate naționale:

— Mă rog, onorabile, sforăi el... mi se pare că-ți bați joc de noi. De treizeci și cinci de minute de când te aud răspunzând la toată lumea: „Aștept pe cineva din familie!“; dar ar trebui să nu ne iei la vale. Pe astăzi sau pe mâine aștepti pe cineva din familie?

Apostrofă la care, cu protestarea indignată a omului cinstit care n'a ocolit nici odată viitorul, se grăbi să răspundă:

— Pe azi sau pe mâine?... O! nu dragă domnule, nici azi nici mâine... Așteptăm, într'adevăr pe cineva din familie, dar, bănuiesc că n'are să vie decât peste câteva săptămâni cel puțin, pentru că, după cum poți să vezi și d-ta singur, nevastă-mea nu e însărcinată de cât în șapte luni jumătate!

Farseurul

Mica doamnă X... nu e rău, dar are păcatul să se creadă cea mai frumoasă femeie, și o și spune.

Zilele trecute, vorbea cu o prietenă, despre păcatele femecești.

— Eu, nu-mi știu de cât un singur defect, dar e mare, mărturisi d-na X. Sunt orgolioasă. Imi trec aproape tot timpul în fața oglinzii admirându-mi frumusețea.

— Dar asta nu e un defect, răspunse prietena, e imaginație!...

STRIGATUL INIMEI

Un negustor de tablouri încerca să vândă unui englez, o pânză a unui tânăr pictor mort prematur.

Dar clientul găsea cam scump prețul de șapte mii lei. Atunci negustorul revoltat, avu acel strigăt al inimii:

— Prea scump șapte mii de lei! Dar gândiți-vă că artistul a murit de foame anul trecut!

PIVNÎȚA BOERULUI

D-nul T. e cam ruinat. Și cu toate astea își dă toată silința să păstreze aparențele. Astfel când invită pe cineva la masă, nu uită să dea ordin servitorului său, cu multă autoritate:

— Ioane, adu din pivniță două sticle cu șampanie extra-Dry.

Pivnița e reprezentată printr'un restaurant vecin. Ori Ioan a trebuit să plece acasă pentru un proces. Locul i l'a ținut un văr al lui care fu pus în curent cu obiceiurile casei.

Intr'o seară, d-nul T. avu la masă pe un cunoscut. La desert, se adresă locțiitorului servitorului său, cu un aer de nobleță:

— Adu din pivniță două sticle cu șampanie extra-Dry!

Servitorul se înclină, dar ajuns la ușe, se întoarse ca să întrebe:

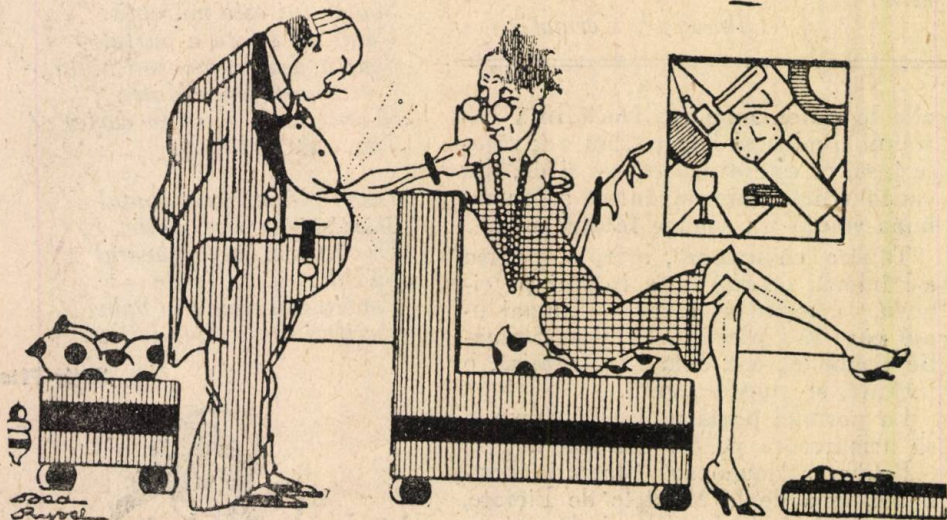
— Vă rog, să plătesc șampania sau să spun s'o scrie în carnetul Dv'...

LECȚIE DE ARITMETICA

Profesorul: Intr'o familie unde sunt șase copii, și nu sunt decât cinci mere, cum va face mama ca să le împartă?

Elevul: Va face un compot.

ARTA DE A FI GALANT

— Cum numești d-ta genul meu de frumusețe, dragă domnule?

— Dar, scumpă doamnă, d-ta ești ceia ce eu numesc o brună picantă!

Pêl-Mêl

MANIERA ELEGANTĂ

— Vreau să cumpăr un cadou de nuntă pentru prietena ta Coleta. Ce ași putea lua ca să fie folositor în menaj?

— Un browning!

— Am văzut pe bărbatul d-tale vorbind foarte intim cu o doamnă.

— Era soția d-tale?

— O, nu!

— Atunci nu era bărbatul meu!

— Inutil să insisti, dragul meu. n'am să zic da de cât atunci când mă vei trece Atlanticul!...

— Eu n'ași lua de soție de cât o femeie care iubește dobitoacele.

— Ah, ce bine te înțeleg!

Le journal amusant

Vindecarea prostiei

— Atunci doctore, nu e nimic de făcut?

— Dar, dragul meu domn, te asigur...

— Nu. Știu bine că nu sunt inteligent și sufer din cauza aceasta. Îmi amintesc totdeauna ceia ce îmi spunea unul din profesorii mei, când nu înțelegeam nimic din misterele algebrei: „Dacă ai fi inteligent — îmi repeta mereu acest om de bine — ai observa imediat că ești complet idiot!“ Avea dreptate. Dar trebuie să existe remedii. Vreau să fiu inteligent și o să fac tot ce se va putea ca să ajung. Aprecieria d-tale e foarte măgulitoare. Doctorii trebuie să fie de părerea bolnavilor.

— Atunci, pentru că vrei... Lasă-mă să mă gândesc... Ar fi peștele...

— Peștele? Vrei să devii pește?...

— Da. Adică, nu. Acest biped fără picioare are în carnea sa mult fosfor, și fosforul e un aliment al creierului. El luminează inteligența. Probă că-l întrebuințează pentru fabricarea chibriturilor. E o indicație serioasă. Mănâncă pește. Dar cazul d-tale nu-mi pare disperat. Nu e vorba aci ca să devorezi în fiecare zi o mie de sardele sau o duzină de șalăi. Un tratament mai moderat îți va fi de ajuns.

Vei veni să mă vezi de azi în opt zile. Fii rezonabil și ferește-te de excese. Nu căuta să deslegi șaradele din reviste. Noi căutăm să hrănim creierul, menajează mica scântee de inteligență ce selipește încă în creierul d-tale. Afară de prețul vizitei și al peștelui pe care trebuie să ți-l furnizez eu, căci trebuie să-l supun unei preparații speciale, îmi vei da zece mii de lei în ziua când vei deveni inteligent. Ne-am înțeles?

— Da.

— Pentru astăzi e cinci sute de lei!

— Sunt eu doctore!

— Încântat să te revăd!

— D-ta ești încântat, dar eu din nenorocire, nu sunt!

— De ce? Mă miră și mă îngrijește.

— Cu toate astea e foarte simplu.

Am venit să te consult acum șase luni. Nu eram inteligent și sufeream din cauza aceasta. Mi-ai indicat un tratament cu pește. Pește preparat de d-ta, după o metodă specială: metoda cerebrală, mi-ai spus. Am simțit la ideea vindecării, cea mai mare bucurie din viața mea.

Am revenit după opt zile. Mi-ai dat un hering.

— Un hering, îmi amintesc.

— De altfel foarte frumos prezentat, trebuie să recunosc. Și mi-ai recomandat să mănânc câte o bucată pe zi. În scrisoare îmi cereai cinci sute de lei, pe care i-am dat. Am mâncat heringul. Săptămâna următoare, am revenit. Mi-ai trimis doi păstrăvi. În fiecare săptămână era un alt pește.

Mi-e de ajuns! Ți-ai bătut joc de mine. Mi-ai luat atâtea vizite! Asta e o infamie!...

— Nu, dragă domnule. Cazul d-tale a fost foarte grav, pentru că a trebuit șase luni ca să ajungi să fii așa de inteligent și să-ți dai seama de ceia ce zici. Și acum d-ta ai încetat să mai fii prost.

Așa dar, după convenția noastră, îmi datorești zece mii lei!

G R I P A

Te-apucă 'ntâi cu cald, cu frig
Te doare capul; nasul pică
Te încovoie ca un covrig
Și simți un gol la lingurică
Și'n buzunar

Salipirină și chinină
Piramidon, antipirină
Salicilat și aspirină
Și picături de dionină
Lei în zadar!

Bei ceai de tei, de sunătoare
Faci bae caldă la picioare
Cu sare
Și pui muștarul — Doamne iartă! —
Și'n talpă și pe sunca fiartă

Bei apoi ceai de muștel
Lei „trei pe zi Nanu Mușcel“
Alergi la doctori: X: un prost!
Y te'ntrabă pe de rost
Și scrie leac pentru chelie
Zed nu aude, că-i bătrân
V speculează că-i ceapcân

Ah! unde-i vremea de-atlă dată
Când fierbeam vinul cu piper!
De asudam o noapte toată,
A doua zi eram de fier.

Azi vinul e pe etichetă!
Piperul e autohton!
Iar aspirina e de cretă
Și restul în acelaș ton
Așa fiind scuzați-mi pripa.

MORALA

Este concludență:
In acest an îmbracă gripa
O formă... foarte virulentă!

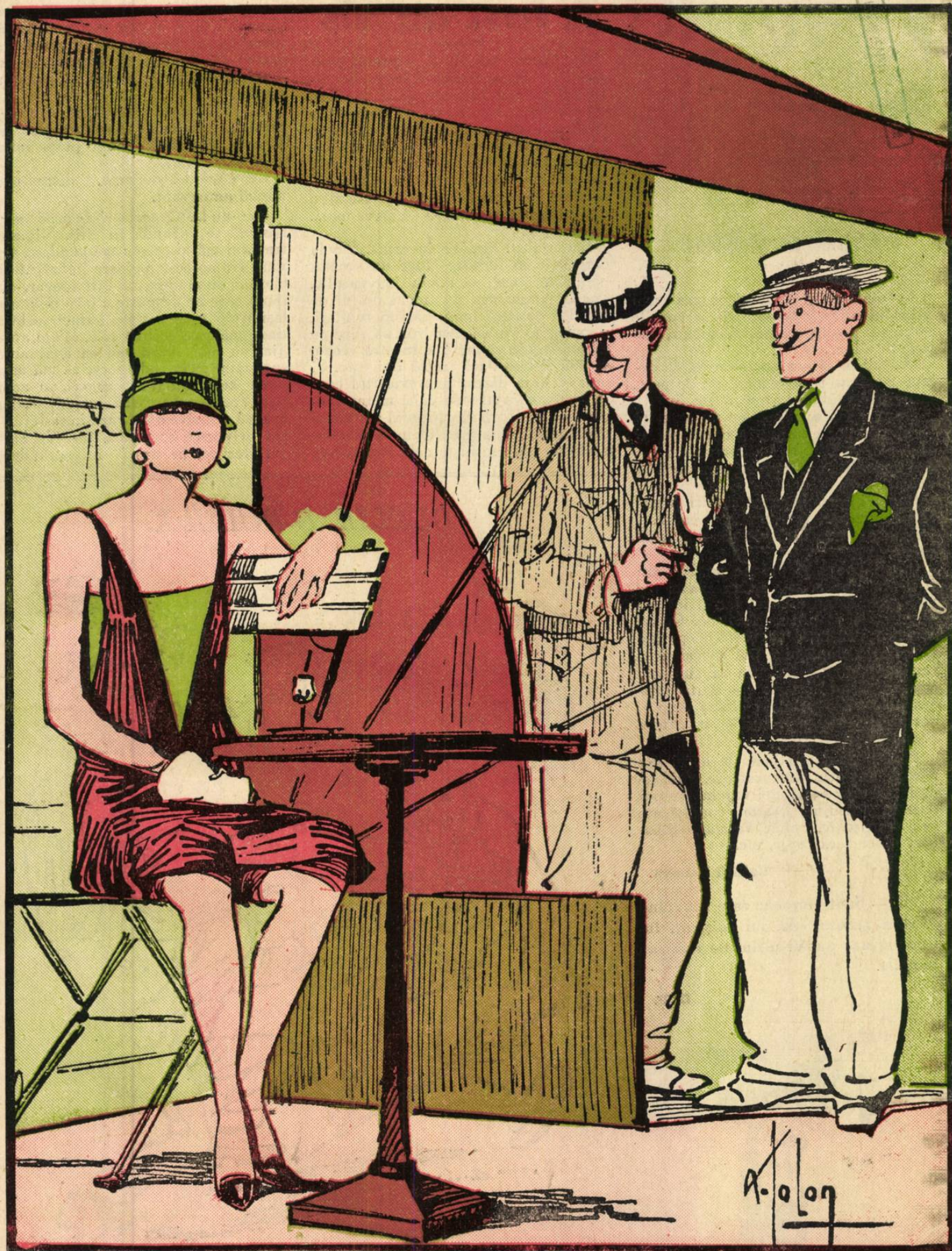
Le rire

Gr. I. Pat

— Mai zi acum încă odată că n'ai destulă pâine la masă!

PRUDENȚA ESTE MAMA SIGURANȚEI

— Vrei să ne așezăm lângă ea?

— Da, dar să așteptăm să-și plătească mai întâi consumația.

Almanach La garçonne.

REȚETA No. 22

Mazăre bătută

Iei mazărea și o cureți cu cea mai mare atenție, îndepărtând corpurile străine: păstăi, cărămizi, moloz, capete de sifon, etc.

O speli în câteva ape cu sare, de oarece mazărea fiind o mâncare de post, nu trebuie spălată în apă dulce.

După aceea o întinzi pe un servetel de olandă, iar cu altul începi să ștergi bine bob cu bob, ca nu cumva din cauza umezelii să se despică vreun bob în două.

Imparți boabele exact și bați jumătate dimineața, iar jumătate seara.

Bătaia se face fără nici cea mai mică gâlceavă.

Inhați bobul, îl pui pe un bolovan și îi arzi una la mir cu un ciocan cât mai greu. Când a căzut lat, îl iei cu lingurița și îl pui în farfurie. Odată farfuria umplută, iei și torni puțină apă fiartă, după care pui și lași cinci sau zece minute farfuria în cuptorul mașinii. Când mazărea și-a luat culoarea obișnuită, luând în același timp și forma farfuriei, o scoți și o lași câteva ore la aer rece.

Presări deasupra boia de ardei sau cârmăz dat prin strecurătoare. Pui ulei de in, cânepă sau... ulei vegetal. Se pot presăra deasupra și alte condimente ca: scorțișoare, zahăr vanilat, enibahar, piper fără coaje, etc.

Costică Dolman

NB. — Sunt persoane care neputând suporta mirosul uleiului obișnuit, întrebuințează numai uleiul de roze sau zambile.

G. D.

A fost un vis

Un fluerat ascuțit și expresul pornește. În compartimentul meu cele patru colțuri sunt ocupate, unul de mine, cel mai bun, celelalte de doi domni bătrâni și o doamnă în etate mijlocie. Lângă mine nimeni... încă. Dar un sac de mână cu inițialele S. L. răspândește un parfum suav. Aștept cu multă nerăbdare pe această vecină pe care mi-o dă întâmplarea pentru câteva ore... din noapte.

Bucureștiul rămâne în urmă. Ploaia care bate în ferestre face un sgomot neplăcut. Încep să deviu melancolic. Las în urma mea un trecut destul de fericit: prieteni buni, părinți iubitori, o existență veselă. Am voit să plec ca să fiu singur, să mă duc încotro vreau, să mă distrez dacă inima îmi cere. Și iată că deja doresc neprevăzutul care va ocupa voiajul meu până mâine. Neprevăzutul intră numaidecât: o mână înmănușată, fină și cu toate că de abia o zăresc, ghicesc niște ochi răutăcioși,

nasul ușor ridicat, buzele roșii, părul blond buclat și corpul suplu, îmbrăcat într-o rochie simplă. Neprevăzutul se așează lângă mine. Și imaginația mea aleargă, zboară în domeniul presupunerilor.

Fată! Femeie! Măritată sau nu? Străină. Româncă! Aventură sau deluzie, treci încă odată peste inima mea capricioasă.

Un cuvânt... doamnă, domnișoară numai un cuvânt.

Dar nu!... O carte și femeia necunoscută se cufundă în citit. Mișcarea trenului mă leagănă: mă gândesc, privind frumoasele picioare îmbrăcate în ciorapi de mătase, că într'adevăr, distanța care ne desparte e încă și în același timp mare: stofa hainei mele atinge mătasea rochiei sale. M'am apropiat eu mai mult sau ea a alunecat spre mine? Nu îndrănesc să mă mișc. Orele zece, ceilalți pasageri au adormit. Vecina mea cască, închide cartea, aruncă o privire în juru-i, și fără să mă privească se ridică, închide butonul electric, pe urmă înfășurându-și

DUELUL D-RULUI X.

— Ești om cu noroc, d-le! Altuia i-ai fi luat 40.000 de lei să-i deschid burta... Și ai aerul că nu ești mulțumit!

Un vitios

picioarele într-o cuvertură, se pregătește de somn.

Vai ! adio frumoasă aventură. După câteva minute ochii mi se închid. Vecina mea se instalează din ce în ce mai în voe, simt căldura trupului ei, imaginația mea pornește iar... pe urmă încet, încet, capul ei se apleacă pe umărul meu... Tremur !

Ce imprudent e somnul ! Brațul său atinge pe al meu, mâna sa a căzut pe a mea și acest contact brusc mă poate face îndrăsnesc. Ii iau mâna într'ale mele și i-o strâng încet. De necrezut !.. o strângere tandră răspunde mângăierii mele. Atunci mă las târât de întâmplare ; îmi aplec capul și o sărut. Un suspin se ridică din peptul ei, mâna ei mi-a strâns mâna mai tare și asta tot : ochii îi rămân închiși. Nu știu dacă visez și nu îndrănesc să-mi dau seama.

Capul ei frumos se reazămă mereu pe umărul meu ; îmi trec un braț în jurul taliei și o apropiu mai mult de mine, buzele noastre se unesc din nou într'un sărut prelung, plin de volum-tate.

Pe urmă totul se învârteste în jurul meu, ploaia a încetat, mâna ei slăbește strânsoarea, și adormim amândoi.

Mă deștept dintr'o săritură, e ziua.

Ușa se deschide din nou, aceiași ochi negri șireți, același suris, pudrată, spălată, pieptănată, impecabilă, vecina mea se așează la locul ei și deschide cartea la pagina rămasă.

Dar cum... nici un cuvânt... nici o privire... Cu toate acestea... sau petrecut atâtea lucruri de eri seară între noi !

Caut să înțeleg, să pătrund misterul acestei enigme. Trenul încetinește mersul, ea se prepară încet, ignorându-mă cu atâtea dispreț, că simt că mi se urcă tot sângele în obraz.

Intrăm în gară, îmi iau valiza și de odată îmi vine o idee : iau și valiza ei. Fără a zice un cuvânt, trece înainte, eu o urmez, sufocat de atâtea neobrăzare. Ajunsă la ușă, îmi ia din mână valiza ei și îmi strânge ușor mâna. Inima îmi bate cu putere, și șoptesc :

— Domnișoară...

Ea întoarce capul, mă privește cu ochii ei șireți și răspunde :

— Dar... domnule... nu vă cunosc...

Vocea e delicios de batjocoritoare... Și sărind pe chei, zăresc pe frumoasa mea necunoscută în brațele unui domn înalt care o strângea tandru !...

Gălmă

— Ce nerușinate ! Nu se mulțumesc numai să-mi facă cu ochiul !.. trebuie să-și afișeze și prețul !

La garçonne

Humorul japonez

Ciocanul

Un avar zise servitorului său :

— Du-te la vecin și roagă-l să ne împrumute, pentru un moment, ciocanul său.

Băiatul alergă la vecin :

— Sunteți buni să ne împrumutați ciocanul dv ?

Ori, vecinul era și el un sgârцит ne-maipomenit.

— Dar ce vreți să faceți cu el ?

— Să batem o etajeră, domnule.

Vecinul nu așteptă să termine băiatul ca să strige foarte indignat :

— Să bateți o etajeră ! Nu dau, n'am poftă să-mi stricați ciocanul !

Băiatul aduse stăpânului răspunsul vecinului.

Acesta răspunse liniștit :

— Măi, ce avar ! în fine ! dacă nu se poate altfel, să ne servim de al nostru !

Scama de vată

— Domnule, strigă un băiat din magazin patronului, ai un păduche pe umăr.

Și zicând aceasta îl luă.

Patronul îl certă :

— Ești un prost, lucrurile astea nu se spun în gura mare !

Băiatul răspunse înocet de tot :

—M'am înșelat. Era o scamă de vată!

Vestmintele japoneze de iarnă sunt captușite cu vată, care adesea pătrunde prin stofă și ese pe ici pe colo.

Doi deștepți

— Gohei e aici? Întrebă patronul.

Nevasta lui Gohei răspunse:

— Da, e culcat în pat, îl doare capul rău de tot.

— Ce curios! răspunse patronul.

Și intră în casă unde Gohei dormea.

— Adineauri, pe stradă, am văzut multă lume strânsă în jurul unui mort care zăcea pe stradă. Când m'am apropiat de cadavru, n'am putut să rețin un strigăt, căci mortul erai tu. Atunci alergai până aci, gândindu-mă că am să aflu ce ți s'a întâmplat. Nici acum nu mi-am venit în fire.

Bolnavul, fără să răspundă nimic, sări din pat și fugi pe stradă ca să vadă cadavrul.

Când se înapoie după câteva minute, zisesimplu.

— Liniștește-te patroane, nu sunt eu!

Fantoma

Locuitorii unui orașel din Japonia scorniseră că templul lor e vizitat de o fantomă. Un preot se hotărî să învingă spiritul și petrecu o noapte în templu.

A doua zi dimineață, vecinii alergară la templu. Unul din ei întrebă pe preot:

— A apărut azi noapte fantoma?

— Da, da, s'a arătat. Pe la miezul nopții am auzit bătând la ușe și a intrat un bătrân.

— Și... ce s'a întâmplat?

— M'am apropiat de el și i-am pus următoarea întrebare: „Ești o persoană care porți interes acestui templu?” Atunci el mi-a răspuns: „Da”. Foarte bine, m'am hotărît să fac acestui templu câteva reparații. Fii așa de bun și subscrie și d-ta”.

Și i-am prezentat un toc și o condiție de subscripție. Fantoma a dispărut imediat!

Bătrânul avar

În vreme ce ardea o casă vecină cu a lui, un bătrân avar se duse să adune câteva bârne de la foc. Astfel putea să se bucure pe gratis de o căldură plăcută. Ba invitase și câțiva prieteni să se încălzească.

Când prima provizie de lemne fu epuizată, bătrânul trimise pe un băiat să mai aducă.

Dar copilul reveni cu mâinile goale plângând.

— De ce n'ai adus lemne?

— Nu m'au lăsat să iau. Vecinul m'a certat:

— Ce mijloc urât ai găsit spre a vă încălzi! Să te servești de o casă în flăcări! E urât să-ți găsești fericirea în nenorocirea altora. Spune-i sgârcitului ăla că nu-i mai dau foc”.

Indignat bătrânul exclamă:

— Mizerabilul! O să vădă el, când mi-o arde mie casa, n'am să-i dau nici o scântee!...

Strănuți de zor. Ți-e nasul roșu ca un gogoșar murat, privirea turbure ca judecata unui chefliu, iar capul greu de parcă ai avea în el o tonă de plumb. Și barem dacă ai fi sifon, nu ți-ar părea așa curios cu cap de plumb, dar așa....

Îți vâjje prin urechi, de parcă toată mahalaua nu face altceva decât înaltă smeuri. Te dor oasele de crezi că au să ți se rupă, ca niște macaroane când le uiți împachetate pe scaun și stai din greșeală pe ele. Din creștet în tălpi te trec fiori de frig și tremuri ca un scăpat din ghiarele perceptorilor, adică numai cu pielea. Simți limba sălcie, de parcă nu ai făcut altceva decât ai lins sabur. N'ai poftă de mâncare mai puțin ca o mireasă la fotograf. Ai vrea să fugi din locul unde ești, să pleci departe, departe spre alte locuri cu o climă mai dulce și... fără epidemie de gripă.

Ai vrea să ai multe, dar nu te alegi decât cu... ce pui în batistă.

Costică Ciupac

Unde-i norocul

Un văcar, voinic nu glumă,
Dar la minte, slab... netot,
Se plângea, prin sat, că alții
I-au furat norocul tot.

Că-primar, o stârpitură...
Și-un copil i-ales notar,
Pe când el, un munte-aproape
Ori ce-ar face, i tot văcar.

Unii îi șopteau: „Se poate”
Alții îi râdeau în nas,
Și-i spuneau că stă norocul
Lângă el... să facă-un pas.

Și făcea văcarul pasul,
Ba'nainte, ba'napoi
Dar norocul sta departe,
Iar el tot la vaci și boi.

Intr'o zi, văzându-i jalea,
Un țăran l-a luat de-oparte
Și i-a spus: „Norocul bade,
Stă ascuns numai în carte”.

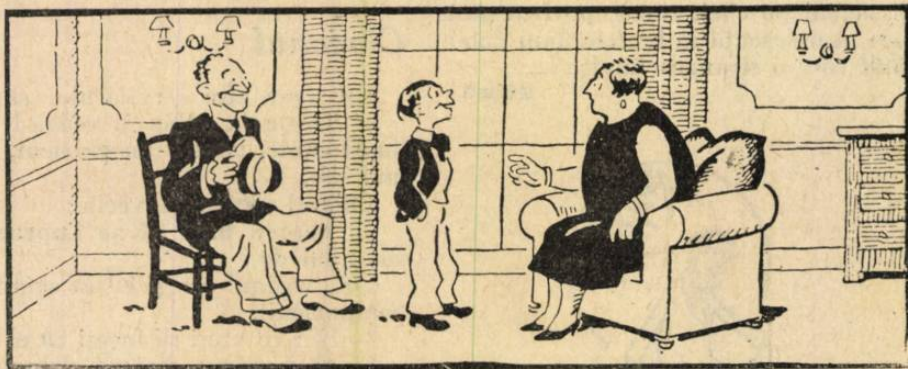
— „Cum!... în carte! a zis văcarul
Slavă Domnului că știu!
De-i așa, primar la sigur
Intr'o lună am să fiu”.

Și luând cărți pe tot avutul,
El la vaci le-a arătat..
Ba la toți țărani care
Seara-l întâlneau în sat.

Dar pe la sfârșitul lunei
Când văzu primar că nu'i,
Cu un braț de cărți aleargă
În calea țăranului.

— „Mă făcuși și tu, măi bade,
Să iau cărți, ardele-ar focul!
Da'n desagi le țiiu de-o lună,
Însă tot nu văd norocul!”

T. Sandiny

— Ascultă Toto, te opresc să vorbești când discut...
— Atunci trebuie să aștept să dormi!

Almanach Vermot

Ca să devii milionar

— Vrei să devii milionar ?

În toate diminețile, se putea citi la anunțuri într'un ziar, fraza de mai sus, fără semnătură, ocupând un sfert din pagină. Am uitat să spun că acest ziar apărea în Statele-Unite, țara reclamei.

În sfârșit, când curiozitatea atinsese culmea, chestiunea fu înlocuită cu anunțul următor :

„Dacă voiți să deveniți milionar, trimiteți un dolar și adresa dv. la domnul Jonathan C. V. Larfield 235 Washington street, care vă va trimite prin poștă o formulă prin care veți câștiga o avere mare în câteva zile, fără capacități speciale“.

Era ceva extraordinar. Chiar în America, nu poate cineva deveni milionar în așa de puțin timp, și mai ales, fără să întreprindă capital.

Ce ascundea această ofertă minunată ? Cu toate acestea un dolar nu era o sumă fabuloasă. Admitând că ingeniosul cetățean exagera puțin, el oferea poate ceva interesant. Cine știe ? Și pe urmă după aceste câteva zile de curiozitate, cineva era nerăbdător să știe ce ascundea anunțul misterios.

Chiar și cei mai sireți, după ce declarară că e o pungășie, se duseră acasă și expediară dolarul cerut.

Cel puțin un milion de curioși trimiseră obolul lor.

După câteva zile se putea citi următorul anunț, ca urmare la celelalte :

„Faceți ca mine !“

Majoritatea cititorilor au înțeles repede că într'adevăr, cititorii ziarului „Lumea Nouă“ erau peste două milioane și era foarte probabil ca un milion cel puțin, să fi trimis autorului anunțului dolarul cerut și că astfel el, găsise metoda de a deveni milionar în câteva zile, fără mare greutate.

Cu toate acestea, unii găsiră că nu și-a ținut promisiunea, căci metoda sa nu mai era utilizabilă. Ei făcură plângere la parchet.

Ingeniosul Jonathan C. W. Larfield fu acuzat de escrocherie.

Cum era un băiat vesel prezentă o apărare spirituală, găsi mijlocul să facă să ridă pe judecători și scăpă cu o amendă de câteva sute dolari. Li rămânea un beneficiu frumos, de oarece puțini fură aceia care pretinsă restituirea sumei. Cei mai mulți găsiră că e bună afacere.

Și natural, Jonathan Larfield nu avu decât să aleagă ca să-și creeze și o situație socială, o mulțime de ziare mari și câteva firme industriale și comerciale îi oferiră un post de șef al publicității în condițiuni admirabile.

Patruzeci de secole de parfumerie

Arheologii asigură că din toate țările din antichitate Egiptul e acela care cunoștea mai bine parfumurile sub toate formele.

În numeroase maeusolee din Egipt s'au găsit tot felul de unguente, creme, parfumuri, care probează că contemporanele lui Faraon nu numai că se parfumau dar încă se fardau.

Ele își vopseau pleoapele cu anti-moniu și trăgeau o linie neagră, pe sub ochii cari se prelungeau până la tâmpile și care le da un aer languros.

Parfumurile pe cari le întrebuițau veneau mai ales din Orient, în particular din Arabia, negustorii fenicieni le aduceau în Egipt.

Aceste parfumuri consistau în extracte vegetale sau minerale care se întrebuițau sub forme de creme uscate sau umede. Parfumurile cele mai apreciate de egiptieni erau extractele de Cipru, de trandafir și de Iasomie.

Se inventau mereu parfumuri noi cari se vindeau în flacoane cizelate cu multă artă, din alabastru, cristal, etc...

Aproape toate muzeele din Europa și America posedă specimene de aceste flacoane. Unele dintre ele păstrează încă un miros vag.

Ele probează că femeile din toate

timpurile căutau să placă și mai arăta că nimic nu e nou sub soare.

Frumoasa ceainăreasă

Frumoasa ceainăreasă, d-na Thon-Hang-Lou, chinezoaică, era proprietara celui mai elegant magazin de ceai din Canton.

M-me Thon-Hang-Lou după numele bărbatului său, a fost o adevărată eroină de roman. Crescută de pirafi, acum vreo cinci zeci de ani, a fost vândută unui mandarin care încântat de frumusețea sa precoce, o destină unui fiu al său. Dar mandarinul, acuzat de furt, primi din Peking lanțul de mătase galben pe care împăratul îl trimitea aceluia din funcționarii săi care încetase să-i mai placă. Mandarinul nostru se spânzură deci cu frumosul lanț de mătase.

Servitorii și tot personalul se răseleți.

Viitoarea d-nă Thon-Hang-Lou, care avea atunci cinci spre zece ani, se angajă cântăreață într-o companie de comedianti ambulanti.

Directorul trupei, când repetiția nu mergea prea bine, se răzbuna pe personal. La Canton, eroina noastră, exasperată de bătaie și trai rău, fugi.

După ce încercă tot felul de servicii, fu angajată de un negustor bogat de ceai, Thon-Hang-Lou, care sedus de frumusețea sa, sfârși prin a o lua de nevastă.

Thon-Hang-Lou muri doi ani după căsătorie, lăsând averea văduvei sale care continuă să dirijeze comerțul său. Frumusețea d-nei Thon-Hang-Lou

deveni celebră în colonia europeană din Canton care o porecli „frumoasa ceainăreasă“.

Frumoasa ceainăreasă rămase credincioasă memoriei bărbatului său. Ea refuză nenumărate partide strălucite și muri la etatea de șaizeci și trei ani, lăsând o avere colosală.

Dintr'un condei

— Cuplet —

Când seara și întindea mantia,
Fusei la scumpa mea Maria —
Și'n dreptul porții ei, în stradă —
I-am închinat o serenadă :
Dar am primit un retevei.
Dintr'un condei !

A doua zi — i-am spus : Mario,
Pe maică-ta de-oi întâlni-o —
Să-i spui fetițe că-s nebun
Și, mamă, Doamne, ce să-ți spun...
Mă'nfig în părul dumneaei,
Dintr'un condei !

Aveam o muză, o splendoare...
Cu mândre plete pe spinare —
Dar, într-o zi, muza'n ascuns
S'a dus fârtate și s'a tuns —
Răvaș de drumi și zece lei,
Dintr'un condei !

Avea Cocuța mult lipic
Și se iubea cu Jean Ibric —
Se adorau, vere — la toartă,
Ea, după dânsul era moartă,
Până'ntr-o zi când Jean... e hei...
Dintr'un condei !...

Tenebras

UN ARGUMENT

— Plătește-mi domnule, datoria. Dumneata nu știi că cine-mi plătește datoria se îmbogățește.

— Ba știu, dar nu vreau să mămbogățesc !

Desen de Brivor

— Nu ți-e rușine să-ți petreci noaptea afară și să nu vii acasă de cât la orele opt dimineața ?

— E mai convenabil să vii ziua de cât la miezul nopții !

Pele-Mele

Precauțiune

Bordeanu eșise din închisoare. Vreau să zic că nu era primul venit. El fusese condamnat pentru speculațiuni ilicite. După ce regulase datoriile sale față de societate, îi rămăsese destule milioane ca să nu mai aibă altă grijă decât să declare veniturile sale perceptorului.

Bordeanu avusese șansa să vândă mult mai scump decât cumpăraseră. În fond tot geniul comerțului e aci.

Înainte de a se înapoia la Pitești, orașul său natal, voi să petreacă puțin.

În momentul când începe povestea noastră Bordeanu se afla într'un local de noapte în tovărășia unei brune încântătoare care răspundea la numele de Coca. După stridii, pâte de foie gras, curcan atc... băură o sticlă de șampanie. Mai târziu, Coca se retrase puțin, iar Bordeanu rămase singur la masă. Un domn care se afla la masa vecină se apropie de Bordeanu. El era extrem de corect și frumos băiat.

— Domnule, zise el, nu am onoarea să vă cunosc, dar bine cuvântez providența care m'a plasat lângă d-ta. Te amenință o mare primejdie.

Vor să mă aresteze iar?... zise Bordeanu îngrijat.

— Te afli în tovărășia unei pungăsoaice.

— Cum ați zis ?

— Femeea cu care ai luat masa e o escroacă, o femeie primejdioasă.

— Bine, am s'o supraveghez.

— O, e de o abilitate infernală.

Măine dimineață, cu toată precauțiunea d-tale, nu vei mai avea nimic în buzunar...

— Dar cum ești d-ta așa de bine informat ? întrebă Bordeanu cu curiozitate.

— Șii !... murmură celălalt. Eu aparțin poliției... serviciul de moravuri.

— Atunci n'am decât să mă cotoresc de ea.

— Acesta era și sfatul care voiam să vă dau.

Dar Coca era frumoasă și Bordeanu cheltuise ceva bani cu dânsa.

— Sau... începu tânărul. Dar nu... nu îndrăsnesc să vă propun.

— Ce domnule ?

— Încredințați portofelul cuiva sigur, patronului localului, de ex....

— E o idee !... Dar știu eu dacă... poți avea încredere.

— Fără îndoială, răspunse frumosul băiat. Eu m'ași pune la dispoziția dv., dar nu mă cunoașteți.

— Domnule, zise Bordeanu, eu nu

mă înșel niciodată. Sunt bun fizionomist. Fă-mi te rog acest serviciu.

— Dacă insistăți...

— Dar unde o să te găsească mâine dimineață?

— Sunt de serviciu la prefectura Poliției.

— Voi veni să te iau, dejunăm împreună.

— Cu plăcere, răspuse tânărul. Veți întreba de Jean Dinescu.

— Perfect... Uite, vine Coca.

Incântătorul tânăr făcu să dispară în buzunar portmoneul dat de Bordeanu.

După câțva timp Coca întovărășită de Bordeanu plecau.

— Să plecăm, s'a plătit tot. Și făcu un semn tânărului, care înțelese: trebuia să reguleze el socoteala.

Oameni răi voitori pretindeau că tânărul avu o ochiadă de înțelegere și cu Coca, care la rândul ei îi răspunse la fel, noi credem că a fost calomnie.

A doua zi dimineața Bordeanu se îmbracă în vreme ce Coca îi spiona mișcările.

— O să te gândești la micul meu cadou, zise ea în sfârșit.

— Da, draga mea, zise Bordeanu scoțând o hârtie de o mie de lei din portmoneu.

— Îți ai portmoneul? zise Coca a cărui surpriză fu mai mare decât prudența.

El o privi pieziș, cu ironie.

— Bine înțeles... De ce n'ași avea portofelul meu. Un brav tânăr voia să mă debaraseze de el la restaurant. I-am dat unul vechi gol și ca să-l pedepsesc, l'am lăsat să plătească consumația.

Scarron

CITIȚI:

Intocmit de C. Cosco și V-t-m-n, cu colaborarea celor mai de seamă umoriști.
Prețul 30 Lei.

— Ioane, doamna cere un pahar cu apă; ai grije să i-l servești pe o farfurioară sau pe o tavă.

Supus sfaturilor femeii din casă, țăranul, transformat în servitor, aduce conținutul paharului cu apă răspândit pe farfurie.

— Dar netotule, cum vrei ca d-na să bea de aici?

— Asta mă întrebam și eu l..

Prietenul Bob, trăește de multă vreme cu Jeana, o fată drăguță dar de care nu poate scăpa. În ultimul timp află că ea îl înșală. Fără a pierde timp, el aleargă la rivalul său și îi întinde două pistoale zicând: „Alege!”

Celălalt zăpăcit, ia unul.

Atunci Bob se explică zâmbind:

— Dă-mi voie să-ți ofer această armă de preț, ca să-ți mulțumesc că m'ai debarasat de Jeana.

Un miop merge în picioarele unei doamne care se împiedică și e gata să cadă. Ea exclamă furioasă:

— Fii mai atent imbecilule!

— Irată-mă doamnă, se scuza cu diplomatie culpabilul; dar picioarele d-tale sunt așa de mici că nu le-am putut vedea.

Radioasă, doamna îi aruncă o privire surâzătoare de recunoștință.

Dragă doctore, sunt foarte supărat: am o prietenă care n'are mai mult de cât douăzeci de ani, mai tânără ca mine cu patruzeci de ani; e frumoasă, dar... trebuie să mă mulțumesc numai s'o privesc!

— De dragă domnule, la vârsta d-tale...

— Cu toate astea, eu am doi prieteni mai bătrâni ca mine și care istorisesc pe tema asta...

— Ei bine, fă ca ei, povestește și d-ta l..

Citiți nouă ediție din:

NIȚĂ PITPALAC
și **Famelia in Evropa**
de C. COSCO

PREȚUL ABONAMENTULUI
LA

„VESELIA“

In țară pe an 220 lei
In străinătate pe an 440 lei

Citiți „ZIARUL CALĂTORILOR“

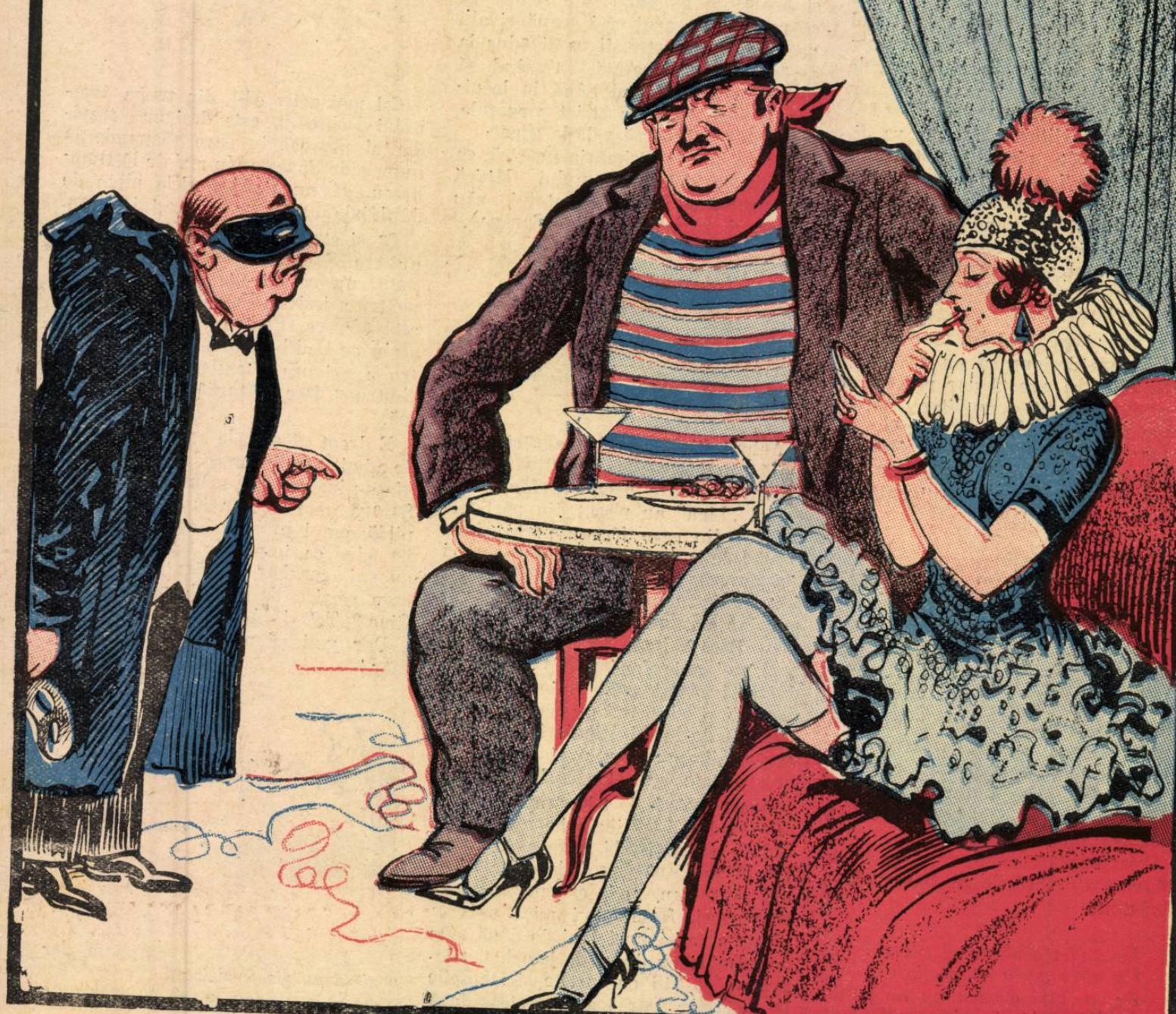
DIPLOMAȚIE

— Ciudată rochie!...

— Ce să fac? Soțul meu imi pretinde rochie lungă, prietenului meu îi plac scurte...
Trebuie să-i impac pe amândoi...

Veselia

LA BAL-MASCAT. — SOȚUL. — Imi dați voe să spun ceva nevastă-mi?.....

21 Martie

Criza monetară sau de numerar (resimțită de obicei de aceia, care printr-o ciudată potriveală, sunt și în jenă financiară) a hotărât guvernul să scoată monede de nickel de 1, 2, 5, 10 și 20 lei. Așa dar, unitatea de monedă, care este polul (eufemism, nu e așa?) polul dela care începi să socotești preturile, nu va mai fi de hârtie sdrentuită, murdară, mirositoare, ci de metal alb, lucitor, solid. Dar dacă ar fi fost măcar de argint, acest pol popovician, odraslă rahitică și degenerată a vestitului Napoleon de aur, de odinioară! Durere! Cum ar exclama cutare matador (nu mata d'or?!), din guvern: viitorul pol nu va fi, nici măcar cât „piesa” noastră de cinci lei, care-ți rupea buzunarul odinioară, care-ți cânta simfonia belșugului și desfătării când o sunai asvârlind-o pe masă: care la nevoie spărgea capul adversarului: care în sfârșit, cu chipul lui Carol, îți deschidea portile raiului!

Azi vom avea în nichel un douăzeci de lei, care desigur că nu va reprezenta valoarea exactă dar pe care se va scrie presumpțios cu litere mărețe „Douezeci lei” în conformitate cu ortografia financiară. Și în fața acestui surogat de pol vom putea exclama, cu poetul, deviza națională:

— *Nichel sine Deo!*

O comisie indiscretă care controlează în Basarabia titlurile membrilor corpului didactic, se zice că ar fi constatat că nici d-l Halippa n'ar avea dreptul de a profesa de la catedră, lipsinduri titlurile necesare. Se înțelege că această știre a produs o senzație enormă și o neplăcere identică d-lui Halippa.

Avea dreptate omul, când se plângea pe toate cărările că Basarabia e năpăstuită.

*La naiba diplome și titluri!
Un curs acolo ca să fie
De mofturi d'astea nu ne pasă:
In Basarabia-i... democrație!..*

Din America, țara tuturor minunilor, vine vestea că un arhitect, Dan Lindsay, propune să clădească pe viitor case fără ferestre, luminate electric și ventilate mecanic. Aceste imobile ar avea avantajul economiei la construire; ar fi răcoroase vara și călduroase iarna. Năstrușnicul inginer uită să precizeze ce face cu ușile; le menajează sau le desființează, oamenii fiind introduși în camere pe tuburi pneumatice? În orice caz ticneala domnului inventator nu e mică și boala i-o ghicim!.. Pe semne că coarnele și necazul că-i scapă rivalii pe clasicele ferestre, îl va fi adus la această idee disperată, tinzând să urmărească confortul până la locuirea în lăzi de beton strict corporale, cu număr și broască yale la capac.

Asta e bun la Primăria noastră, ca tovarăș de idei al domnului Mitică Procurorul și al comententului său ajutor, d. primar Achille (Șaraga).

A luat ființă o „Ligă agrară” formată din persoane care „nu fac politică”, dar care pentru a fonda această „Ligă” au plecat din partidele politice din care făceau parte, și în special de la averescani. Șef al acestei ligi agrare, e d-l Costică Garofilde, fost ministru averescan. Fost și viitor, dar nu... averescan.

— Dece? Iată.

„Liga” abia fondată s'a simțit îndatorată să trimeată ministrului de domenii o telegramă omagială, arătând că de la d-l Mihalache așteaptă agrarienii începerea unei ere noi de prosperitate, etc., etc., ca la banchete.

Acest schimb de telegrama amoroase, fac din d-l Mihalache un Mussolini în nădragi albi, care a reușit să scoată pe Papa Garofilde din Vaticanul averescan, unde era prizonier de convingeri, formându-i mica suveranitate a sefiei unei Ligi de două sute de membri cu drept de banchet, telegrama, hârtii cu en-tête și stampile la discreție. Dar toate acestea, dacă nu în cadrul cel puțin sub pulpana partidului de la guvern.

Și după cum Sfântul Părinte a decorat cu cea mai înaltă distincție pe care n'o are de cât regele Italiei, pe Ducele Mussolini, tot astfel d-l Garofilde a decretat pe ministrul domeniilor, messia agrarienilor.

Și să mai zici că istoria nu se repetă!

Cel mai activ edil, din trupa domnului Dobrescu, este desigur trepidantul personagiu care răspunde la numele de Șaraga. Nu e zi de la Dumnezeu, să nu fie jurnalele pline de dărdăiala creatoare a acestui domn.

Ca și strămoșul său Achille (care nu era Șaraga) „primarul” de la Suțu, nu se retrage în cort decât pentru a ieși pe dincolo cu alt proiect, altă afacere. Pentru moment (când scriu eu!) d-l Achille transpiră pentru a asigura oltenilor un cămin și pentru a face măturătorilor o cazarmă.

E drept că ambele au fost începute de administrația precedentă, dar n'are aface; încăpute pe mâna d-lui primar Șaraga, merg sigur la țintă. Ca, de pildă, omul proiectul Zachini, pe care l'a adus ca impresar tot d-l Șaraga, cu cai, cow-boy și căruțe. Dar, pe care, se zice, l'a lăsat în până la Iași. Cine? Tot d. Achille!

Dar, vezi, că pe atunci nu era primar!

Dr. Draș

— Dă-mi o sticlă de șampanie, dar vezi să nu fie falsificată.

— Se poate? o facem chiar acum alături!

Desen de La Noré

De ziua ei

Serisoare ce, fără a fi mare savant ca doctorul X, de la ziarul Ygrec, prevăd că voi găsi pe stradă, în ajunul Floriilor.

23 Martie

PENTRU FLORICA

De ziua ta, copilă dulce.
(Nevesti-și nu-i zice-asa! N. R.)
Nu știe, scumpul tău prieten,
Ce dar mai 'nemerit să-ți dea.

Un colier frumos de perle,
Un ceas de aur, un inel;
Un pandantiv cu briliante,
Brățară, broșe sau cercei.

O rochie fină de mătase,
O pălărie cu penaj;
O pijama după măsură,
Sau obiecte de menaj.

Indică, scumpa mea copilă,
Și totul se va îndeplini.
De către cel ce te iubește,
Și'n veci de veci te va iubi!

Gălcuță.

Iar alăturat, următorul mic răspuns:

Scumpul meu,

Îți mulțumesc, și încântată
De-a tale dragălașe semne,
Te rog trimete'n pas gimnastic,
Cinci sute... chilograme lemne!

Florența.

pentru conf. Iorgu

— De când am surzit am părăsit postul dela percepție.

— Păcat! Chiar dacă nu mai auzi, tot puteai mișca din ureche.

Desen de Falco se va recita poezia „Lae Chioru” al

CE FACE TIMPUL!

— Când mă gândesc că acum dou'zeci și cinci de ani, mamă-sa îmi zicea:

„E puțin cam slabă, ai s'o duci cu liniște și blândețe!”

Almanah Vermot

VIITORUL RĂZBOI

(Prevestiri pentru anul 1930)

Cred că își amintesc cititorii de prezicerile mele pentru anul 3.000 — sub titlul „Ce va fi în anul 3.000”? Ei, bine... Papa dela Roma și excelența sa ducele Mussolini, citind acel articol, mi-au zis: „bravos!” și m'au onorat cu medalia „Bene Merenti”.

În urma insistențelor personalităților de mai sus, de a scri ceva în legătură cu planeta Marte, iată că pun mâna pe condei și încep:

În tot cursul anului 1929, se va încerca o transmisiune cu Marte prin ajutorul diverselor instrumente microscopice, optice și acustice. În primul rând, prin Martie probabil, se va recita planetei Marte, telefonic (e vorba ca noul guvern să arunce un cablu telefonic cu o piatră de capăt, în Marte ca să putem obține legătura) am zis

d-lui Goga la care, Martienii vor căpața orbul găinilor și vor răspunde în surdina: „vrem o poezie de Smara!” Aceasta ar fi prima legătură.

În luna lui Cuptor, vom invita pe Martieni să viziteze stațiunile noastre balneare; astfel vom putea avea o convorbire de lungă durată cu dâșii.

Acțiunea de până aici se va petrece în România.

Dealtfel chestiunea aceasta e demult pusă pe tapet și a fost susținută cu ardore de d. Titulescu în toate ședințele Ligii Națiunilor.

Odată contactul luat cu Marte, guvernul Maniu va contracta un nou împrumut nu pe pământ, ci cu Martienii despre care se spune că sunt foarte darnici.

Scadența va fi la 31 Februarie 1930. Totuși, plata se va face printr-o decla-

rație, nu în stare de faliment, ci, de rășboiu, din partea noastră.

...Și, în mod sigur, iată-ne în plin rășboiu cu Martienii.

OFENSIVA DIN... AER

Inamicul, slab organizat în Marte, intenționează să se retragă în planeta Jupiter. Armatele noastre au ocupat muntele Tyrbuchon din lună de unde atacă vertiginos cu iperită. Comandamentul român, pentru moment e în... poziție, puternic organizat.

5 Martie 1950. Comand. român amenință pe Martieni cu „Amantul Anonim”.

6 Martie 1950. Comand. român îi amenință cu metilic.

MOARTEA GENERALULUI MARTIAN KAS MA

Comandantul armatei a I-a martiană, generalul Kas Ma, a murit. Trupele martiene (scrie „Dreptatea”) fuzionează cu Munte-Negru. Românii, în ofensiva ce o duc prin aer, îi ia în... balon.

16 Martie 1950. Armatele române cer ajutorul Rusiei. Domnul Stere se... pune în fruntea armatelor ruse și atacă de flanc pe la Tatar Bunar, dar sunt bătuti... pe spate de Racowski și rămân morți... de beți pe câmpul de luptă.

12 Martie 1950. Armatele române au ocupat planeta Marte iar drapelul României fâlfâie pe parlamentul din... Buda-Pesta (oraș în Marte). Soldații români trăiesc cu... femeile martiene. În satul By-Ciuș-ka din Marte băntue cu furie paralizia infantilă.

15 Martie 1950. Românii au dat de... traiu în Marte. Se consumă mult icre negre în Marte și mai ales, din post...

Marte nu lipsește, dovadă că sunt foarte evlavioși.

CONDITIILE ROMANIEI

21 August 1950. Se anunță din Cal-Ta-Boș că România a încheiat pacea cu Martienii în următoarele condițiuni:

1) În satul Go-Goa-Șa românii se vor stabili, aducându-și și gospodăria de pe pământ.

2) Orice piese cari cad... cu succes la „Național”, să fie jucate în Marte. (Martienii n-au idee de teatru).

v) R. M. S. se va muta în Marte — aceasta, spre a merita scumpetea produselor R.M.S din ultimul timp; va costa mult transportul și taxele la cele 7 vămi ale văzduhului.

Acestea ar fi condițiunile. Tratatul de pace se va încheia la Smirna. El va fi cât se poate de imperativ astfel ca Martienii să stea... smirnă înaintea noastră.

În cazul ca femeile din Marte nu sunt à la garçonne, guvernul actual va lua măsurile de rigoare și va adapta această modă martienelor.

Iată niște versuri care vor face vâlvă în acea epocă.

Romanță pentru mai târziu Planetei Marte

O Marte!.. de când te doream,

Hăț!

Și câte semne nu-ți făceam.

Hăț!

De-mult, voiam să te-agăț

Hăț!

Voiam, charleston să t'nvăț...

Hăț!

Aceasta e opera marelui poet Ion Clondir născut iar nu făcut... poet. (Stă prin Groapa lui Ouatu Street). S'așteptăm.

Tenebras

În prima zi de primăvară după această iarnă cumplită și nesfârșită. veneam din centru spre tramvaiul care mă duce acasă. Era călduț; razele soarelui îți ofereau un mic aconto de moleșală. Interiorul tramvaiului era întunecos și neprieten... acum când gerul nu ne mai obligă la... solidaritate, solidaritate care sub numele de înghesuială, a scutit Societatea tramvaielor de a mai încălzi vagoanele. Mă rezemai deci afară pe platformă la aer, și cu ochii mici de lumina violentă, citeam cu desfătare rubricile unui ziar de cancanuri. Dar mulțumirea îmi fu de scurtă durată. La prima stație care urmă se urcă o mamă cu sease copii. Pe înălțime și pe tupeu năvăliră pe platforma mea. Fetele, mari, stăteau mai la o parte; băetii și fetițele mai mici, ca să vadă mai bine afară, se înghesuiau lângă mine; întâlnind rezistența mea se uită chiar cotrariati. Ia domnul cu jurnalul desfăcut mare, care nu voia să le facă loc. Și cel puțin dac'ar fi stat locului! Dar de unde? Alergau de colo până colo, lovindu-mi jurnalul, călcându-mă pe picioare.

Veneau de la o serbare pentru tineț, al cărei program și mai ales, critică, îl aflai cu ample amănunte, din discuția condusă de mamă cu o desăvârșită camaraderie.

Ce se mai alesese din primăvăratice visare și mulțumire de adineaori! Dar providența îmi dădu răsbunarea promptă!

Aflai, trăgând involuntar cu urechea, că compania nu intra în vagon, impresionată de conferențiarul care cu un ceas înainte, la serbare, dăduse sfaturi de fereală împotriva gripei.

Și atunci un gând drăcesc îmi încolți în minte.

Ridicai gulerul la palton și începui să strănui și să tușesc cu convingere.

În mai puțin de un minut de muzică pseudogripală platforma era goală și eu, din nou, în larg. Îmi potrivii paltonul, întorsei foaia gazetei și mă cufundai din nou în citire, fără de grije. Totuși din când în când tușeam cernos, ca măsură de siguranță aruncând priviri în vagon.

Dumnezeu să-mi ierte păcatul mărțurist: fiindcă îmi plac copiii, pe domnul Goe îl admir, dar de departe!

Paramon

Nouă invenție de prins epuri

Se recomandă vânătorilor să atașeze un coș de fier în vârful puștii, ceea ce le va ajuta să prindă uneori iepurele care a scăpat de alică!

Pêlè-Mêlè

TREI VOINICI

Din Pesta s' doi, unul din Cluj
Vlăjgari fără pereche.
La nume n' „oș” sfârșesc... și au
Mustăfi pân' la ureche.

S' au pripășit prin București,
Și ziua, noaptea n' treagă
Proptiți cu nasu'n profiriu
I-a ascultați ce leagă.

— „No Ianoș, Micloș, chind ghindesc,
Ce botae focute
La Pesta într'o bune zi!...
Ce amintiri plocute!

No dat la emu-âtate pumne,
Și la stomac intrate,
C' am state la spital doi lune
In gheafe feșurate!

Și chind eșite sanatos,
L-am întâlnit în fine...
Dar porche-al dracului... n' a vrut
Ca se cunoști la mine!

Cel' lalt din Pesta : — Bravo frache!
No tot așa facut și eu.
Botut la unu, pună zicem
C' o să muril subt pumn al său.

Și-atât de friche el fugite
Che n' a putut s' ajungi pe mine...
Che de juncea, rupea el pumne
Și eu făceam rău de rușine“.

Clujanul nostru, ce-ascultase,
Să nu rămână mai pe jos
La cei din Pesta s' adresează,
Bătând în masă furios :

— „Ce spuneți voi așa poveste
Che aste draghe nu-i nimic :
Botute și eu unu-odate
C' a fost la minghe, rău mojie.

Și-așa de rău botut seracu
Che la cinci ani, la ziar citit,
Că dat la el un otomobil...
In cât pe date a muril“.

T. Sandiny

— Dacă nu te hotărăști să pleci la
mare, nu garantez de sănătatea dumi-
tale.

— Tii! Și eu care vin dinadins din
Constanța să vă consult, domnule
doctor!...

Desen de Th. Barn

Disprețul lui Mișu

— Unde e camera ta?
— La etajul al II-lea, a treia ușe la
dreapta...

— Aci trebuie să fie... A zis etajul al
II-lea a doua ușe la dreapta... pe cât
îmi aduc aminte...

Drace! am dormit în patul bucătă-
resei!... Almanah La Garçonne

UN MESIA AL DOILEA

(Poveste de actualitate)

— Dar ce ai, de ești așa supărat, lo-
nescule?

— Ce să am

— Ți-a murit cineva, ai o poliță la
scadență, ori ți-a născut nevasta?

— Ași! E altă drăcie. Am primit o
amenințare.

— Cum? Ce spui?

— Distrugerea omenirii, domnule.
Și nu cum zicea Popescu ăla, filozoful

astronomilor, că vine planeta Marte de
ne soarbe apele și întoarce pământul
pe dos ca pe o mănășă. Nu. Asta e altă
istorie — mai olele.

— M'ai făcut curios.

— Păi, stai să vezi! Amenințarea
am primit-o dela... Mesia al doilea,
care a sosit în București nu știu de
unde... și s'a ncuibărit ca păduchele
prooroc, în Prelungirea Griviței. D'a-

colo aruncă foc și lavă asupra muritorilor, sub numele cel nou...

— Ce? Ești nebun, mă Ionescule?

— ...Sub numele cel nou de Crothara. Mesia asta noul mi-a trimis o fidulă prin care, după ce mai întâi mă afurisește pentru că nu vreau să-l recunosc ca Mesia succesor, scrie că va desființa banul, va selecționa caracterele, va da — ca la școală — notă medie facultăților intelectuale și morale ale individului și, ca vârf al grozăviei, va apare în curând la guvern, în mijlocul aleșilor lui.

Il sguđu sdravăn de braț pe Ionescu, strigându-i îngrijorat:

— Aiurează, săracul... Deșteaptă-te, Ionescule!..

— Ce să aiurez, mă? Aiurezi tu. N'auzi ce-mi scrie Mesia al doilea, sub numele cel nou de Crothara, tipărit uite colea, negru pe alb?

— Cum să desființeze mă, banul — îi zisei eu — tocmai acum când d. Popovici făcu împrumutul? Cum să selecționeze mă, caracterele? Că dă de dracul cu d. Madgearu. Note medii iarși cum o să dea, că nu se lasă d. Costăchescu scos din catedră. Și-apoi, să vie la guvern?... Crothara? Mesia al tău al doilea?... Păi nu-l bagă în fundul ocnii d. Maniu? Păi nu-l înoadă și-l desnoadă în bătae găinării și colivarii? Da' copil ești, mă Ionescule!...

Ionescu, liniștit puțin de vorbele mele, scoate din buzunar o fițuică de hârtie tipărită, ca afișele mici de cinema, sau ca reclamele de țuică metilică efină și bună ca șoricioaica. După ce despăturăște drăcia aia, mi-o dă s'o citească.

— Uite na, ce zice-aici? Zice că să ne preparăm de zilele în care el va veni la putere și va abate asupra noastră toate urgiile anunțate în Evanghelie că le va îndura omenirea?... zice că atunci, dispărând moneda...

— Să dispară moneda? Aha! o fi zicând că e ochiul dracului și Crothara asta nu lucrează cu spurcăciuni.

— Văd eu că nu înțelegi și iei lucrul în nostim, îmi zice Ionescu necăjit că l-am întrerupt.

— Ba în caraghios, adaog eu.

Dar Ionescu ținu să continue, arătând cu degetul pe fițuică.

— Atunci, dispărând moneda, va face ca cei dintâi să fie cei mai de pe urmă. Bogații vor fi aruncați afară cu mâinile goale.

— Nenorociții de ei!... Și cine zice asta? întreb eu râzând.

— Tot n'ai înțeles? Citește ici! Asta o zice Crothara, Mesia al doilea...

— Mesia al doilea!...

M'a năpădit un răs cu sughițuri, un răs cu durere de fălci.

— Mă Ionescule, asta de-ți trimise plăcinta asta e un serântit, iar tu un prost.

— Ce? Mă insultă?

— Nu te repezi, mă omule! Stai s'o mai citească și eu... Uite, Mesia al doilea îți cere să-i plătești abonamentul pentru foaia lui *filozofică* „Venirea lui Mesia” și să-i cumperi „Tratatul de economie și filozofie” asupra rezolvărei chestiunii financiare prin sistemul măsurilor și desființarea monedei.

— Și acum de ce tot râzi?

— Pentru că, mă Ionescule, când trimeti parale unuia care vrea să desființeze banul eu zic că tot mai practic este altceva: să-l iei frumos de mână pe Mesia și să te îndrepti cu el spre „Centrul”. Cum o simți că înăuntru este doctorul Obreja, cum te lasă în drum.

Zefir-Pitești

DIN COLTUL
MEU

FLORIILE

Ce frumos era odinioară de Florii!

Soare, cald și flori de cais. Umblau copiii în Sâmbăta lui Lazăr cu salcia înverzită. Vedeai ferestrele deschise în cadrul căsuțelor proaspăt văruițe. Pe la hala vechiturilor stăteau ofertanții pe două rânduri, în timp ce negustorii își umpleau rafturile cu paltoane devenite adevărate poveri.

Cântau păsărele pe ramuri, iar copiii făceau tumbe pe covorul de mătase verde din grădină. Mai se distra omul urmărind sborul unei muște sau ascultând cântecul brotăcelor în amurgul serei.

Astăzi, cu aceleași litere roșii, calendarul din perete vestește Floriile.

Soare, e numai la Național, directorul de scenă, cald numai la gura sobei, iar în locul florilor de cais, florile de ghiță se resfată în voie pe geamuri.

În locul salciei înverzite, copiii vor face sorcove de foiță verde, iar casele vor rămâne nevăruițe și pe din'ăuntru nu numai pe afară.

La hala vechiturilor vor îngheța banii în buzunarele negustorilor, căci despre paltoane de vânzare, nici vorbă.

Va fi și cântec, însă numai de păsărele cât porumbeii și negre, iar copiii vor face tumbe în zăpadă.

Se va distra omul făcând fel de fel de socoteli, sau spărgând buturugile rămase de astă toamnă prin pivniță.

Și vor trece Floriile ca și cele de atunci, vor trece cu denii și cu speranța că la vară va fi mai cald!

Costică Reșemnatu.

Constatare

În zilele de 24 și 25 Martie, Floriile și Buna Vestire, se mănâncă pește.

(Calendarele)

Două zile, prin menaje
Fericirea chiar sporește.
Când matroana spune'n casă:
„Am un pește!”

Costielaș.

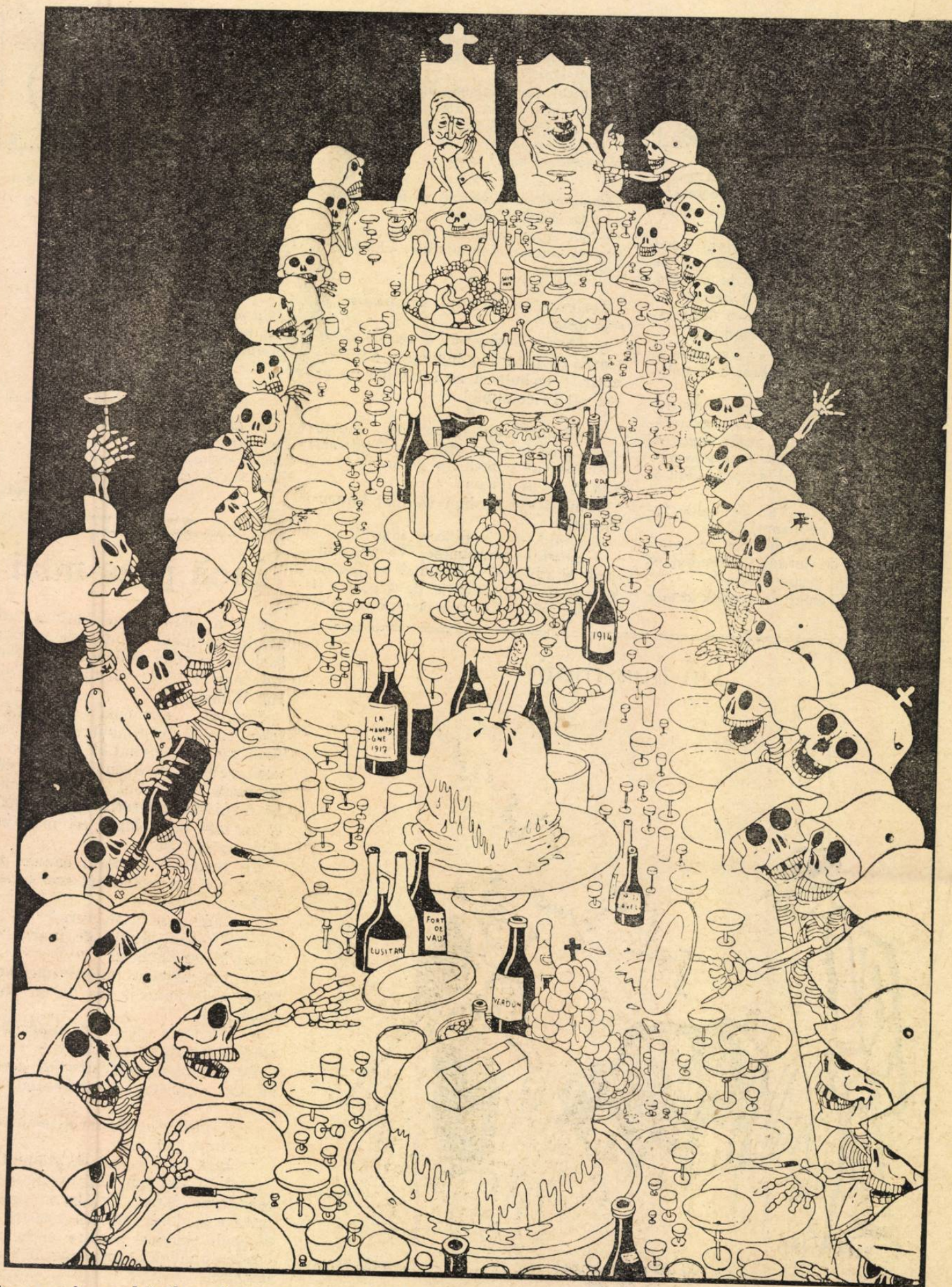

— Luați-l conită! E un câine admirabil pentru pază...

— Bagă-l în corpul vardiștilor...

Desen de Sauvage

ANIVERSAREA KAISERULUI

Cu ocazia serbărilor dela Doorn, victimele au ținut să-și sărbătorească împăratul.

Desen de Dubout

În muzeele din Rotterdam și Amsterdam se află câteva tablouri ale lui Adrian Van de Velde, peisagii cu colorit delicat adevărate capo-d'opere.

În timpul unei preumblări în jurul orașului Anvers, pictorul zări o casă de țară, înconjurată de apă, de pădure, de dealuri, o minune care încânta ochiul. Această casă aparținea unui bogat englez, lordul Clarendon.

Van de Velde se hotărâ s-o picteze, și cum termină pânza o duse la Londra unde o expuse.

Lordul Clarendon care asista din întâmplare la această vânzare, recunoscu casa sa. Fiind mai mulți amatori pentru tablou, și fiindu-i teamă să nu-ia altul tabloul, lordul strigă: „Dau originalul pentru copie!”

Toți se mirară și Van de Velde furios, apostrofă pe cumpărător.

— Ești sigur d-le de ceea ce spui?

— Repet, zise lordul Clarendon că „dau originalul pentru copie”.

— Milord, fii atent la vorbele d-tale, mă insultă!

— Eu știu că Adrian Van de Velde este singurul autor al acestui tablou și pentru a treia oară, îi ofer „originalul pentru copie”.

Pictorul de data asta înțelese. Pânza fu scoasă de la vânzare și plecară împreună să iscălească actul de schimb și astfel Adrian Van de Velde deveni proprietarul casei sale.

Primarul. — Consimți să iei de soție pe d-ra Adela Fontoc?

— De sigur, domnule primar. E chestiunea numai cine plătește cheltuielile nunței?

Doamna. — De fapt, localitatea e sănătoasă?

— Dacă e sănătoasă! E așa de sănătoasă, că pentru a inaugura noul cimetir, a trebuit să se întâmple un asasinat în comună!

Gardistul (unui domn care merge prin iarbă în Cișmigiu): — Ertăți-mă domnule, nu cumva din întâmplare aveți la dv. un creion?

Sunteți așa de bun să mi-l împrumutați?

Domnul. — Cu plăcere iată-l!

Gardistul. Mulțumesc. Vă rog numele și adresa dv. Vreau să vă fac un proces de contravenție de oarece ați umblat prin iarbă, ceea ce nu e permis!

Tot păgubașul

*Poliția de-o lună cercetează,
Și hoții încă nu și găsiră nașul.
Doar la nevastă și-a găsit tovarăș.
Pe comisar... și-aci tot păgubașul.*

Nu-i de mirat

*El da pe toți cu periua,
Deci nu vă par-asa ciudat
Că unul vrând ca să-l imite...*

L-a măturat

Ce-i de vină autorul

*„Fica lui Loth” e imorală.
Desigur e revoltător!
Căci o știam atât de castă
Când sta la „domnul autor”.*

S. Andy

Incă prea mici

Un an înaintea deslănțuirii războiului mondial printul de coroană, bărbatul reginei Wilhelmina a Olandei, înapoie vizita vărului său Kaiserul Wilhelm II.

Urmând ceremonia obișnuită la toate curțile în timpul acela, mosafirul regal fu invitat să treacă în revistă câte-va regimente din armata germană. În scopul să impresioneze pe vărul său, Kaiserul puse să defileze în fața lui, soldatii cei mai înalți din armata sa!

Un regiment ai cărui oameni măsurau toți un metru opt zeci trecuse Kaiserul întrebă:

— Cum ți se pare, vere?

— Nu sunt destul de înalți, răspunse liniștit printul.

Un alt regiment apărură imediat, a cărui talie mijlocie era de un metru nouă zeci.

— Nu sunt destul de mari, murmură din nou printul.

Fu rândul coloșilor armatei germane, toți atingând sau întrecând doi metri.

— Ei bine, zise Kaiserul triumfător.

— Sunt încă mici.

— Incă mici? Vrei să glumești!

— Nu! Dar am să-ți explic: dacă, ceea ce nu doresc, ar izbucni războiul între cele două țări ale noastre, am deschide canalele noastre, și în cazul acesta inundațiile ar atinge doi metri jumătate.

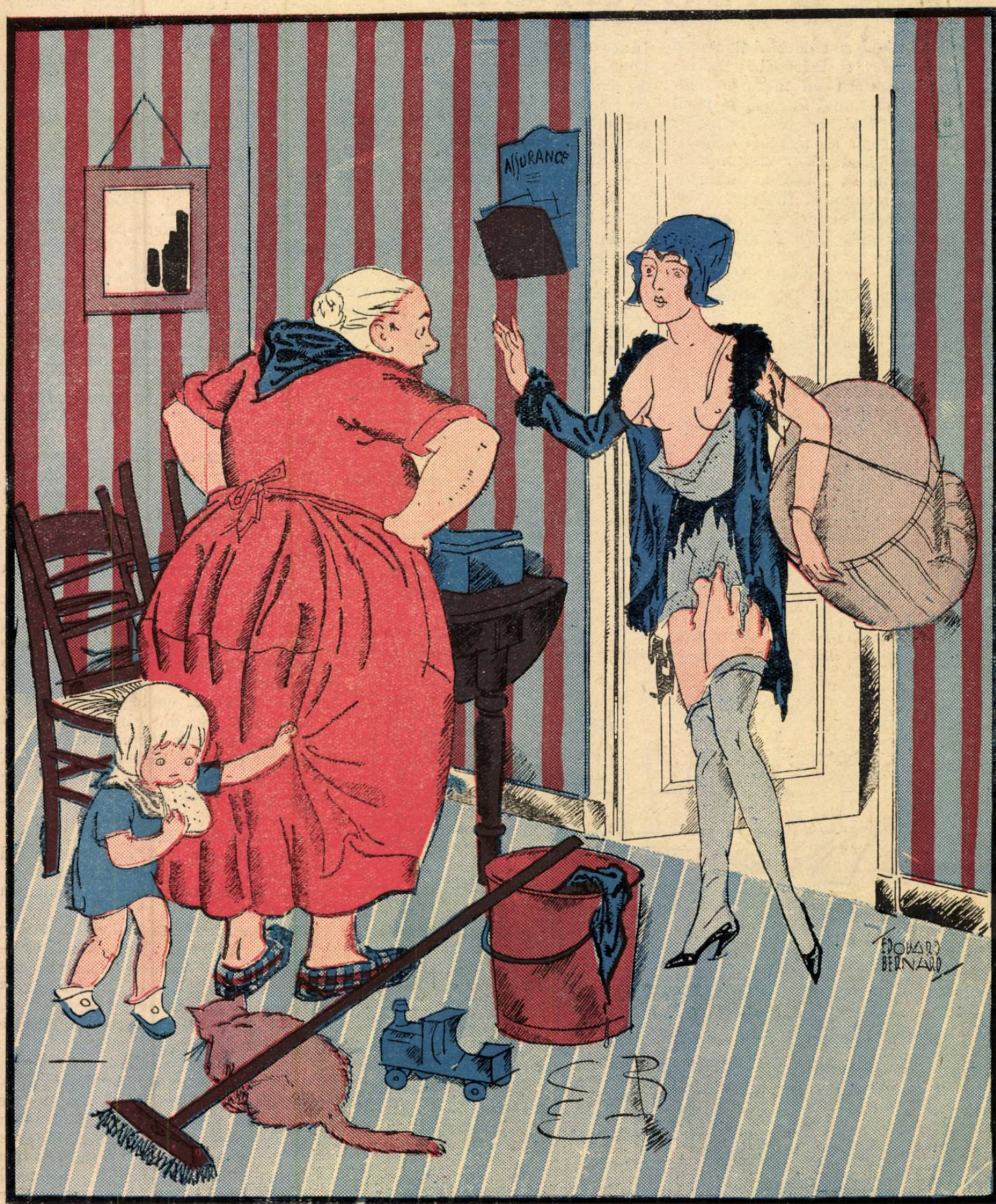
Kaiserul înțelese lecția și își mușcă buzele!

Un bun motiv

— Și dă mult lapte?
— Nu dă de loc.
— Și de ce?
— Pentru că e țap!

Pêl-Mêl

- De unde vii in halul ăsta?
 — Am fost într'un loc cu o pălărie... și un câine a sărit pe mine și mi-a sfâșiat rochia...

Consolarea

Când bețivul său de bărbat care o bătea fu mort și îngropat, d-na văduvă Batoc simți un mare gol. Ea era așa de obișnuită să audă în jurul ei strigăte, că tăcerea casei o înspăimântă. Incepu să regrete dispariția scumpului ei Artur și atunci îi veni în minte să ridice pe mormântul lui un monument funerar.

În tovărășia mamei sale se duse la un marmorar care îi arătă mai multe modele:

— Nimic n'ar fi destul de frumos și de scump pentru sărmanul meu Artur. Era bărbatul meu și-l iubiam mult. A murit de ftizie galopantă.

— Doamnă, zise marmorarul, un mausoleum înalt de 3.50 m. pe 2 metri lățime se obișnuiește mult, e bogat și de bun gust.

— Și cât ar costa acest mausoleum?

— Optzeci de mii de lei!

— O, e prea scump, zise mama soacră a defunctului.

— Da, e cam scump pentru noi.

— Atunci doamna preferă o capelă?

O frumoasă capelă cu vitroure în culoare.

— O capelă?

— Da, e foarte comodă și practică.

În ea te poți ruga pe orice timp, poți lucra sau ceti un roman. E o doamnă care vine în toate Sâmbetele cu prietene și iau ceaiul în capela defunctului ei bărbat. Mărturisesc că asta nu e tocmai corect!

— Intr'adevăr!

— Și pe urmă capela oferă încă un avantaj: dacă proprietarul d-vă dă afară din casă, nu sunteți fără locuință.

— Și cât costă capela?

— Șaizeci de mii.

— E prea scump, zise mama soacră, și dacă bărbatul tău ar putea vorbi ar fi primul să protesteze în contra acestor cheltuieli excesive.

— Doamnă, acesta e ultimul preț.

— Cred că aveți și alte monumente mai eftine!

— Preferați o coloană funerară, terminată printr'o urnă?

— O urnă electorală?

— Nu, o urnă funerară. Pe coloană se poate grava în litere de aur aceste cuvinte:

— A fost bun părinte.

— N'am avut copii.

— Atunci, a fost un bun fiu.

— A fost un copil natural.

— A fost bun sot.

— Nu, mai bine numai numele.

— Nevasta mea e adorabilă: foarte adesea îmi scoate ghetetele.

— Când te înapoiezi acasă?

— Nu, când vreau să ies seara!

— Bine doamnă.

— Și cât ar costa această coloană?

— Zece mii lei.

— Cu numele?

— Cu numele ar costa unsprezece mii.

— Prea scump.

— Atunci să punem numai inițialele.

— În tot cazul e prea scump, răspunse soacră. Gândește-te copila mea, cu banii ăștia poți petrece două luni în străinătate.

— Doamna preferă poate o simplă cruce de marmură?

— Cât costă crucea?

— Patru mii de lei.

— E încă prea scump. Nu te gândești că pentru banii ăștia ai putea să-ți faci o toaletă frumoasă? Ești tânără, trebuie să ești în lume.

— Ai dreptate mamă!

— Și pe urmă, de ce n'ai face o cruce de lemn? E mai ușoară și mai ieftină.

— E cam meschin, sărăcăcios. E drept că nu costă decât șase sute lei.

— E drept, dar trebuie să pun ceva pe mormântul bietului meu bărbat.

— Voiți să puneți flori pe mormânt?

— Da, flori ar fi frumos, dar n'am să am timp să mă duc să le ud.

— Fiți liniștită, doamnă, casa noastră se însărcinează cu asta. Cu noi, văduvele n'au nevoie să se deranjeze să vie la cimitir și pot să se remărite în liniște.

— Va trebui cu toate acestea, zise văduva, să viu din când în când să mă rog pe mormântul scumpului, neuitatului meu bărbat.

— Nu e nevoie, casa noastră se însărcinează și cu asta.

— Cum, vă și rugați?

— Da, doamnă.

Atunci văduva cu un surâs blând exclamă:

— O, dar asta e foarte practic, nu e așa mamă?

— Fata mea, tu trebuie să te încrezi în domnul, își cunoaște bine afacerile. Dar spune-mi te rog, domnule, cât luați pentru întreținerea florilor și pentru rugăciuni?

— E cu abonamentul: o mie de lei pe an.

— De, e cam scump!

— Da, e scump, răspunse văduva, dar în sfârșit, trebuie să fac un mic sacrificiu pentru defunct. Cel puțin va vedea că nu l-am uitat. Nimic nu va fi prea scump, prea frumos pentru sărmanul meu... pentru sărmanul Artur, care aluat cu el toate regretele noastre, așa că nu mai ne-a rămas de loc!

Farseurul

Le rîde

Pantoful miresei

Vechile tradiții dispar chiar în Anglia, țara tradiționalistă prin excelență.

Cu melancolie, un ziar constată că frumosul obicei de a vinde pantoful miresei, a dispărut.

Acum cincizeci de ani nu exista o nuntă fără această licitație în Devon.

La sfârșitul mesei de nuntă, un mosafir, bărbat bine înțeles, se băga sub masă și fura unul din pantofii miresei.

În exclamații, micuțul pantof era pus la licitație, și prețul obținut, care era uneori foarte ridicat, servea la cumpărarea unui trusou pentru o fată săracă dintr'un sat din apropiere.

Acum se face o chetă la sfârșitul mesei, dar banii strânși, sunt departe de a fi o sumă considerabilă ca aceia obținută din vânzarea pantofului miresei.

Peștele sabie

Printre sporturi, pescuitul monștrilor mării, e unul din cele mai atrăgătoare.

Pescuitul balenei, rechinilor, oferă fără îndoială mult interes, și mai ales o mare atracție financiară, căci poate raporta mult, dar pescuitul peștelui-sabie e mult mai atrăgător pentru cei cărora nu le e teamă de pericol.

Coasta septentrională a Noiei Zeelande și coasta nord occidentală a Australiei, sunt cele două locuri unde acești teribili monștri se pot pescui mai bine, de oarece aci se găsesc în mari cantități.

Peștele sabie e foarte combativ, el atacă pe toți ceilalți locuitori ai mării nu numai pești, ci și marile crustacee care abundă în aceste locuri. În general, peștele-sabie măsoară trei

până la patru metri lungime, dar uneori el atinge și întrece chiar șase metri. Greutatea lui este de aproape jumătate tonă. El are un fel de cioc foarte solid și așa de ascuțit că poate traversa foarte ușor pânțele unei balene. Lăcomia acestor pești e extraordinară. Ei călătoresc de obicei în număr mare, și distrug tot ce întâlnesc în drumul lor.

Dar cu toată rapacitatea lor, nu se apropie de negrii care constituie populația indigenă a acestor coaste sălbatice. Negrii nu au frică de acești pești-sabie. Ei se așează liniștiți în apă, cu surisul pe buze, spre a-i ataca. Când se apropie, le aruncă momeala care o să-i atragă la mal. Uneori undița e acoperită cu un pește întreg, unul din somonii de mare după cari peștii-sabie sunt foarte lacomi și ai căror solzi argintii atrag ușor atenția.

Odată prins, nu se dă ușor bătut. Dotat cu o forță extraordinară, el

caută cu orice preț să rupă lanțul care îi ține legat de vaporul de pescuit, sare afară din apă cu agilitatea unui pește mic ca să se libereze, și această luptă se prelungește uneori ceasuri întregi. În timpul acestei lupte, pescarul trebuie să-și arate forța, dibăcia și curajul, căci rănit de moarte, monstrul desfășură o forță extraordinară. El se aruncă spre adversarul său cu sărituri grozave, pune la o grea încercare curajul și sângele rece al pescarului.

Trofeea unei bune vânzătorii de acești pești e un subiect de orgoliu față de populația întreagă care aclamează înapoarea vaporului cum ar aclama înapoarea unui mare explorator.

Cu toate că mai puțin fructuoasă ca vânătoarea de balenă, vânătoarea de pește-sabie aduce de asemenea, beneficii apreciabile: carnea lui e un aliment destul de căutat de anumite populații și untura care se scoate din glandele sale se întrebuințează la diferite industrii. Pielea de asemenea e întrebuințată în mare parte.

Rămășagul unui tenor

Dacă renumele tenorului Juan Murviedro din Cuba, n'a trecut și în Europa, el e destul de mare în țara sa.

Cu toate acestea, d. Juan Murviedro, are destui admiratori, dar are și mulți dușmani. Aceștia din urmă, l-au acuzat în public că datorește reputația sa felului cum impresarii au știut să-l lanseze. Juan Murviedro protestă.

Unul din inamicii săi îi zise:

— „La teatrul Național din Havana ești plătit cu cinci sute de dolari pe seară grație reputației făcute. Ei bine, eu mă prind că nu poți câștiga nici cinci dolari toată ziua, cântând prin curți, cu condiția, ca nimeni să nu te cunoască.

— Voi câștiga cel puțin ciuci zeci,

VESELIA FERDINAND

asigură artistul, care făcu cu adversarul său un pariu de o mie dolari.

A doua zi, don Juan Murviedro, îmbrăcat prost și întovărășit de o veche chitară, porni prin curți să cânte. El începu la orele cinci după prânz și sfârși la opt. Seara când își făcu socotelile văzu că a dat greș. Căci cu toate că cântase bucățile în care avusesese cel mai mare succes, nu adunase de cât un dolar și jumătate.

Juan Murviedro a pierdut prinsoarea și a recunoscut că publicitatea e un lucru bun...

Noi o știam de mult!

REȚETA No. 23

Pește gătit franțuzește

Iei peștele, îl creștezi la coadă și îl umfli, întocmai ca pe balon. Il lași două zile la soare, după care începi să-i tragi solzii cu penseta.

Il așezi perpendicular pe marginea tocătorului și îl bati câte-va ore cu pisălogul de la piulită.

Când operația e terminată, îl tai bucățele cu cutitul de masă, fără să-ți mai fie teamă că îi strici gura în oase. Speli bucățelele cu apă de fântână, le usuci învăluindu-le în hârtie sugătoare, le rotunjești colțurile cu foarfeca de manichiură și le prăjești în undelele frantuzesc sau unt de ricină colonial. Torni peste bucățele un sos preparat cu bulion și zeamă de castraveți acri, pui câte-va felioare de franzelă prăjite în untură de pește, pătrunjel, piper tocat, boabe de mazăre, bame și câte-va legături de tarhon sau ridichi de lună.

Unele gospodine au obiceiul de-a pune deasupra câte o garnitură de prune opărite.

În tot cazul câte-va foi de praz, îi dau o înfățișare cât se poate de simpatice.

Dai la masă și aștepti... Salvarea.

Distratn

(Din timpul războiului povețit de un soldat francez).

În tranșeele lacului Prespa în Albania în toiu iernii 1917 și primăvara anului 1918 eram reduși la stricta rațiune reglementară. Peștele din lac nu era de mâncat de cât vara. Șeful popotei, locotenentul Herman, un alsacian brav, foarte priceput în arta culinară, și specialist în cârnățerie, declară solemn:

— Dați-mi numai un porc și mă însărcinez să vă fac un menu extraordinar. Și excelentul șef număra: Cârnați, pați, șuncă, cotlete fripte etc... Ne venea apa în gură. În visurile noastre acest porc părea un ideal pe care nu-l puteam atinge niciodată, un simbol încântător.

În curând veni ofensiva prin Macedonia, vechia Serbie. Preocuparea noastră era una: Unde să găsim un porc?

Dar acest animal rămânea invizibil. Căci fiecare știe că în țară evacuată de nemți, nu rămâne viețuitoare de cât musca. În drumul nostru până în Bulgaria nu întâlnirăm nici un porc.

La Nicopol, pe malul Dunărei, o recunoaștere, aduse într-o dimineață pe primarul unei localități vecine pe care îl prinsese făcând semne unui monitor german ancorat pe malul românesc. Bietul om, tărân bătrân, fu

adus în fața noastră. Ne aflam la masă. Era frig, și zoriți să dejunăm, aveam mine feroce. Însăpăimântat, bătrânul căzu în genuchi invocând pe Sf-tu Dumitru, Sf-tu Vasile, Sf-tul Teodor, și cei șapte copii ai lui. Interpretul îi explică că ar fi meritat de trei ori moartea, dar că poate în schimbul unui porc gras pe care de alt-fel l-ar plăti, să-i dea libertatea.

După un ceas, un țaran aduse un porc gras. Noi eram așa de fericiți, că popota dădu omului trei sute de lei.

Porcul primit cu toate onorurile fu botezat Ferdinand, cu numele regelui său detronat.

Și locotenentul Herman se duse în piață ca să cumpere un cuțit mare. Se decise ca sacrificiul să aibă loc a doua zi dimineață cu mare pompă. Doi cârnățari din escadron fură chemați la statul major al regimentului cu misiune specială.

Dar vai! peste noapte, dată cu noutatea armistițiului, primirăm ordin să trecem Dunărea în România.

Pe Ferdinand îl înfășuram într-o manta de teamă să nu capete vre-o congestie și pornirăm să trecem Dunărea.

După puțin timp Ferdinand își făcea intrarea la Turnu Măgurele, unde vre-o două zeci de mii de români de-

— Se zice că noaptea aduce sfaturi bune. După strâmbătura care o face probabil că îl sfătuște să mi plătească chiria!

Parisiiana

UN IRONIST

— O să te fac să mi-o plătești scump, palma asta!...
— Ne-am înțeles, fă-mi un preț pentru jumătate de duzină!...

Pêlè-Mêlè

lirând de bucurie ne aclamau frenetic. Trebuie să spun că Ferdinand avu oarecare succes. Porcii în uniformă sunt rari, chiar în Balcani.

Seara când făcusem iar pianul sa crificiului, ne veni un nou ordin. Trebuia să părăsim imediat Turnu Măgurele și să plecăm spre București. Și Ferdinand fu din nou îmbrăcat în uniformă.

Dar voiajul nu-i pria porcului, cu toată mantaua și cartofii fierbinți ce i se da ca hrană.

Ferdinand slăbea din zi în zi.

— A pierdut cel puțin două zeci de kilo, se dezola Herman. Încă trei etape și putem să-i zicem adio.

Situația era gravă. Se decise să tăiem pe Ferdinand a doua zi ori ce ar fi. După prânzul fu rezervat preparativelor culinare. Puteam în sfârșit să ne trăim visul!

A doua zi ne oprirăm la un mic sat pierdut în pădure de stejari. Statul Major se instală în singurul han din sat. Hangiul, un cumătru vesel, ne făcu mare primire, asemenea și femeia lui și fika sa Ileana, o frumoasă brună.

Ileana ne surâdea, dar mereu întorcea capul ca să-și ștergă lacrimile. Furăm informați de tristețea ei. Înaintarea noastră victorioasă rupea un roman de dragoste deja foarte avansat. Ileana iubea pe un sergent bersalier italian, care făcut prizonier de germani în 1916 deținea de un an și jumătate postul de șef de cantonier. De

fapt, de la intrarea noastră, ne măi fiind nici prizonier nici cantonier, frumosul italian trebuia să plece. El ar fi dorit să rămăie în țară, chiar în dimineața aceea ceruse mâna Ileanei, dar hangiul refuzase, italianul era fără familie și fără bani. Noi intervenirăm în zadar. Hangiul repeta mereu:

— N'are bani. Nu vreau să-mi dau fata după un golan. Dacă ar avea cel puțin o mie de lei.

Sergentul italian, un băiat înalt,

— Să nu mai îndrăznești să-ți calce picioarele prin curtea mea!

Desen de Bour

subțire, își răsucea mustața plângând. Ileana își frângea mâinile. Toți eram foarte emoționați. Atunci un locotenent avu o idee sublimă: Să oferim pe Ferdinand Ileanii ca să obținem consimțământul tatălui. Porcul valora o mie de lei. Singurul Herman care ținea să se folosească de cuțitul cumpărat se opuse, dar unul între atâția, nu conta nimic. Hangiul aruncă în aer căciula. Ileana se agăță de gâtul sergentului. Ferdinand ex-cetățean bulgar, atunci cavaler francez, fu debarasat de mantoul său și proclamat cetățean român. Tânăra fată lăsând pe logodnicul său, luă porcul de gât și îl sărută pe urechi. Era salvatorul ei! Fusese scris ca porcul de Ferdinand să cunoască bucurii neștiute de semenii lui: traversarea celui mai mare fluviu din Europa, triumfuri militare și sărutările unei tinere și frumoase logodnice.

Ferdinand, fără emoție, pătrunse în cocina de ponci a hangiului neștiind șansa lui extraordinară.

Focul primului elan trecut, ne privirăm melancolici. Și am avut toți impresia că din toate acțiunile noastre de război, aceasta a fost cea mai frumoasă, cea mai eroică!

Călătorul fără bilet

MICA ISTORIOARA AMERICANA

Sam Levy și fiul său Moise sunt în sufragerie.

— Moise, zice Sam Levy, vreau să te învăț să înoți.

— Dar, tată, tu nu știi să înoți.

— Ai încredere în tatăl tău?

— Da, tata.

— Atunci culcă-te pe masă și încearcă să imitezi broasca.

— Dar nu știu.

— Ai încredere în tatăl tău?

— Da.

— Ei bine, aruncă-te jos și dă din mâini și din picioare alternativ... una două... una... două! Uite marea!...

— Dar e parchetul, nu marea...

— Fără discuție! aruncă-te în mare...

— Dar tată, nu mă pot arunca pe parchet.

— Moise, ai tu încredere în tatăl tău?

— Da, tată.

— Atunci aruncă-te!

Moise se aruncă și se ridică zăpăcit de tot, având un cucui enorm în frunte.

— Ah! tată, strigă el plângând, eu care credeam atâta...

— Ei bine, acum, închee Levy, n'ai să mai ai încredere în nimeni!

Un bărbat care mergea cu complexența mai mult de cât trebuia, se făcea că nu știe micile aventuri galante ale soției sale. Ori acest excelent încornorat muri zilele trecute.

Văduva sa spunea eri unei prietene:

— Bietul om! Eu i-am închis ochii!...

— Într'adevăr... nu era nevoie.

O tânără fată citea un roman.

— Dar, îi zise cineva, sunt unele pasagii scabroase în acest roman, pe cari o fată tânără nu trebuie să le citească.

— O! pe acelea le săr, răspunse ea.

— Te-a costat mult mantoul acesta?

— O minciună bărbatului meu și o vizită dela 5—7 prietenului său!

Un bărbat găsește pe femeia lui în brațele unuia. Furios, se adresează amantului:

— Cât despre d-ta mizerabile, ai să mi-o plătești scump.

— Ai toată dreptatea, cât pretinzi?..

Eu îmi făceam geamantanul ca să plec la Brașov, când Răleanu bătu la ușă.

— Pleci, îmi zise el. Vrei să-ți plătesc jumătate din prețul biletului?

Știam că Răleanu era un tip care știa în orice mod să-și procure bani, de aceea protestai:

— Ce vrei să zici?

— Am nevoie să merg până la Brașov, știu că acolo mergi și tu. Să plecăm împreună, în schimb îți ofer să-ți plătesc jumătate biletul. E clar!

— Nu prea văd claritatea.

— Să-ți explic: Luăm amândoi un bilet, înțelegi? Plătim pe din două, tu păstrezi biletul și de rest mă ocup eu.

— Ascultă Rălene, eu sunt om cinstit, mi-e frică să mă amestec în ast-fel de încurcături. Eu îmi plătesc locul întreg.

Răleanu ridică din umeri. Scrupulele mele îl plictiseau, dar nu insistă.

— Treaba ta. Eu îți ofeream o combinație onestă și fără pericol. Dacă refuzi, să nu mai vorbim! Și plecă.

A doua zi mă urcai în tren fără să mai mă gândesc la această propunere, când pe cine credeți că văd intrând în compartimentul meu? Pe Răleanu.

— Uite! tot ai plecat! Ți-ai luat bilet?

Punând un deget pe buze și arătând pe ceilalți pasageri, îmi făcu un semn să es pe culoar. Din curiozitate îl urmări.

— Nu, n'am bilet și până aci n'am întâmpinat nici o dificultate cu controlorul. Dar tu ești un tip care impu-

ne, împrumută-mi pentru câteva minute biletul tău.

Ezitam între curiozitate pe de o parte, și teamă pe de alta. Mi-era teamă ca Răleanu să nu dispară cu biletul meu. Mărturisesc că curiozitatea a fost mai tare. Ii întinsei biletul. El îl luă, îl examină câte-va minute și mi-l înapoe zicând:

— Mulțumesc. Acum dacă vrei să-mi faci un serviciu de frate, eși din compartiment și nu te mai ocupa de mine.

Asta nu mi convenea. Voiam să știu cum Răleanu era să se descurce la eșire. Ast-fel după ce am dat biletul meu controlorului, așteptai dincolo să văd ce o să facă. Serviciul era foarte bine făcut. Un singur controlor care aduna biletele. Trebuia fatal să treci pe lângă el.

De departe văzui pe Răleanu printre pasageri, el dădea cu coatele ca unul foarte grăbit, în fine ajunse la controlor.

Răleanu trecuse deja, funcționarul însă îl strigă:

— Biletul d-tale domnule!

— Biletul meu? Dar ți l-am dat.

— Nu se poate!

— Da, ți l-am dat!

— Nu!

— Ba da!

Eram curios să văd cum se termină incidentul.

— Să mergem la șeful gării, zise Răleanu.

— Fie, să mergem.

Când toți pasagerii trecură, Rălea-

— N'am nici cu ce să-mi fac foc în sărmanul meu bordei...

— Fine, sărmâne om, cutia asta cu chibrituri.

CIRCULAȚIE

— Domnule sergent, a călcat o mașină pe cineva aicea?

— Da, dar acum trei ceasuri.

— Să nu trecem încă dragă, că e rândul alt cuiva acuma.

Desen : Sauvayre

nu, funcționarul și o parte din curioși, printre care eram și eu, meraseră la șeful garei.

— Domnule șef, zise Răleanu, domnul mă acuză că am voiajat fără bilet, și cu toate acestea, biletul l-am dat cum l-au dat toți la esire.

— Sunt sigur că nu mi-a dat nici un bilet...

— Ai să facem controlul, dășcartă sacul, zise autoritar Răleanu.

— Dar...

— Nici un dar! Biletul meu e ușor de recunoscut, e un bilet de clasa doua și din greșală, am rupt o bucățică din el, pe care spre norocul meu, am păstrat-o. Te rog să verifici.

Și Răleanu întinse controlorului un mic petec de carton, pe care probabil îl rupsese fără să observ, din biletul meu.

Fără multă greutate, în geanta funcționarului se găsi biletul, biletul meu, din care lipsea o bucățică. Se puseră alături amândouă bucățile care se potriveau perfect. Verificarea era făcută.

— Vedeți, încheie Răleanu cu un surâs triumfător, adresându-se mulțimei, să rupi o bucățică din biletul tău e o precauțiune cu folos. Chefuriștii sunt așa de grăbiți să acuze pe oamenii cinstiți!

Și scăpat ca prin minune, animalul plecă urmat de scuzele șefului garei!

CITIȚI

ALMANAHUL „VESELIEI”

PE 1929

Intocmit de C. Cosco și V-t-m-n

ALMANAHUL „VESELIEI”

este editat în condițiuni tehnice ireproșabile, cu reproduceri de lucrări necunoscute din marile înaltași ai umorului românesc:

Caragiale, George Ranetti, George Rădulescu-Arhibald, Dumitru Marion, Petre Liciu, Al. Dorna

Cu colaborarea d-lor: Mora, Kirițescu, Popic, Vladioianu, Iorgu, etc.

De vânzare la **LIBRARII, CHIOȘCARII** de ziare și la ad-ția ziarului „UNIVERSUL”

Anotimpul frumuseții

...ține tot anul, dacă întrebuințați Crema, Pudra și Săpunul Simon care suprimă inconvenientele căldurei și ale frigului.

CRÈME SIMON

PARIS

E o indeletnicire ticăloasă a unora de a trimite revistelor sub numele lor, bucăți literare ale altora.

Așa, de pildă, epigrama de mai jos, publicată într'un număr trecut al *Veselliei* are ca adevărat autor pe d. C. N. Mihăilescu-Conemy, publicist și ziarist din Câmpina.

Ne facem o datorie și plăcere de a rectifica și a restabili astfel adevărul.

Iată epigrama:

Patru cai trăgeau trăsura

Tinerilor, și așa

Mă gândeam și eu, ca omul:

— „Măi, o fi mireasa grea!”

Citiți nouă ediție din:

NIȚĂ PITPALAC

și Familia în Evropa

de C. COSCO

PREȚUL ABONAMENTULUI

LA

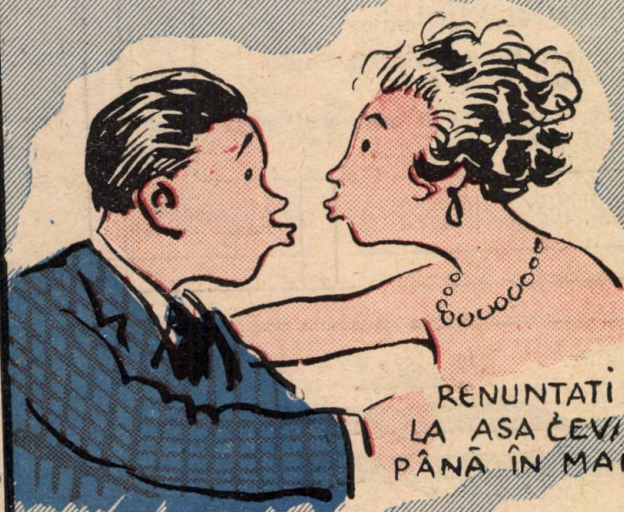
„VESELIA”

În țară pe an 220 lei

În strălănătate pe an 440 lei

Citiți „ZIARUL ȘTIINȚELOR”

PĂZITI-VĂ DE GRIPĂ!

RENUNTAȚI
LA ASA CEVI
PÂNĂ ÎN MAI....

INTREBUINȚAȚI UN MIC
PARAVAN PORTATIV PENTRU CEI
CE STROPESC....

DACĂ AMICUL E GRIPAT
ȘI TOTUȘI ÎNSISTĂ PUNEȚI-I O
MASCĂ PROTECTOARE....

NU UITAȚI CĂ LEACURILE
GRIPEI NU SE VÂND LA
SPITĂRIE

CERCETAȚI LISTA RUDELOR
BĂTRÂNE ȘI BOGATE CARE AR
PUTEA LĂA GRIPA

D. Răducanu. — Iubiți țărani, scumpi țărani, guvernul care se îngrijește de voi, a hotărât să vă trimeată în Franța să mai vedeți și voi lumea... vreți?...

Țăranii (în cor). — Ui!....

4 Aprilie

Sfintele sărbători (seria I) trecând, putem privi înapoi, nu ca să întrebăm „ce fuse astea nene“?, ci ca să recapitulăm satisfacțiile și încântarea acestor zile.

Paștele dela 31 Martie, pentru care în treacăt fie zis, am tras și peste 31 șirul celor trei zile mari, a căzut în ajunul lui Aprilie care (sperăm!) n'a fost păcăleală decât pentru credincioșii lui Gurie. Și astfel săptămâna luminată a început sub auspicii glumele pentru a se isprăvi cu Duminecă îndoelei lui Toma. Intre farsă și îndoaială, ce preferăm în această săptămână? Lăsăm la o parte Paștele care a fost desbătut până la saturație. El aparține (cum s'ar scrie în presa... democrață: „de-acum“) trecutului și apoi... taie popa limba!.. Urmează ziua de ieri și cea de azi, care serbează (vorba vine) niște sfântuleți obscuri (mai ales azi e un anume Iosif scriitor de cântări, adică confrate, motiv în plus, pentru a-l trece cu vederea).

Pentru mâine, în schimb, problema ia proporții de „dănănaie“: e izvorul tămăduirii, când se fac slujbe pentru vindecarea bolnavilor. Asta e de drept sărbătoare mare, universală, fiindcă toată lumea, luată în bloc suferă de ceva: unii de inimă (amorezați) alții de cap (cheli) și alții de picioare (factorii). Iei crize de ficat, dincolo de rinichi, mai colo una, de guvern și peste tot de franci.

Pe duminică o doare că madam cutare și-a făcut o rochie mai mult, dumsalui a suferit o observație; dumealor se chină pentru o pâine. Și mâine: e izvorul tămăduirii!; va curge leacul în izvor; doar ne muim și am scăpat!

Hai? Ce ziceți deasta? Cu cine votați pentru mâine: cu 1 Aprilie sau cu 7 Aprilie?

Se pare, după banchete, că primăria (interimară) actuală e cel mai

mare bine-căzut ca o plească pe capul Capitalei. După banchetul „cetățenilor“ cu care credem că însuși d-l Dobrescu, dacă s'ar întâlni noaptea, ar muri de frică, au urmat altele, între care cel din urmă e al medicilor.

De ce vor fi dat medicii un banchet primarului, e greu de înțeles. Mai ales că primul vorbitor, e un profesor de boale... mintale dr. Parhon. (Să fie în legătură cu o oare care expertiză a prof. Minovici?) Curios e că a cuvântat și un...veterinar pentru d-l Dobrescu (trebuie o virgulă bine așezată). Mai puțin curioasă este prezența între convinșii ucerici ai lui Esculap, a unui director de gazetă independentă, d-l Socor. Zic mai puțin curioasă fiindcă acesta este un reputat operator, în orele libere pe care Țe lasă cealaltă meserie, de maestru cântăreț.

Gripa nu face numai guturai și dureri de cap ci și anecdote. Iată ce se povestește despre Elvira Popescu:

Louis Verneuil fiind gripat și în imposibilitate de a mai juca, direcția Théâtre-ului de Paris, crezu necesar să-i găsească un locuitor. Dar Elvira auzind acestea, se îmbolnăvi pe loc.

— Eu împart boala mea cu soțul meu, declară ea cu mândrie.

Și se așază în pat.

Atunci Verneuil se întoarse către prietenul care asistase la această scenă și murmură:

— Tot îmi ia, tot! Până și gripa!

În legătură cu acesata se mai spune că o personalitate politică a fost invitată cu fata, la o serată. S'a întâmplat însă că gazda, o doamnă, nu se bucura de o virtute de granit, motiv pentru care politicianul nostru, un om foarte fin, veni singur.

Se înțelege că pentru aceasta a primit grațioase muștrări, încheiate:

— Se poate să nu aduci și domnișoara?

— Iată că s'a putut, scumpă doamnă, fu răspunsul, deși regret nespun. A fost împiedicată din două motive și cel de al doilea a fost gripa!.

Gazda a cărei virtute nu era de granit, dar nici capul, a priceput și... s'a amuzat.

Raporturile dintre parlament și guvern scârțâie, și nu de acum. Deputații jenează pe miniștri și din contră majoritățile suferă dela miniștri. În fond e același lucru: numai punctul de privire și perspectiva se schimbă. Și nu e vorba numai de oratori, întrerupători, bucuroși de a-și vedea odată numele publicat la debateri; și nici de cealaltă gloată a comunicatorilor, care sub tirania alegătorilor aduc la cunoștința maturului sau a precocului corp, că în comuna Chichinelu a călcat jandarmul o pisică pe bătătură, motiv pentru care d-l D. R. face un discurs de înfierare a jandarmeriei, discurs pe care Corpul cere să fie afișat.

Se zice că Venizelos, ar fi exclamat îndurerat.

— Nu văd oameni noi în țara mea! Și ca o consolare a mai adăugat: Poate din cauza vederii mele care slăbește mereu!

La noi, slavă Domnului, chiar dacă nu-i vedem îi auzim!

Dr. Draș

Să n'o cunoască

Dușcă-i polcovar de seamă
Iar cumătrul său Mihai,
E de toate... e nimica
Dar mai mult e hot de cai.

Treabă'n doi a mers pe roale
Însă-acum s'a cam turtit
De când Dușcă pe cumătru
C'un cârlan l-a potcovit.

Mult timp nu-și văzură ochii.
Nici cu cai, nici fără cai...
Când aseară iată'n ușe
Pe cumătru-său Mihai.

„Iată Safto pe cumătru!
Și-a mai amintit de noi.
Stie el că treaba bună
Haranjam mai bine'n doi.

Treci în casă o lecută
Ca să te mai hodinești!“
„Nu am timp de odihneală
Iapa vreau să-mi potcovești!“

„Așa-i mă! iată ce iapa —
Dar de unde o'vârțiși?
Că la noi în sat da sigur
C'asa sură nu găsiși“.

— „Păi n'o fi în sat ca hasta,
Dar acum te-ai înșelat.
Asta nu-i ca halealalte...
Hasta e da cumpărat“.

Dușcă 'nghite'n sec pironul
Deși fuse cam amar
Dar potcoava când s'o bată.
Hop pe drum și domn Primar.

— „Zici c'ai cumpărat-o p'asta?“
Daca mint să crap acum!
Numai nu-i ține, cumetre.
Capul hândreptat spre drum!“

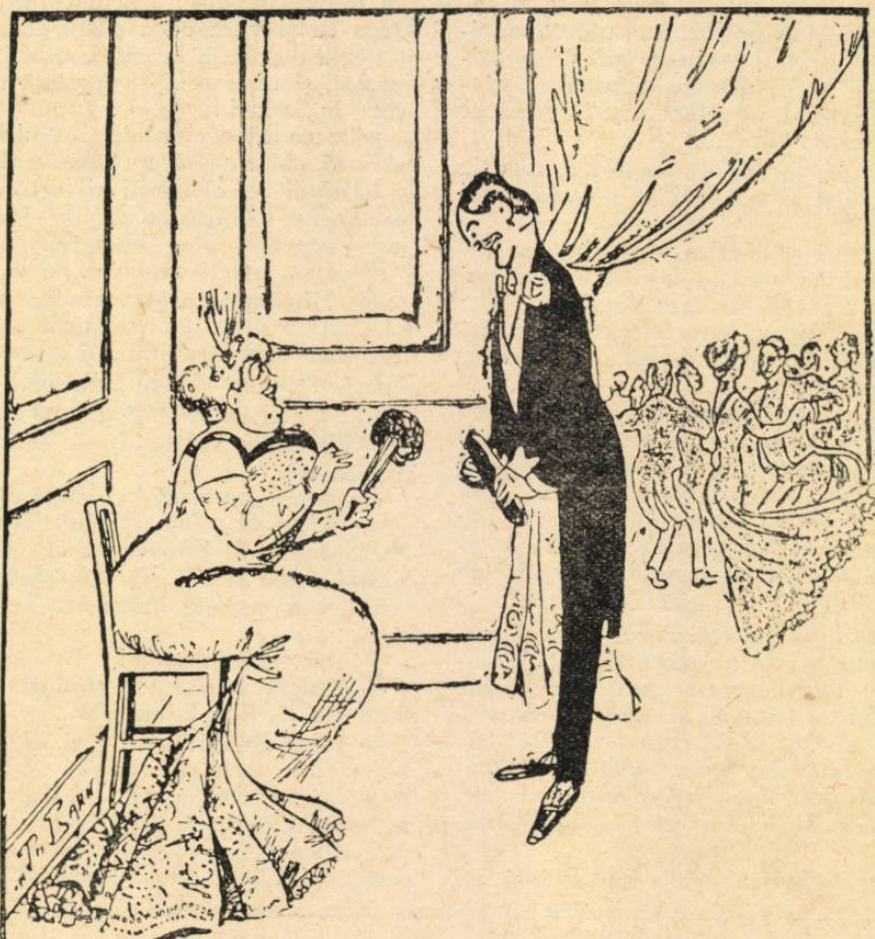
Dușcă și suflă nasu'n foale.
Se gândește ce să zică:
— „Dacă e cum spui cumetre,
De ce ți-e hatăta frică?“

Hoțul vrea s'o dreagă iară:
— „Mi-este frică!... ce tot spui!
Da Primaru' dac'o vede
La cap, zice că-i ha lui“

T. Sandiny

O BINEFĂCĂTOARE

— Asist la toate balurile de binefacere, dar nu dansez niciodată; las
cavalerii fetelor.

— O! d-nă sunteți binefăcătoare în toată amploarea cuvântului.

Pățaniile lui Pădureanu și Piciulescu

În viața acestei lumi, în care orice
valoare nu e decât comparație, nici o
centimă nu mi se pare de înlăturat.

Voi cânta dar pe un biet nenorocit și
micile lui neajunsuri.

De vreo opt ani Mihalache Pădureanu, angajat inferior într'un minister, întreținea acest obicei, care îi era foarte plăcut, de a funcționa singurel într'un birou, mare cât pumnul, în biroul lui a lui Pădureanu, ce mai e vorbă! — până într'o bună dimineață, când intrând, se dete înapoi înspăimântat de surpriza ce i se arătă: — la masa lui cineva era instalat, așezat — un altul, un surpător.

Acest seimeț, se numea Sache Piciulescu, prin protecții, — bine înțeles, fusese numit așa pe nepusă masă, la gradul de subșef de birou, cinci mii de lei pe lună, întocmai cât avea și pârlițul de Mihalache Pădureanu, după opt ani de slujbă. Ca culme a nedreptății și a ciudei, un subșef nepriceput, și neștiind ce face, îl trimisese în odaia sacră-sfântă, în biroul lui Pădureanu.

Nas în nas, fără nici un salut, fără nici o vorbă, morăcănosi din fire, se uitau cu coada ochiului unul la altul. Amândoi erau urâți foc, amândoi uscați, slăbănogi, osoși; amândoi de aceeași vârstă, nici prea tineri nici bătrâni.

În sfârșit, cei mai frumoși copii din lume. Imediat, se urâră. Se știe, că odata era strâmtă, masa mică; — o plăcere de viață începea. Prima dimineață fu pentru Mihalache preludiul rondului inferior al grijilor înmulțite în timp de cincizeci și două de săptămâni ale anului. Cu groază își văzu soarta ce-l așteaptă.

Deja Sache Piciulescu ocupase locul cel mai bun, departe de ușe, aproape de sobă, și nu numai locul lui, dar și scaunul lui Mihalache era scaun ca toate scaunele, nu e vorbă, dar pe oricare alt scaun, Mihalache nu se simțea bine, ca pe al lui, pe acesta pe care îl ocupase Sache. Apoi dușmanul se mișca mereu, și fredona sau fluera arii mitite (vesele pentru el) pe cari le mai însoțea cu sdrăngănituri de degete în

masă, sau cu bătaie din picioare Mihalache ca și Napoleon, nu i plăcea muzica. Din primul moment, suferi îngrozitor; se vedea desconsiderat, furat, înjosit, spoliat, insultat, tăiat în două, ce vreți mai mult?...

Așa că, la ora douăsprezece, nu știa cum să-și ia mai repede pălăria și s'o steargă.

Pe uliță se gândea, — puțin câte puțin mai înveselit, — la restaurantul lui micuț curățel, în care de ani de zile, venea în fiecare zi, și se așeza la aceeași masă. Pe aia nu-i o va lua... A! pe aceea și-o plătea!

Din nenorocire pentru el, o încurcătură de căruțe, un cal trântit jos, îl opri un minut; când ajunse la birt, se făcu verde, se împletici, și ochii i se împăienjeniră. Sache Piciulescu i-o luase înaintea; și printr-o simplă întâmplare îi luase tot masa lui, aproape de casă și de casieria. O! Mițșoara!

Birtulețul cel mai aproape de minister, era locul de întâlnire al amplexaților; bucătăria nu era grozavă, dar pentru un franc și cincizeci masa, trebuia să fim îngăduitori; și apoi deși stomacul cam rămâne gol, era recomandat prin frumusețea casieriei, căci fie care din clienți murea după Mițșulica.

D-ra Mițșulica avea douăzeci și opt

sau treizeci de ani; o brună durdulie. Iarna ca și vara avea gâtul gol, căci se purta decoltată la gât. Capul îi era regulat, și niște ochi și o guriță de te băga în iaduri!

Se zicea că e cuminte, întotdeauna serioasă, chiar aspră, nu zâmbea de cât la bătrânii cei obișnuiți ai birtului, și Mihalache Pădureanu era în fruntea 'or, așa se pretindea cel puțin.

Pentru a ameteți capetele, de la persoana Mițșoarei se desprindea veșnic un parfum dulce ca o mângâiere, pe cari unul din curtenitori îi zicea că e „eliotrop“. Cum să te împotrivești atâtor farmece adunate? De opt ani de zile Mihalache ofta după Mițșulina-Mițșoara!

Și celălalt era acolo! el lângă ea!

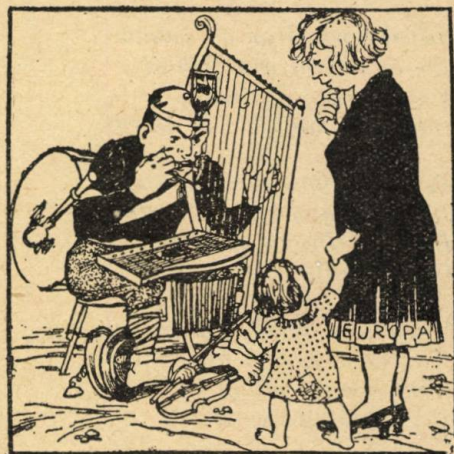
De prisos, se plânse, bietul Pădureanu. Casieria îi jură că ea nu era vinocată... acel domn se instalase, intrând, așa și dând buzna, ca la el acasă.

— Dar șervetul meu?

— Am crezut că e vre-unul din prietenii d-tale, d-le Mihalache...

— Unul din prietenii mei... O! Apoi tăcu; foarte rar îi zicea „d-le Mihalache“ numai în zilele când ouăle nu erau proaspete și biftecunile tari ca carnea de cal; — de obicei îi zicea „d-le Pădureanu“. Însfârșit, se li-

OMUL ORHESTRA

(Mussolini ținând opt portofolii ministeriale).

Austria către Europa. — Spune mamă, cu ce se scarpină el când îl mănâncă?

(Le Rire).

FILOSOFIE

— Bine de noi că nu avem parale! Asta ne scapă de accidente de automobil și de drum de fer.

— Și de apendicită!

niști. Dar pe viitor, dorea să nu se mai întâmple...

— O! fiți siguri, voi veghea eu.

Când se întoarse la minister, după dejun, Pădureanu avea obiceiul, ca mulți alții, să doarmă puținel, căci aceasta îi ușurează digestia. Încercă dar să-și uite îngrozitorul tovarăș de lanț, care la rândul-i părea că vrea să doarmă puțin și obosit, zdrobit de emoții, plecă capul și adormi..

De odată, brusc, fu detșeptat de un miros îngrozitor de urât, miros de tutun. Piciulescu fuma... fuma în biuro, în biroul lui!

Mihalache, indignat din cale afară pentru el însuși și pentru administrația întreagă, se hotărâ a vorbi individual.

— D-le, aci este interzis de a fuma.

Sache trase de trei ori din țigare și umplu toată odaia de fum, — apoi întorcându-se în spre Pădureanu, se frecă cu degetele la ochi de mai multe ori. Și atâta tot.

Mihalache, înăbușit moralmente și fizicament, tuși, apoi neavând încotro, tăcu.

Așa fu prima zi, între toate memorabile, prima stație către un calvar obscur.

A doua zi, veni la biuro, cu o jumătate de oră mai înainte (alt chin), de își luă locul. Când veni Piciulescu, Pădureanu îi răsă în nas. Dar la douăsprezece, Sache o luă la fugă, și după cum auzise în ajun, se împotrivi; cu toată rugăciunea Mițșoarei, își ocupă tot masa lui Pădureanu.

Se declară înfârșit războiul.

Apoi la birou, fumă din nou. Mihalache, vânat de mânie, deschise ușa. Se făcu frig și curent.

Sache tremurând porunci:

— Închide repede!

Exasperat, blândul de Pădureanu, uitând orice bună cuviință, îi răspun-

se un : „Zât !” Sache se sculă, furios și trânti ușa. Celalt se duse și o deschise iar.

Se uită unul la altul, vineți, cu dinții crâșnind. Apoi peste masă, se luă de păr, se îmbrânciră, lipindu-și boturile de mușamașa pătată de cerneală.

Amândoi slabi, se luptară mult astfel, apoi ne mai putând se astâmpără.

Restul zilei, își asvârleau insulte și lovituri de picioare.

— Ține, porcule !

— Na și tu măgarule !

Acum se tutuiău — era a doua zi.

De atunci, între ei, era o cursă de iuțeală, fiecare dimineață și fiecare prânz. Uitând tradițiile lenei ministeriale soseau la ore neindicate, nu se deschideau nici ușile, și ei erau înființați. Când venea ora prânzului, alergau pe scări ca nebunii, pe stradă fugeau în galop vrând cu orice preț să-și ia înaintea. Spre marea disperare a lui Pădureanu, Mișoara se declarase neutră ; Sache o cucerise, cu câteva buchete de violete ; ea îi zâmbea ca și celor vechi, poate mai mult chiar ; acum își și vorbeau.

De dormit la biuro, nici mai era vorbă. Fiecare veghea și se supraveghea de seamă să nu-și dea reciproc vre-un picior.

Această stare de lucruri dura de șase luni, când izbucni înșfârșit catastrofa atât cât poate izbucni o catastrofă.

Hotărât, casierita favoriza pe Sache Piciulescu.

Gelozia și disperarea înamoratului se adăogă pățaniilor zilnice ale bietului Mihalache.

Se frământa rău de tot și îi venea să creadă că are să izbucnească ca o dinamită ; or, într-o bună dimineață, cum se așeză lângă colegul său, simți de odată o senzație dulce la început, apoi amară și ascutită. Fără îndoială în biuro mirosea parfumul iubitei.

De unde venea ? Dela Sache. Sache mirosea a eliotrop, ceva nemaipomenit. Era o farsă ? Era ca să-l facă să creadă ? Era poate urmarea unei nopți petrecute împreună ? Cine să i-o spue ? Dar persecutatul și nenorocitul de Pădureanu se opri la această din urmă concluzie, concluzie de amoretzat gelos. Sache Piciulescu era amantul casieritei... O simțea el, o ! grozăvie !!

Atunci, blestemând odorul zânei lui, nebun de durere : „Ce miros urât ! scâmbos !” strigă Mihalache.

— Dacă vrei pe acesta, cu plăcere ! răspunse grațios Sache, începând a tuși și scuipa.

Ne mai putându-se ține, Pădureanu începu să măture la palme în dreapta și în stânga.

Fu luptă nu glumă. Răsboi curat. De aproape un sfert de oră și mai bine decând se păruiau, și șeful de biuro uluit care intrase privea acest spectacol.

— Ah ! sunt dezolată, masseurul meu îmi telefonează că nu va putea să vie astăzi.

Spune-i să-ți trimită un masaj telefonic.

(Pêl-Mêl).

— D-lor ! le zise el, — apoi plecă. Un duel trebui să aibă loc, neapărat. Întâlnirea avu loc în pădurea Băneasa.

Ploua cu găleata. Se bătură cu pistolul, sub umbrele. Praful ud, cele două focuri ratară. Onoarea era satisfăcută. Martorii siliră pe adversari a-și strânge mâinile, ceea ce făcură, cu multă neplăcere, gata să se sgârie.

A doua zi, se regăsiră iar față în față în micul birou, urându-se mai de moarte, ca până aci.

De atunci, de cinci ani, continuă aceeași intime bufneli, când pentru locurile lor, când apropo de fumat, când pentru Mișulica.

Înarmați cu linii lungi, se lovesc pe tăcute, se înjură, se mușcă, se ciupesc, se mănâncă, în tăcere, de frica unei revocări sau a unui nou duel.

Și așa are să meargă din zi în zi, din lună în lună, din an în an, până la retragere ; și toate astea pentru 5000 lei pe lună... Fiți drepti, nu e destul de bine plătit.

Mox

Implorare

Primăverei

Primăvară-aducătoare

De căldură

Flori

Și bine,

Paradis

Ce faci golanii

Să ofteze

După tine :

Zână ce-ți

Aqăți podouba

Chiar pe cel

Din urmă

Ram

Si pui ziua

Piliqoiul

Să ne clântăne

La geam

Anotimp, atât de

Dulce,

Fără pic de

Zaharină.

Te coboară

Din înalturi

La acei care

Suspînă, —

Și mângâie de-opotrivă

Și bogatul

Și săracul.

După-o iarnă.

Când cu toții.

Am văzut

Curat

Pe

Dracu !

Iorgu

Spre Duminica Tomei

„Nu pugne mâna! și el pugneă”
Știi cine-a fost ăsta? Sf. Toma Ne-
credinciosul? Nu! A fost un boan-
ghen oarecare, dintr-o anecdotă, din
care n'a mai rămas decât atâta. Știi?
ca și din Atena veche câteva coloan-
e! Asta e soarta operilor de artă!

Dar ungureanul nostru nu punea
mâna cu scop de a se convinge ci de
a învâinge. Numai Sf. Toma a pus
deștu ca să se convingă de minunea
învierii, deși Mântuitorul îl îndemna
să creadă fără să mai cerceteze. De
atunci pusul mâinii a evoluat.

Bun înțeles și d-l Crapămurt, care
pune mâna în tezaurul Statului face
o minune, dar nu împins din dorința
de a crede! Mai ales de asta nu! el
nu crede nimănui, ferească Dumne-
zeu! deși când i-ar cere ceva de po-
mană ar fi primul să-l îndemne „cre-
de moșule, crede!”.

Neapărat că medalia are și revers.
Și când d-l G-ral Nicoleanu o pune
mâna pe el, face o minune și mai
mare. Atunci îl convertește automat
în om cinstit, dar nițel cam târziu.

Sf. Toma are însă niște fii spiritali
foarte candidi: corpul funcționare
care... „crede” fără a mai întreba,
dacă sunt bani și pentru ei sau nu.
Iar toată punerea lor de dest, e la is-
călire a statelor de bază. Nu vă mirați,
căci s'au mai văzut sub regimuri de
mocrate, funcționari de birou, iscă-

lind prin muiarea degetului în cer-
neală. E drept că aceștia lucrau în
schimb cu capul și ocupau slujbe im-
portante.

Și iscălire a cu deștu, oameni buni-
nu era de florile mărilor: se lăsa a-
colo amprente, după care să-i aducă
apoi să plătească!... Ce să-i faci:
dacă nu era credință pe vremea Sf.
Toma, dar acum?!

Paramon

După sărbători

În sfârșit iată-ne scăpați de grija
Pastelui. Trecu mai linistit de cum a
venit. S'au văzut ouă din belșug...
pe la toate cofetăriile. Zarzavat bere-
chet pe la ...chioscurile de ziare, unde
fiecare publicație a apărut într'un
număr mai mare de foi. Lume la de-
nii, mai ales băieți și fete. Negustorii
au făcut dever în deosebi negustorii
de... lemne. Aceleași pete de ceară,
opera lumânărilor, și-au făcut și de
astă dată apariția. Însă în loc de
haine, pe paltoanele și șosonii cre-
dincioșilor.

S'a consumat, așa numitul vin, co-
zonac, pastramă, ghiuden, etc.

Oamenii au ciocnit ouă, ba unii mai
distrăți și-au ciocnit și capetele.

Toată lumea a petrecut de la 31
Martie și tocmai până în seara zilei
de 2 Aprilie, când Paștele, cu tot re-
gretul și-a luat drumul spre alte tă-
râmuri, lăsând în urmări miros de
pastramă și multime de coji de ouă
înroșite.

Timido

Doisprezece plus unul

Oamenii mari sunt superstițioși,
cei mici de asemenea... dar de cei din
urmă, isoria nu se ocupă de loc.

Carol Quintul se turbura dacă se
pronunța în fața lui numărul treis-
prezece. El voia să se zică doispre-
zece plus unul.

Turenne, dacă vedea un epure în-
crucișându-i drumul, se înapoia acasă
și nu mai eșea în ziua aceea. Cât des-
pre Napoleon, el credea în steaua sa
ca și cel mai obscur din grenadirii
săi. El o căuta în insula Elba, la Wa-
terloo prin fumul tunurilor. El o cău-
ta încă pe cerul brumos din Sf-ta E-
lena... Spiritele forte își bat joc de a-
ceste slăbiciuni, dar nu există unul
care în secret să nu se roage de Zeul
Hasardului sau de Zeița Sansa.

La un banchet politico-literar, dat
în onoarea lui Victor Hugo, în aju-
nul acestui jubileu unde patriarhul
văzu tot poporul din Paris defilând
sub ferestrele sale, d-na X, invitase
toate persoanele marcante din poli-
tică. Unul refuză să vie atunci gazda
observând că au să fie treisprezece la
masă, rugă pe un prieten intim să se
ducă să mai invite pe cineva.

Pe drum prietenul întâlni pe Fran-
cois Coppée și îl urcă cu forța în
trăsură. Poetul care adora pe Victor
Hugo și cunoștea pe d-na X, se lăsă
să fie luat pe sus.

În timpul acesta, în salonul d-nei
X, ministrul Y se ducea din grup în
grup, anunțând și comentând cu voce
îneacă, noutatea supărătoare pe care
gazda i-o confiasse.

Adresându-se lui Victor Hugo, îi
zise:

— Bănuești de ce nu stăm la masă
încă? Pentru că unui imbecil îi e
teamă să stea la masă când sunt trei-
sprezece!

— Da, domnule ministru, răspunse
poetul. Știu cu atât mai mult, cu cât
imbecilul sunt eu!

Intrarea lui Francois Coppée făcu
diversiune. Din nenorocire, noul ve-
nit nu cunoștea bine pe toată lumea.
Fu puțină jenă! Victor Hugo ob-
servă și imediat se apucă să aran-
jeze lucrurile. Ilustrul bătrân, al că-
rui tact și delicatete erau recunos-
cute, când veni momentul toasturi-
lor, își luă paharul cu șampanie și
întorcându-se spre Francois Coppée
zise:

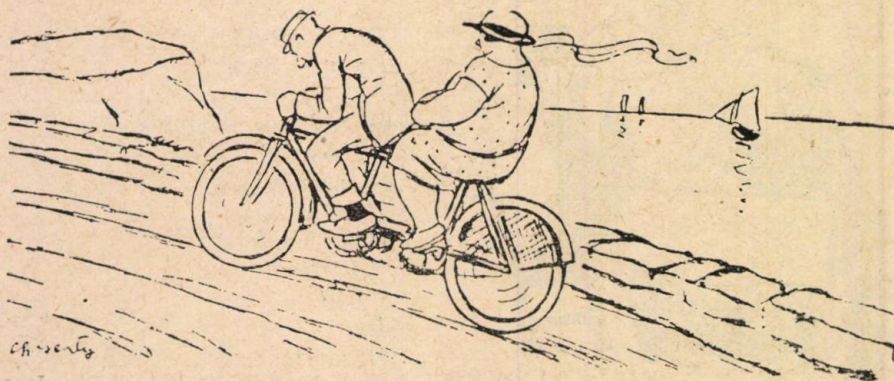
— Dacă ciocnim după moda ve-
che, trebuie să convenim că amândoi
scriitorii aci prezenti...

— O, maestre, protestă îndată Cop-
pée. Aci nu e decât un singur poet.

Și patriarhul surâzând zise:

— Și eu, atunci, nu mai contez
nimic?

PUȚIN SPORT

— Sunt foarte mulțumită că am părăsit bicicleta, urci coasta mai ușor
cu tandemul.

— Da, draghele mele! Eri pe la orele 7 seara, chiar lângă stejarul cel mare... Mă luă în brațe... și cu toate strigătele mele...

A doua zi la 7 seara, lângă stejarul cel mare..

magnum

Purecul și elefantul

— Fabulă —

Povestea ce v'o spun acum
E nostimă și de luat aminte :

Pe acelaș plin de gloduri, drum,
Ce niciodată capăt nu mai are,
Un purec mic și plin de îngâmfare,
Un purece vivânt,
S'a întâlnit c'un elefant
Bătrân, deprins cu munca și cuminte.

— Măi, elefant burtos,
Cu coadă la spate și la gură,
(Purecul prinse să'l insulte)
Pe cât ești de mătăhălos,
Ca întregu-ți neam de capete inculte,
P'atâta ești de prost
S'iți târâi viața fără nici un rost.

Cum ești colos ai fi putut fi rege,
Dar pentru asta, se'nțelege,
Că trebuia să fie ștofă'n tine
Uile, mă rog, acum să'ți sar în spate,
Oricâtă trudă-ai pune și te-ai sbate
Nu te-ai putea lupta măcar cu mine.

Deaceia recunoaște'n fine
Că dac'ar fi să facem o'ncercare
Față de tine eu ași fi mai tare
Oricât ai încerca și-ori cât te-ai sbate,
Eu îți voi sta pe spate.
Ești decât mine așa-dar, mai prejos
Si nici pe lume bun de vre-un folos.

Gigantul elefant i-a spus atât :
Ești mic-așa, încât
Din praf abia pot să te disting.

Păzea ! Cu-o labă-acum să nu te ating !

Că n'ar mai rămânea din tine
Sărmane purec mic
Nimic.

Dar vezi — am pielea foarte groasă,
De ciocu-ți invizibil crezi c'ar putea
fi roasă ?...

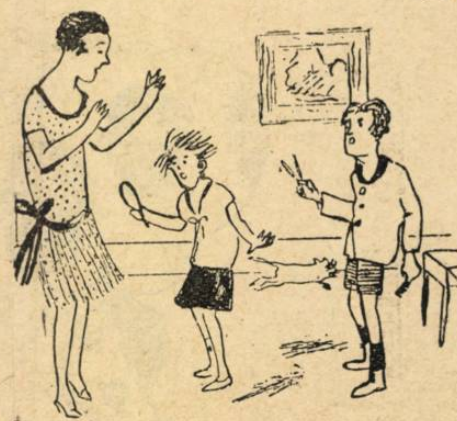
Decât să te măsoari cu cei așa ca mine,
Ce duc în spate-atât, că te'ngrozești
De-ai putea doar să te gândești,
Ai face mult mai bine
Netrebnică ființă
Să fii smerit și plin de umilință.

Eu lumii bine fac, socot
Si duc în spate, fiindcă pot
Dar tu, deși în sus sari ca un sbor,
Ești complet nefolositor.
Incapabil
Ba ești chiar un insuportabil.
Un parazit, un nătăflet !...
Acestea zise, elefantul și'ntoarse dosul
cu dispreț.

Morala-i la'ndemâna fie-cui :
Asemenea hai-hui
Ce cu vre-un moft vor să se groză-
vească

Si munca altor s'o nesocotească
Infumurați și fără de căpătâi.
Ce se înfig în rândul cel dintâi
Si nu'si cunosc nici lungul nasului,
Pe lumea asta pureci sunt destui.

Zamfirache

— De cei ai tăiat părul surioarei
tele ?

— Copiii ceilalți nu mai voiau să se
joace cu ea, ziceau că e demodată.
Pêl-Mêl

Cuvântul din urmă

Contele Rochester, original în glu-
me, zări într-o zi venind din direcție
opusă pe celebrul savant englez Isac
Barow.

— E, pe cât cred, tot așa de nebun
ca mine, șopti el persoanelor în to-
vărășia cărora se afla. Ai să petrecem
puțin !

Înaintând un pas întru întâmpi-
narea savantului, îl salută adânc :

— Doctore, mă prostern în fața
d-tale până la cataramele pantofilor
d-tale !

— Milord, răspunse Barow, mă
prostern în fața d-tale până la dege-
tele picioarelor.

— Doctore, sunt al d-tale până în
centrul pământului.

— Milord, sunt al d-tale până la
antipod.

— Doctore sbor spre d-ta până în
nori.

— Milord, te ridic cu mine în lună.

Cel care aprinsese acest joc de cu-
vinte era cam îngrijat. Cu toate a-
cestea continuă :

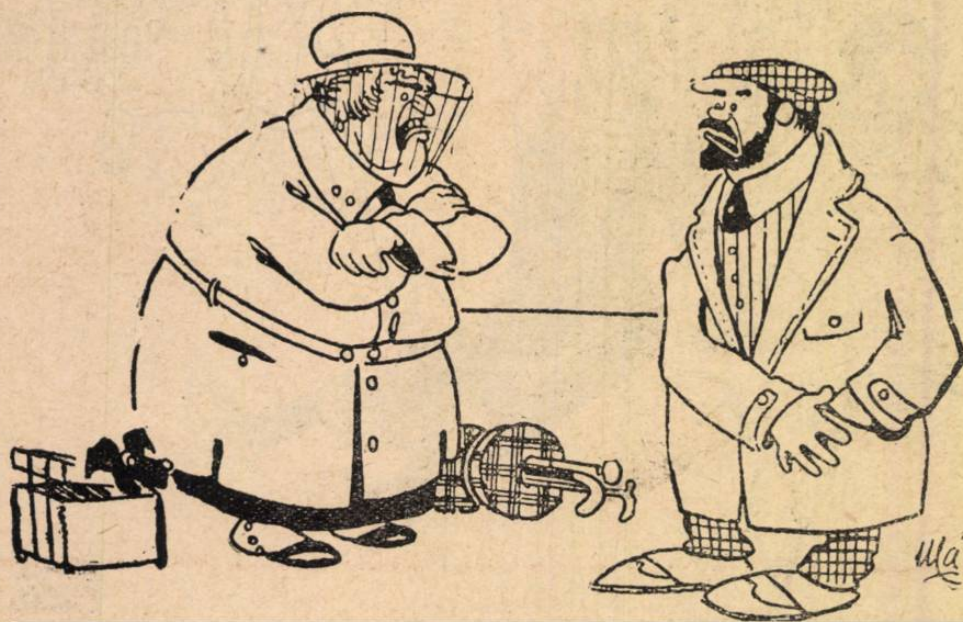
— Doctore mă luminez la gloria
d-tale.

— Milord, răspunse celălalt, fo-
cul spiritului d-tale înflăcărează pe
al meu.

— Doctore, putu să găsească încă
contele Rochester, te urmez până în
fundul infernului.

— Și eu, milord, te las !... zise și
retul teologician, întorcându-i spa-
tele, după un ultim salut.

Imprudentul farseor își mușcă lim-
ba : el nu știu să găsească ultimul
cuvânt !

— De sigur, ai uitat iar cheia dela valiză !

— Nu, micuțo, o am în buzunar, am uitat însă valiza !...

Pêl-Mêl

REȚETA No. 25

Stufat de miel

Iei și cureți ceapa verde foaie cu foaie. După aceea iei usturoiul și îi faci la fel. Amesteci ceapa cu usturoiul, și le treci de câte-va ori prin râșnița de piper sau mașina de curățat sămburii de roșcovă. Speli în patru cinci ape căldute, să se poată curăți de tot praful ce eventual s'a depus în timpul tocăturii, după care tăvălești prin pesmet sau griș pisat, prăjești în untură sau ulei de rapiță.

Iei apoi bucățele (miel sau purcel) le dai un pumn sare de măcriș, având grija să la stropești și cu puțină aiasmă din ziua Bobotezii, treci fiecare bucată prin fața oglinzii să o vezi dublu și îi faci vânt cu o carte de vizită în... oală. Când au dat în fiert, scoți bucată cu bucată și le încerci cu cleștele de sunt bune de mâncat, după care le pui din nou la foc și le lași să fiarbă 7-8 ore împreună cu ceapa și usturoiul prăjit.

Când au scăzut indeajuns, torni $\frac{1}{2}$ chilo oțet... aromatic pentru aromă, arunci un pumn de piper prăjit pentru gust și câte-va foi de dafin sau coji de smochină indigenă pentru miros. Amesteci bine cu o bucată de trestie (stuf, — de unde și numele de stuf-at), și scoți în farfurii să se răcească.

Se poate servi la masă, împreună cu lapte covăsit sau compot de dade.

Clupac

N. B. Pentru o cât mai sigură păstrare, ferit de muștele și praful atât de puțin civilizat, stufatul se poate păstra în sticle, de preferat cele de limonată.

C.

Să iei taurul de coarne

— Dramă în două acte —

I

Scena reprezintă o cameră de hotel. Pe un scaun haine bărbătești pe altul, femești. În mijloc un pat de două persoane ocupat de d-na Robinet și de d-nu Colbu.

M-me Robinet. — Și acum mă întreb ce o să zică bărbatul meu, când îi voi povesti totul!

Colbu. — Ce spui, scumpa mea?

M-me Robinet. — Mă întreb ce o să zică bărbatul meu când am să-i povestesc asta!

Colbu (intrigat). — Asta? Ce?

M-me Robinet. — Că esti amantul meu!

Colbu. — Cum! vrei să-i spui bărbatului tău că...

M-me Robinet. — ...că tu ești amantul meu sau, dacă preferi, că eu sunt amanta ta...

Colbu. — Cred că e o glumă! Aide, spune că glumești!

D-na Robinet. — De loc, ascultă și vei înțelege. Eu nu pot să mă prefac. Ca să spun bărbatului meu tot ceia ce fac, e un obicei așa de înrădăcinat, că mai curând sau mai târziu, tot m'ăși da de gol. Așa că e mai bine să o iau înainte.

Colbu. — Asta înșamnă să apuci taurul de coarne.

M-me Robinet. — Dacă vrei!

Colbu. — Și asta ți se pare mai preferabil!

M-me Robinet. — Da! Cunoști proverbul: păcatul mărturisit e pe jumătate ertat. Vreau să spun tot.

Colbu (sarcastic). — Și pe urmă asta are să te ajute să aranjezi puțin lucrurile! Vei încerca să micșorezi responsabilitățile, spunând că te-am urmărit multă vreme cu declarațiile mele; de ce n'ai spune că te-am luat cu forța? Atunci dacă nu poți ascunde nimic, mărturisește că asta ți-e intenția.

M-me Robinet. — Mărturisesc!

Colbu. — Și eu ce mă fac în cazul acesta?

M-me Robinet. — Tu!

Colbu. — Da, eu! Crezi că bărbatul tău are să-mi erte? Căci îl cunosc bine: când e înfuriat, e o brută! Ia-tă-mă cu o afacere frumoasă pe brațe! De sigur vom sfârși cu un duel! Eu care am oroare de gâlceavă!

M-me Robinet. — Ce vrei, nu trebuia să seduci pe femeia prietenului tău. Și la urma urmei ești bărbat. Un bărbat se descurcă totdeauna!

Colbu (furios). — Intr'adevăr, am să mă descurc. Eu de asemenea vreau să apuc taurul de coarne!

(Se scoală, se îmbracă repede și ese trântind ușa).

— Imprumută-mi te rog, măgarul d-tale, vreau să-l desenez.

— N'ași putea să-l înlocuiesc eu?

(Pêl-Mêl).

II

CREDEAM CĂ...

(Câteva minute mai târziu. Scena reprezintă o cafenea unde d-nul Robinet obișnuiește să se ducă în toate după amiazele. Colbu intră repede).

Colbu (foarte jenat). — Bonjour dragul meu, am să-ți fac o comunicare foarte importantă.

Robinet (fără grabă). — Te ascult, dragă prietene.

Colbu. — Prepară-te să nu te emoționezi. Adineauri am întâlnit pe nevastă-ta...

Robinet. — Și asta trebuia să mă emoționeze?

Colbu. — Nu, ceia ce mi-a spus. Ea mi-a destăinuit că îți prepară o farsă... o farsă care îmi permit să o găsesc de prost gust. S'a gândit să-ți spue că și-a luat un amant și că amantul acela sunt eu. Înțelegi, am preferat să te avertizez, cu toate că d-na Robinet m'a rugat să păstrez secretul!

Robinet. — (isbucnind în râs) Ah! ah! asta era... Ei bine, dragul meu, n'ai dreptate să-ți faci sânge rău zadarnic. Asta nu e prima și ultima oară când nevastă-mea se distrează să-mi facă farse de astea! Ceia ce vrea să-mi spue de tine, mi-a spus-o deja toți prietenii mei. Toti, fără excepție! Așa că înțelegi, nu se mai prinde!

Colbu. —

— Zici că ți-a furat punga din buzunar? N'ai simțit minic?

— Am simțit eu, dar credeam că mă ciupește.

Științele exacte sunt inexacte

O doamnă tânără a pus următoarea chestiune unui matematician ilustru:

— Spune-mi, scumpe domn, d-ta care te pricepi așa de bine în calcule, un zid care poate fi construit în două spre zece ore de un zidar, poate fi construit într-o oră de doisprezece zidari?

— Sigur!

— Și într-o jumătate de oră de douăzeci și patru zidari?

— Absolut.

— Și într'un sfert de oră de patruzeci și opt zidari?

— Fără îndoială.

— Atunci, urmând această socoteală, trebuie 16.576 zidari ca să construiască acest zid într-o secundă și jumătate?

— Și crezi d-ta că lucrul acesta ar fi posibil?

— Posibil nu, dar exact da.

— Atunci cât ar trebui unui muzicant să execute opera „Faust” pe care cinci zeci de muzicanți și un șef de orchestră o execută în patru ore?

Amor propriu

Intram pentru prima oară în Salonul d-lui Ionel. Acest demn om ține un salon, nu de literatură, nici de lectură mai puțin, de automobile. În salonul d-lui Ionel sunt două încăperi, unul pentru domni și altul pentru doamne și domnișoare. În acest salon domniile nu sunt ținute să cedeze locul lor doamnelor, exact ca în tramvai.

Nu vreau să vă pun prea mult la încercare răbdarea, salonul domnului Ionel e un salon de coafură.

Primirea mi se păru rece, la fel cu șervetul care mi-l puse unul din băești în jurul gâtului. Cerui să fiu tuns și să-mi se facă manicură.

Manicureza se prezintă foarte bine, cocheta, frumoasă, veselă și pe deasupra măritată cu patronul.

Te naști coafor. Nu te poți naște coafat.

Grație frumuseții mele naturale și constanței cu care vizitam salonul, devenii prietenul intim al frumoasei manicureze.

Ca să mulțumesc d-lui Ionel că are o așa de simpatică jumătate, mă hotă-

rii să-i dau în seamă grija capului meu. El e cel care mă tunde totdeauna și va rămâne atâta vreme cât nevastă-sa va fi prietena mea.

Zilele trecute îmi simții părul sburlindu-se printre degetele sale.

— Domnule, îmi zicea artistul capilar. M'ai înșelat, profitând de slăbiciunea mea, de indulgența mea. Nu știu dacă trebuie să te ert și să consimt să te mai primesc încă aici.

Mă pregăteam să mă scol, când o presiune pe capul meu, mă făcu să mă reasez.

— „Nu e nimic adevărat, dragul meu, avusei îndrăzneala să declar. „Nici odată n'am abuzat de d-ta... sau mai exact de...”

O bucurie mare ilumina figura coaforului:

— Ah! domnule, mi-ai luat o piatră după inimă. Atunci e adevărat?

— Dar ce?

— Nu v'ați tuns la alt coafor?

La răspunsul meu negativ, îmi mulțumi cu efuziune, în vreme ce nevastă-sa, făcându-mi manicură, îmi strângea mâna udă de apă săpunată!

Prețul sângelui

Viața e grea în Statele-Unite, ca și în toate părțile. Mulți studenți săraci dar dornici să parvină, nu esită, ca să-și poartă continua studiile, să facă diferite meserii ce i se prezintă. Unii lucrează în spălătorii, alții se fac portari, alții chelneri.

Și iată că unele ziare din San-Francisco anunță că mai mulți studenți de la Universitatea din Berkeley s'au gândit să practice profesiunea de „dători de sânge”. Se știe că în urma unor anume accidente sau operații mari, pacienții riscă să moară din cauza lipsei de sânge. Ei sunt salvați numai prin transfuziune de sânge dela o persoană sănătoasă, pe care nu o găsești totdeauna, sau o găsești foarte greu.

Cei cari își dădeau sângele până acum, au făcut la ziare o lungă și energică protestare contra studenților cari își vând o sută de centimetri cubi de sânge cu cinci dolari în loc de zece cum li se plăteau lor. Asta, spun ei, e o concurență nelegală. Or face vreo grevă?...

Ochii și caracterele

Se zice că se poate examina caracterul cui-va examinându-i pantofii, observându-l cum fumează țigara sa. Alții spun că pot cunoaște caracterul după scris sau liniile palmei.

Profesorul Silvio Marchi din Neapole e convins că depinde de culoarea ochilor, caracterul unui bărbat sau femeie.

Un ochi negru indică un caracter sentimental, romantic. Ochii bleu safir, arată un temperament afectuos. Albastru deschis este indiciul unei naturi constante și dulci.

Ochii gris aparțin timizilor.

Ochii cafenii sunt aceia ai cochetelor.

Și natural, sunt o mulțime de variații.

Mariajul și divorțul

În diversele State care compun Statele Unite, fiecare are o legislație particulară. Statul Nevada e renumit prin ușurința cu care face și desface căsătoriile. Se pare însă că Nevada a fost întrecut de Ținutul Garwak pe coastele insulelor Bonneo. Acolo căsătoria este redusă la cea mai simplă expresie. Când un tânăr și o fată s'au decis să se căsătorească, se duc în fața

șefului orașului sau al satului. Acesta aduce un vas cu orez fierț din care amândoi soții mănâncă cu degetele. Această masă primitivă terminată, șeful leagă pumnul drept al ginerelui de pumnul stâng al miresei cu un fir de rafia. Și totul e sfârșit, mariajul s'a făcut. Divorțul se face cu o simplitate mai mare.

Cei doi soți avizează pe șef de intențiile lor de a se repara. Șeful îi așează în fața lui cu spatele și le aplică la amândoi o lovitură de picior în spate. Divorțul e pronunțat. Ca și căsătoria, e gratuit! Fericiți oameni.

Căsătoria d-lui Colma

Americanii de Sud n'au nimic de invidiat Yankeilor: ca și lor, le plac originalul.

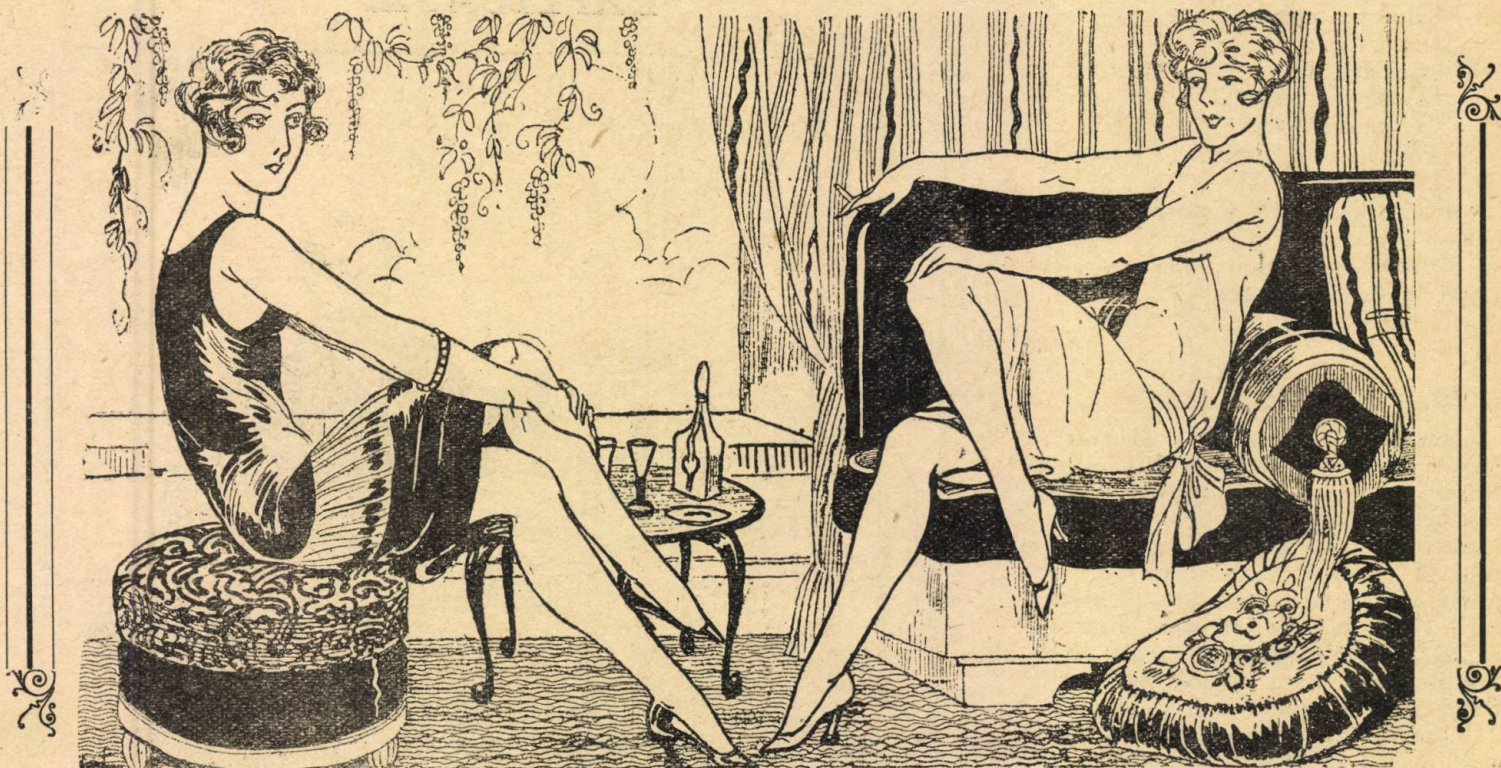
În Statele Unite s'a celebrat prima căsătorie în avion. Dar Chili a avut onoarea — și ce onoare! — să fie teatrul unei căsătorii în cușca urșilor! Afacerea s'a petrecut în Santiago. Mirele, senior Eduard Colma, avu într-o zi ideea bună sau rea, de a intra

într-o menajerie instalată pe „Plaza de la Independencia”. Senior Eduard se amorează de fida îmblânzitorului, d-ra Coucha Perez. El o ceru în căsătorie și d-ra acceptă cu condiția următoare: „Căsătoria să fie celebrată în cușca urșilor...”. Senior Eduard primi. Și în ziua fericită, nunta se petrecu în grădina zoologică. Ne grăbim să spunem că totul a decurs fără nici un incident; fotografii și ziaristi remarcă numai surâsul ironic al miresei și grimasa puțin asigurătoare a ginerelui. Cât despre funcționarul însărcinat cu celebrarea căsătoriei, se ținu prudent afară din cușcă.

Urșii arătară cea mai profundă indiferență și asistară la această afacere foarte liniștiți. (Trebuie să fi fost urși filozofi!).

— Paul care ține la tine așa de mult are totdeauna un cuvânt de sp irit să-ți plaseze.
— Da, mai bine însă și-ar plasa la mine capitalurile!...

Muzica și gastronomia

Unui bărbier care-l întrebasese într-o zi cum vrea să fie ras, Renan răspunse :

— În tăcere.

Multi gastronomi pretind că adevăratele mese de gurmanzi se fac în liniște și mai cu seamă fără muzică. Ei condamnă riguros orchestrele cari cântă fox-troturi și tangouri în vreme ce se servește masa. Am citit într'un studiu medical american că auditiia unei muzici de operetă ajută digestia, dar nu mă bizui pe opiniile americane în ceia ce privește gastronomia: căci Statele Unite unde se fabrică mașini așa de perfectionate, e țara unde se mănâncă mai puțin bine.

Muzica și bucătăria nu pot merge împreună, căci dacă ele sunt egal de bune, una din două suferă: nu poți de odată să ascuți și să savurezi. Dacă una din două e rea, ea comunică răul și celeilalte. Cel mai bun lucru e să păstrezi muzica pentru desert și cafea.

Cât despre chestiunea de a ști dacă muzica e favorabilă digestiei, o să vă povestesc o mică istorioară, care nu vine din America ci din Anglia și care probează că tăcerea și liniștea sunt necesare acestei importante operațiuni de chimie interioară.

Trei lorzi într'un castel splendid situat în mijlocul munților, digerau o masă copioasă cu cărnuri fine, vinuri generoase, etc... Ei erau lungiți în fo-

toliuri largi și fumau bând wischy.

Se auzi în depărtare sgomotul unui automobil.

— E un șease cilindri Huntell, zise unul din ei, în mijlocul unei liniște perfecte.

După un sfert de oră al doilea luă grav cuvântul.

— Nu, e un șease cilindri Hixe și Zede! zise el.

Trecură câte-va minute într'o tăcere greoaie și de o dată al treilea exclamă:

— Dacă vă veți certa mereu, n'o să putem digera în liniște..

Puțină fantezie.

La un neguțător de tablouri, un artist pictor a făcut o expoziție în care se află și portretul unui general celebru. Câțiva din curioși privesc tăcuți, plini de admirație. Mai multe doamne elegante scot strigăte de admirație. Dar un american își manifestă entuziasmul într'un fel mai tapajos. El ridică mâinele la cer și repetă mereu:

— Superb! Superb! Superb!

Artistul e venit aci cu speranța că va auzi ceva laude. Nemai putând să se reșie, se adresează americanului:

— Intr'adevăr, domnule, îl găsiți așa de...

— Admirabil! Ce geniu!.. D-ta ești negustorul?

— Dacă voiți...

— Cât costă tabloul?

Artistul atunci se dă pe față.

— Ah! D-ta ai pictat tabloul acesta? Și trăești! Supărător lucrul! Regret, regret mult! Da, eu nu cumpăr de cât opere ale artiștilor morți!...

Ea. — Vezi, am o alunjiță pe șoldul stâng, la fel cu nevastă-ta.

El. — Adevărat, dar mă întreb de unde știi.

Ea. — Mi-a spus-o Eugen aseară.

În vizită la o prietenă, o doamnă laudă frumusețile casei pe care a cumpărat-o:

— E o clădire considerată de toți ca un monument istoric. O femeie celebră a locuit de mult în acele încăperi.

— Cine?

— Blanche de Castilia sau Maria-Antoinetta, nu știu sigur.

— Prin urmare nu v'ați fixat....

— În orice caz a fost o metresă a lui Henric al IV.

Biata Marie-Antoinetta!

Nenorocita Blanche de Castilia!

Pe la miezul nopții, doi agenți a-restează pe un vânzător de jurnale

EXPLICAȚIE

sub motiv că a provocat un scandal.

- Cum te numești?
- Ilie Ciocan.
- Câți ani ai?
- Douăzeci și cinci.
- Ce meserie ai?
- Vanzător de jurnale.
- Domiciliul?

Vanzătorul ridică niște priviri furioase:

— Să vă fie rușine, la ora asta să-mi luați un interview!

LOGICA COPILAROASA

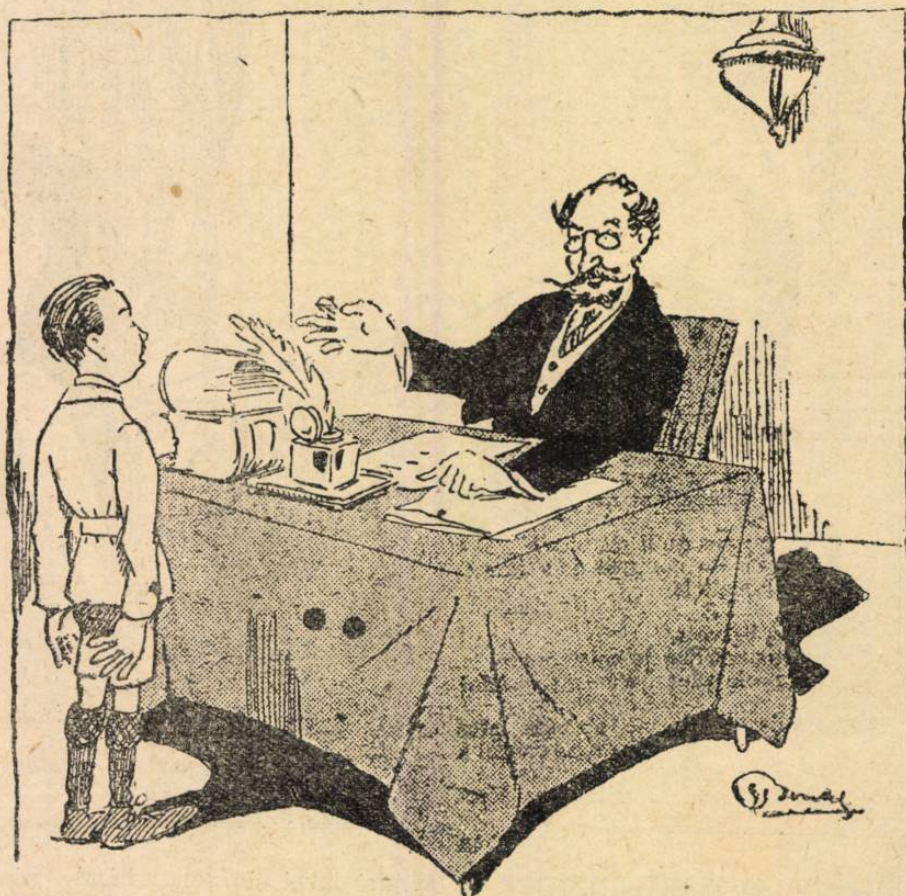
Comandantul Coxcomb, elegant și rigid funcționar al guvernământului britanic în Sudan, se așază la masă în fața cortului.

Soarele ardea nemilos. În fiecare lună el vizita diferite posturi din regiune. Cu această ocazie, locuitorii, șefii triburilor defilau prin fața lui și își spuneau plângerile sau reclamațiile lor. Fiecare trecea descoperindu-și capul respectuos.

În mulțime se afla și un încântător mic negru, îmbrăcat numai cu un mic chilot alb. Când ajunsese în dreptul mesei oficiale, îl văzură toți că își scoate chiloții salutând cu mult respect, fluturând micul său pantalon în fața reprezentantului Imperiului britanic.

— „Ce te-a apucat? De ce faci asta?”

— Excelență, răspunse copilul tremurând, toți șefii care au defilat în fața voastră, au salutat cu pălăria, eu n'am pălărie!...

— Poți să-mi spui de ce Napoleon dețesta atât pe englezi?
— Poate pentru că îl făcuse să moară la Sf-ta Elena!

Ca la tine acasă

— Ești plictisitor cu spiritul de contradicție.

— Nu e adevărat! Tu spui totdeauna contrariu de ceea ce vreau să zic (Parisiana).

Petre Lereanu privi firma „La Crisantema de aur” și întorcându-se spre Jeni îi zise:

- Vrei să luăm masa aci?
- Dacă vrei, vreau și eu.

Petre Lereanu, mare rentier, locuind în provincie, venea din când în când în Capitală să facă vre-o escapadă ca să se consoleze de monotonia provincială.

Natural, el nu credea că e nevoie să pue în curent pe d-na Lereanu cu aceste distracții extra-conjugale. El pretexta o conferință sau un banquet. Astfel avea liniște pentru patru zeci și opt ore și iluzia unei libertăți relative. El plătea scump această libertate:

D-na Lereanu era o tovarășe urâtă și geloasă. Nervoașă la exces, iritabilă și vindicativă, ea posedea un repertoriu de cuvinte blesante, de reproșuri amare și la sfârșitul argumentelor, sfârșia prin a recurge la ajutorul veseliei. De data asta, d. Lereanu făcuse cunoștință cu Jeni, o artistă de cabaret. Ei intrară la restaurantul „Crisantema de Aur”. Sala

decorată ca un local de operă comică. Un chelner înaintă și le oferă o listă.

— Două tacâmuri?

— Da, da... două tacâmuri.

El își aruncă ochii pe listă și citi: „Vechia bucătărie românească. Ca la tine acasă”.

— Ce originală idee: Ca la tine acasă. Ce vrei să iei Jeni?

— Pește cu maioneză, un mușchiu la grătar, svaifer, prăjitură și fructe.

— Foarte bine, și domnul?

— Acelaș lucru.

— Ca băutură?

— Vinul cel mai bun și la urmă șampanie, zise Jeni.

— Minunat, răspunse Petru. Compui un menu în două minute.

— Obişnuința, dragul meu. Și pe urmă sunt tipi cari îți oferă o supă și o sticlă de Borvis.

— Adevărat?

— Purul adevăr. Dar iată sosește mâncarea și mi-e foame în draci.

— Ești adorabilă cu expresiile tale...

— Pe la voi se vorbește altfel? Ia spune, ești însurat?

— Da... în fine...

— Ești însurat și îți înșeli femeia!
 — Da.
 — Bănuiam. Peștele e delicios, și maioneza... Stai să te servesc eu.
 — Mulțumesc.
 — Fă ca la tine acasă.
 — Dar sunt mult mai bine ca la mine acasă!

Masa se prelungi veselă. Amândoi recunoșteau că au mâncat mai bine „ca la tine acasă”. Petru tocmai ridică un pahar în sănătatea lui Jeni, când de o dată rămase încrămențit.

În fața lui d-na Lereanu în persoană cu brațele încrucișate, îl privea.

— Ah! te-am prins în fine, astea sunt întrunirile, banchetele pe care veneai să le prezidezi odată la trei luni. Bănuiam ticăloșia ta și am pus să te urmăresc. M'a costat scump. Dar te-am demascat, ești un bătrân stricat!

În același timp farfuria cu friptură se strivi pe plastronul imaculat al lui Lereanu care sufocat, replică:

— Destul, doamnă, destul, acest scandal deplorabil!

— Ah! ți-e teamă de scandal?... na... ține...

Și loviturile curgeau pe bietul Lereanu în hazul cel mare al celorlalți clienți ai restaurantului.

În sfârșit cei doi soți fură despărțiți. D-na Lereanu se retrase demn, spunând că-și rezervă drepturile pentru acasă.

Și Lereanu ștergându-se cu șervetul pe obraz și haine, zicea chelnerului care îi ajuta să repare dezordinea toaletei:

— Ca la tine acasă... da... de data asta... e drept, ai avut mare dreptate... te crezi absolut ca la tine acasă!...

Umor englez

Mac Doodle, după ce a ezitat mult timp, se decide în sfârșit să trimită un cadou de ziua prietenului său Mac Nish.

Între într'un magazin de porțelanuri și cere un vas frumos. Vânzătorul îi arată o mulțime pe cari Mac Doodle le găsește prea scumpe. La urmă, vânzătorul îi arată un splendid vas pe care îl dădea foarte eștin pentru că era spart în două. El îl cumpără și roagă pe vânzător să-l trimeată la adresa lui Mac Nish zicându-și: O să-și inchipuiască că vasul s'a spart pe drum.

CITIȚI

ALMANAHUL „VESELIEI”

PE 1929

Intocmit de C. Cosco și V-t-m-n

ALMANAHUL „VESELIEI”

este editat în condițiuni tehnice ireproșabile, cu reproduceri de lucrări necunoscute din marile înaltași ale umorului românesc:

Caragiale, George Ranetti, George Rădulescu-Arhibald, Dumitru Marion, Petre Liciu, Al. Dorna

Cu colaborarea d-ilor: Mora, Kirilescu, Popic, Vlădoianu, Iorgu, etc.

De vânzare la **LIBRARII, CHIOȘCARII** de ziare și la ad-ția ziarului „UNIVERSUL”

Un Tratament complet pentru Piele

este întrebuințarea unită a Cremei, a Pudrei și a Săpunului Simon, care fixează tinerețea pe fața femeilor.

CRÈME SIMON

PARIS

Trecură câte-va zile, după care primi o telegramă:

„Mulțumesc pentru vas. Foarte draguț din partea ta că ai ambalat fiecare bucată separat! — Mac Nish.”

In ora de istorie.

Profesorul antiregalist expune elevilor că mizeria era așa de mare în anul 1709 că țărani erau reduși să se hrănească cu iarbă. Și adaogă:

— Ce regim era atunci în Franța?
 — Regimul vegetarian!...

La cinematograful

— Ce artist minunat!
 — Da! Și știi că femeia pe care o sărută e chiar nevastă-sa!
 — Atunci, e mai bun de cât credeam!

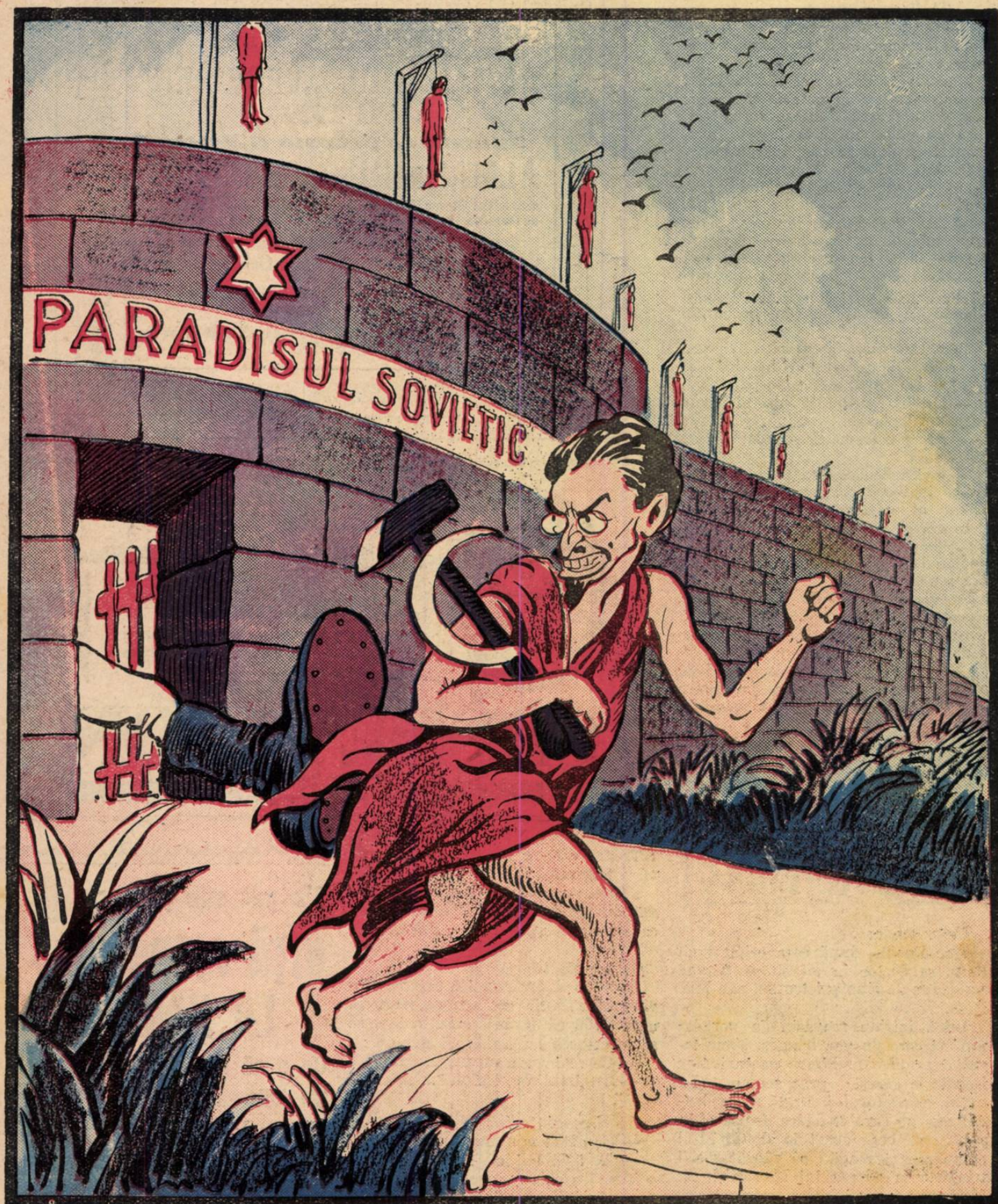
S'a pus sub presă:

NIȚĂ PITPALAC
LA KARLSBAD

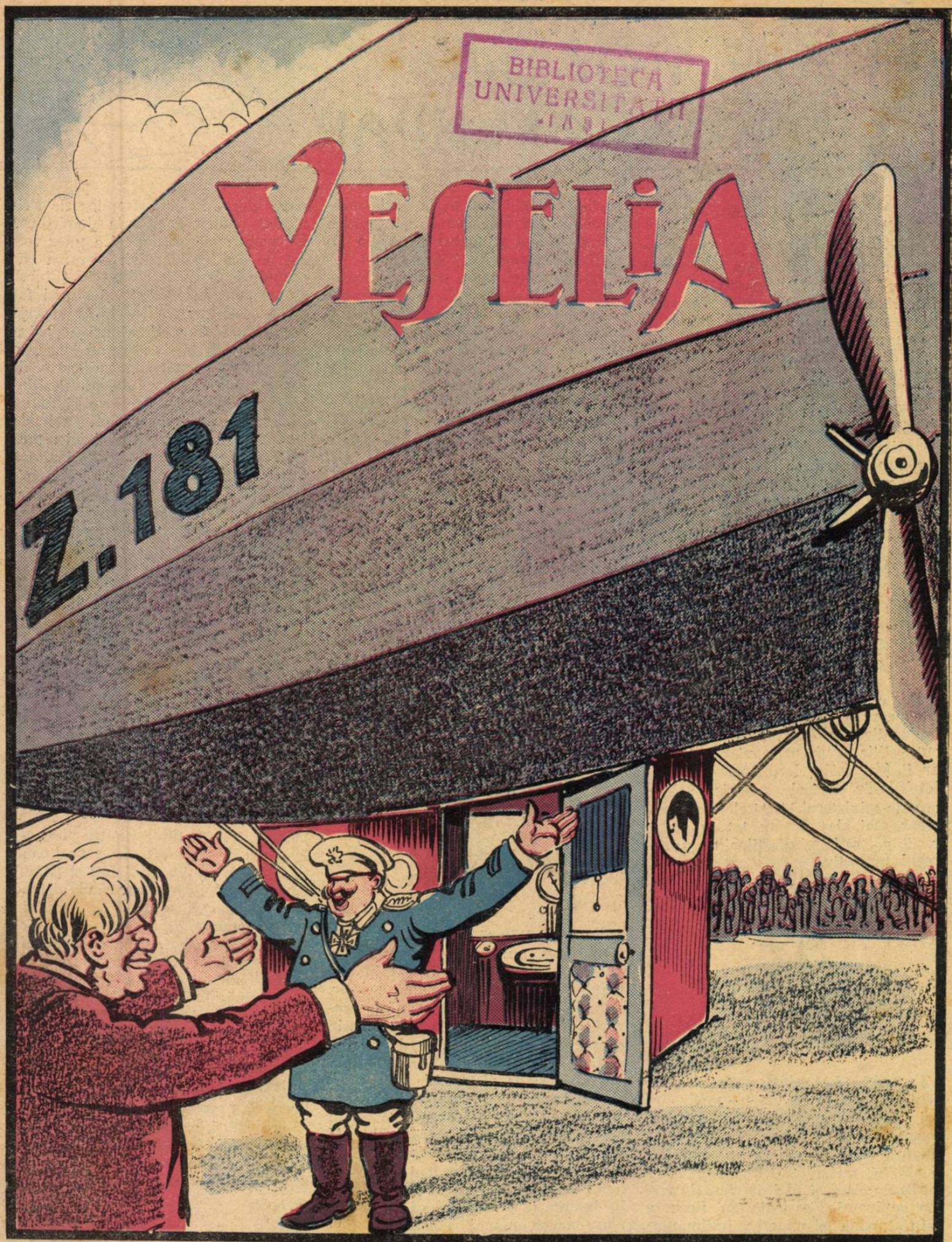
Ce o să fie, o să vă cruciți!
 Un bob zăbavă.

Citiți „ZIARUL CALĂTORILOR”

JIDOVUL RĂTĂCITOR

Gonirea lui Trozki din Paradisul bolșevic.....

Stere către comandantul Zeppelinului. — Vino în brațele mele, scump mesager. De 13 ani n'am mai simțit o emoție așa de curată!

11 Aprilie

Mai promptă ca noi, țara soră întru geografie și balcanism (am numit regatul iugoslav) a precedat la o fulgerătoare simplificare a guvernului: 4 ministere au fost desființate ca patru muște strivite sub palmă, tocmai când se înfruptau din dulceața bugetului.

Și acestea sunt cultele, reforma agrară, sănătatea și poșta. Dintr'un condei au fost desființate, pentru a se evita orice plângeri și intervenții iar funcționarii și lucrările trecute altor ministere. Așa de pildă reforma agrară a trecut cum era și drept la agricultură, care credem că tot nu s'a reformat numai cu atâta. Ministerul sănătății a intrat la al Prevederilor sociale, eventualitate foarte probabil... neprevăzută!

Poșta s'a unit cu lucrările publice, care va primi sperăm titulatura mai potrivită de „lucrături publice”, de vreme ce tradiția tuturor P. T. T.-urilor e să-și bată joc de public.

Dar cel mai interesant caz e al cultelor care a nimerit la înghesuială... la justiție. Ce să aibă aface cultele cu justiția n'am priceput decât dacă ar fi fost vorba de... România, unde într'adevăr un subsecretariat polițienesc la ministerul bisericilor ar fi necesar, mai ales agrementat cu o direcție a... serbărei Paștilor, cu procurorul respectiv.

La noi, a fost odată vorba de concentrarea ministerelor, pe motiv că azi guvernul prea seamănă a ciorbă lungă, în care trebuie să vâslești cu lingura până să dai de o bucăciță bună. Să nu uităm că acestea nu-s vorbe de clacă și nici de clică de vreme ce însuși Excelența Sa Bocu, a refuzat odată depunerea jurământului pentru postul de ministru al Banatului, când capacității sale (soco-tea!) i se cuvenea un minister de im-

portanța celuiia (cel puțin!) al lucrărilor publice. Dar cum azi acelaș domn Bocu e ministrul serbărilor Unirii, nu poate fi și exponentul învrăjbirii, astfel că în ceace-l privește, coeziunea e garantată. Și cât despre ceilalți, tot așa. Schimbarea unui ministru ia proporții catastrofale... din pricina amatorilor care urlă înfomețați în ogradă cu ochii la geamul de unde se va asvârli ciolanul.

„Demisia” domnului gen. Alevra e vorbitoare, ca un... comunicat. (E vorba doar de ministrul de... comunicații!)

Se anunță și se desminte de o lună, după cum șeful guvernului e strâns sau ușurat de solicitanți.

Un gest ca cel sârbesc ar sgudui țara din temelii, ministrii dați afară s'ar întări pe pozițiile blocurilor și guvernul ar cădea fără discuție. Or neisprăvita cădere a guvernului Maniu după suferința de 1000 ani a Ardealului, ar fi cea mai mare durere pe care a înscris-o istoria neamului.

Dumnezeu să ne ferească Patria și cu ocazia asta și pe „dumnealor” cei în pericol.

Politica edilitară a Capitalei, și să fim drepti, nu numai a domnului Mitică (Dobrescu) s'a drapat în antiriul lui Arvinte. Exemplu clasic, strandul de la șosea. O primărie prevăzătoare nu se numește numai aceia care are grije de pavaje, de lumina și apa cetățenilor. O primărie ideală are grije și de distracțiile cetățenilor ei. Ai noștri, impresionați de frigul din iarna (și primăvara) asta, și-au zis că dacă o fi și la vară cald, cât a fost iarna frig: nu-i mai votează Bucureștenii. Și iarna mai faci ce faci: dai lemne (dintr'ale Primăriei) în dreapta și 'n stânga, cui are și cui n'are nevoie, numai cetățean să fie! Se cheamă că „țirai făcut datoria de primar”. Dar la vară când se topește asfaltul, ce te faci coane Mitică? Im-

parti ghiată? Oferi stropitoarele Primăriei pentru dușuri la domiciliu? In urma unei ședințe (și a unor vorbe) de clacă s'a hotărât crearea de stranduri. Locurile propuse (Ciurel, Roșu) sunt îndepărtate și numai facerea șoselelor până acolo ar absorbi fondurile alocate. Și atunci a scânteiat ideea de geniu: strand la șosea. Șoseaua e pavată, sunt mijloace de locomoțiune și e loc umblat. Desființăm școala de sericicultură și facem plaje să se resfețe cetățenii cu burta la soare. Chit că pentru sericicultură să-și facă ministerul de Agricultură local într'altă parte, dacă vrea mătase! Căci pe această Primărie, emanație democrată a... ministerului de interne, n'o interesează mătasea și... viermii ei!

Când acum câți va ani Marinetti, dascălul futurismului, a scris „monoplanul Papei”, titlul acestei piese de teatru a fost socotit ca senzational. Și n u mai puțin ar fi fost și „limuzina Papei” pe vremea când nici cu bicicleta n'ar fi avut ce explora în „Statul papal”.

Azi s'a schimbat situația. Domeniile Vaticanului, crescând cu câteva hectare, Sancitatea Sa a primit cadou o limuzină. Nu ca să calce din viteză pe pașnicii clerici care-și fac digestiile pe aleile Vaticanului, ci pentru a binecuvânta noroadale cu 90 klm. pe oră, acumă când Papa având Stat (nu ștat, domnule!) poate ieși în lume să propovăduiască. Și ne place să credem că la primul voiaj al Papei, va lua loc la volan d-l Mussolini, cel care a jucat rolul lui Mefisto în această mică dramoletă clericală.

Dr. Draș

ANECDOTE

De ce n'a văzut

Bănuind că tusea care
 îi tot sună'n gât mereu,
 Ar fi semn de „groapă rece”
 Domnul Ghiță Penteleu,

La un doctor dete fuga
 Sfat să-i ceară, ajutor,
 Și'ngână, suflând într'una:
 — „Nu vreau doctore să mor!”

Doctorul îl cercetează
 La ochi, limbă, nas și spate...
 Apoi să-i gonească frica:
 — „Eu nu văd nimic, stimate”.

Ghiță prinde să zâmbească.
 Dar păgubas îndată se lasă:
 — „Cum să vedeți d-le doctor
 Când ochelarii sunt pe masă!”

Muzicant

La recrutare... Colonelul
 Întreabă pe Priboi Zbârnol.
 Ce meserie „învârtește”
 — „Păi muzicant, domn'Colonel!”

— „Tu muzicant!... alam să-ti fie.
 Mi-l trece la „M. R.” major!
 Vreau să mi-adun băeți nu glumă.
 Să fie crema tuturilor.

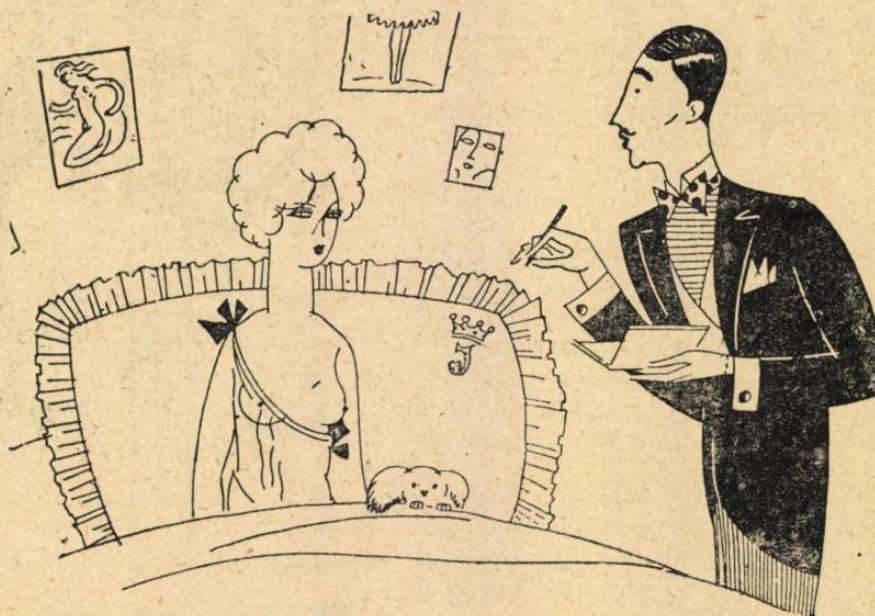
Și la ce cântă Priboi... i-a spune?
 Vioară, flaut, sau la care?”
 „Eu învârtesc la o flasnetă
 Pe chei, pe lângă „Piața Mare”.

T. Sandiny

— N'am să te mai iau la cinema-
 tograf, faci prea mult sgomot.
 — Ei, și asta te împiedică să dormi?
 (Pêl-Mêl).

INTERVIEW

— La 12 ani dansam la Paris, la 15 ani măritată cu un prinț rus; la 20 văduvă, remăritată cu un dansator spaniol brutal... În sfârșit acum trăiesc aci cu mama, fugind de lume și de publicitate.

Journal Amusant

Seară de dragoste

O serenadă italiană expirase pe marginea promenadei și se confunda cu sgomotul valurilor mării de safir.

Noaptea cădea și pe terasă se aduceau băuturi răcoritoare pe cari femei decoltate le sugeau cu paiul și Americanii, plictisiți de regim, le înghiteau dintr'o dată.

Trandafiri frumoși suiți pe o pergolă albă, răspândeau parfumul lor îmbătător. Palmierii își mișcau ușor frunzele iar geranium păta cu roșu masa sombră a cactusului.

Totul respira dulceața de a trăi într'un decor luxos și sub un cer senin. Amatorii de cocktail, lungiți în fotoliuri, contemplau cerul înstelat ascultând melodiile divine ale unui violonist virtuos.

Cadru splendid... femei frumoase... elegantă reuniune de milionari leneși cari se duc să plătească cu dolarii lor palatele depe Coasta de Azur.

Se aflau perechi îndrăgostite, erau și izolați care în noaptea voluptoasă căutau să găsească o tovarășe de dragoste.

Ca florile admirabile care nu trăiesc de cât o zi, dar care în câte-va ore ating frumusețea supremă a vieții, amorul, în seara aceia, părea că trebuie, în câte-va ore de dragoste, să ridice pe doi îndrăgostiți deasupra pasiunilor omenesti.

Așezat în fața unei mese, un domn elegant cu aere aristocratice privia cu

interes viu pe o femeie frumoasă, cu tipul spaniol, care singură la o masă, fuma o țigară.

O creolă fără îndoială, venită să plimbe prin Franța nostalgia sa de miliardară. Pielea sa mată făcea să reiasă albeața unui colier de perle și strălucirea diamantelor de la inelele sale. Prea femei ca să nu fi remarcat atenția cu care o contempla gentlemanul necunoscut, ea schimbă cu el câte-va priviri care pecetluiau înțelegerea lor tăcută.

Acest bărbat îi plăcea mult. Dintr'o aruncătură de ochi, ghicise în admiratorul ei un bogat diletant britanic, plictisit de vânătorile și colecțiile sale.

El termină consumația sa, ea își sfârși țigara, pe urmă amândoi se ridicară și năvăliră terasa aproape în același timp. Femeia plecase înainte. Ea se îndreptă spre colțul cel mai singuratec al promenadei care se prelungea spre mare. Bărbatul o urmă. El se apropie când Creola se opri, pe marginea unei cărări ce duce spre mare.

Splendidă noapte... murmură el cu un accent ușor britanic.

— Adorabilă, răspunse ea cu o voce caldă.

Pe urmă după un moment întrebă:

— Englez?

El preciză:

— Scoțian... dar d-ta?

— Eu sunt din Havana..

Intâmplarea îi adunase în acest colț al Rivierei. Creola avu un surâs și adăogă :

— Ești Scoțian... Atunci am să te numesc Osian.

— Pentru mine vei fi Consuelita. Imi place acest nume.

— Ce importantă aveau numele lor adevărate, trecutul lor, familia lor ? Erau singuri, erau frumoși, ochii lor erau plini de dorinți. O cameră de hotel le fu ospitalieră și se iubiră cu frenezie.

Dimineața Scoțianul se sculă.

— Consuelita, trebuie să plec !

Ea avu un aer de regret, dar obișnuită cu aceste aventuri pasagege, zise :

— Dacă trebuie... pleacă Osian !

În clasa III-a a trenului cu care plecase, gentlemanul axamina bănuitor greul colier de perle pe care Creola îl purtase de gât seara.

— S'ar zice că sunt false...

Voi să caute lupa minuscule care nu părăsea nici o dată portofelul său, dar păli și scoase o injurătură.

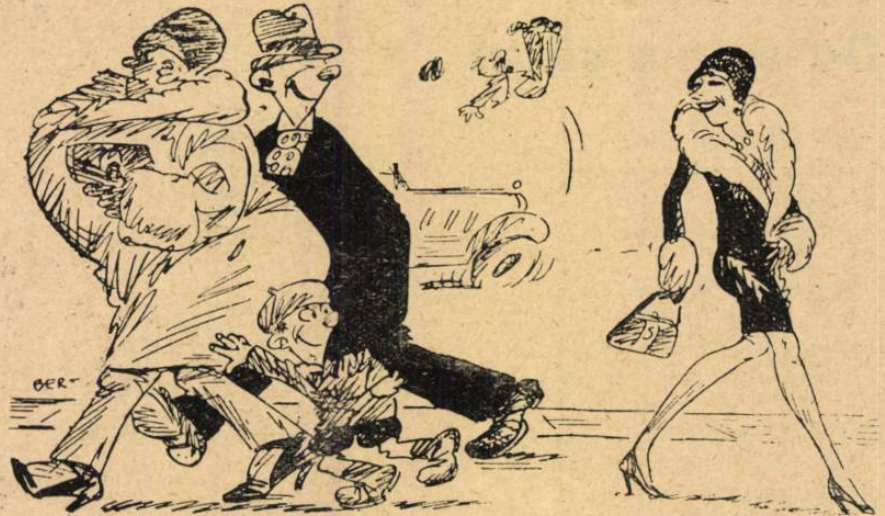
— Portofelul meu... nu'l mai am... Ah ! nemernica !

Farseurul

— De ce sunteți așa de mulțumit că piesa lui Silvan a avut succes ?

— Pentru că sunt croitorul său.
(Pêl-Mêl).

— Oprește-te mamă, e o doamnă care are aerul că ne-ar cunoaște !
Pêl-Mêl

Primul client

Maria Durău, plictisită să tot servească într'un restaurant unde veneau să mănânce mici funcționari, se hotărâ să își schimbe profesia. Era drăguță, bine făcută și își zise :

— De ce n'ași face un lucru care e mai ușor ! Ar trebui să schimb bărbații și apoi ? Bărbații nu schimbă femeile ? Am să fac ca ei și nu mă voi uita de cât la cine îmi place !

Chiar în seara aceea, Maria se îmbracă frumos și porni să se plimbe pe Boulevard. Pentru ea era foarte curios să își înceapă meseria. Cât să ceară ? Asta era o chestiune foarte importantă. Nu voia nici să se deprecieze, nici să sperie pe prietenul de ocazie.

— Trei sute de lei ! Se hotărâ să ceară trei sute de lei. Această sumă era hotărâtă pentru un fișiu modern de gât.

Noua recrută debută prin a trimite la baie pe doi domni bătrâni cari, unul n'avea dinți iar celălalt era urât foc. Se decise însă pentru un tânăr de vre-o trei zeci de ani, frumos, bine îmbrăcat și care nu i displăcea. Pe la unsprezece Maria se afla în posesia a sease sute de lei.

A doua zi dimineața, în vreme ce tânărul simpatic se îmbrăca, îi zise :

— Tubesti mult pe tânărul tău prieten ?

— Eu n'am nici un prieten.

— N'aveai, dar acum ai unul. Ești nouă pe piață și ai nevoie de un om care să se ocupe de interesele tale. Crede-mă, e mai prudent. Ai avut chiar mare noroc, eri am lăsat pe ultima mea drăguță.

— Dar !...

— Draga mea, eu comand aci. Nu mă obliga să întrebuițez argumente tari. Imi repugnă să ajung acolo. A-

tunci, dimineața la cafea cu lapte te voi vizita. Vei avea din partea mea dragoste cât vei vrea, dar trebuie să am și eu partea mea...

Inspăimântată, Maria îl privea. El continuă :

— Pentru micile mele cheltueli, eu nu sunt pretentios. Trei mii de lei pe lună, e tot ce cer. Pentru un început...

— Dar, murmură sărmana fată înspăimântată, eu...

— Nu'mi plac contradicțiile, e mai bine pentru raporturile noastre viitoare s'o știi.

Pe urmă, după ce și înodă cravata, se apropie de măsuta de noapte unde Maria avea poșeta, o deschise și luând cinci hârtii a o sută :

— Cinci sute lei... iau asta ca aconto pe luna ce începe. Și acum, sărută-mă !

Mariei, fiindu-i frică de scandal, se supuse. Două zile mai târziu, plecă spre orașul său natal ; Târgoviște. Și angajată într'un restaurant, servea din nou mâncare micilor funcționari !

Tepes

SOTIILE BUNE

EL. — În fine, ai isprăvit să sbieri ?
EA. — Nu, mă odihnesc !